SAN-ANTONIO

...DESCALECĂ ȘI DU-TE !

Editura FORUM

Editura FORUM

1

Ies de sub arcadă.

Mă îndrept către piscină unde e o bălăceală generală.

Mare îngrămădeală de cururi.

Frumoase, nasoale, atârnânde, independente, în formă de pară, în formă de cur ; bronzate, palide, grunjoase, flaște, celulitoase, *fluctuat nec vergetures,* din cele care-ți distilează dorința să le dorești, și din cele care-ți distilează dorința să borăști. *Foarte very* impresionant tot acest etalaj. Cururi care se murează între două ape și altele între două luntrii, sub soarele dogoritor al Thailandei.

Hotel *Oriental* este un așezământ de mare lux, impec, aer condiționat, vedere spre tot ce este de văzut, serviciu de clasă (15% remiză), elefanți statufiați în hol, scară maiestuoasă, muzică începând de la *five o'clock,* San-Tantonio de vânzare la chioșcul din fund ; partea veche conservată, stil colonial pur sânge (Siam).

Găsesc că totul e bine. Mă dau în vânt după hotelurile de lucs, eu Antonio, de extradiție modestă și probablementy din pricina acesteia. Clasă înaltă, sunt amator. N-au decât să mănânce rahat chinezuții, popovii, iranienii, zulușii, cubanezii, concubinezii, cu tonții, năvălitori cu dinți lungi și regim de fakir, eu mi-am înfulecat partea mea de turpitudine — confort, m-am lăfăit în ea până peste gât. Și chiar peste. Am profitat de tot ce-i posibil,

făcând de toate, fiindcă eram aici și lucrurile erau și ele aici, nu ? Cu ce-ar mai rima, altminteri, a trăi trăire ? A trece peste, adică dincolo, este pentru după aceea, după ce cunoști totul, după ce te sastisești, după ce ți-ai consumat excesele până la cotor. Pentru a te angaja pe calea ascetismului, trebuie să-ți oferi, în prealabil, cu voluptate lacomă, toate motivele unei ciroze ; morala intimă decurge adesea dintr-o criză de ficat, sau dintr-o dandana vasculară ; mașinăria alterează sufletul. Câtă vreme carnea se poate destrăbăla, conștiința nu ridică probleme.

Eu îți debitez chestii deștepte și ție ți se rupe-n paișpe, cioflingar nenorocit ? Ei bine, dreptatea e de partea ta, ai o dreptate suverană, atâta dreptate că-mi vine să vomit. Nu-i nimic, șezi blând, nu mișca, încep să-ți expun tărășenia.

Ies, deci, de sub arcada umbroasă.

Béru mă flanchează.

Vreau să zic că mă însoțește. Adică sunt flancat de Béru !

Care-mi flanchează icnituri în mațe, înțolit cum e, apostolul, într-o bermudache dungată galben și mov și o cazacă de pânză albă cu buzunar marsupial. Albul a fost dintotdeauna nefast pentru Béru, slujindu-i invariabil, doar ca fond pentru sosurile ingurgitate. De-abia luasem micul dejun și iată numitul element vestimentar mânjit cu gălbenuș de ou, urme de specialități viticole Côtes-du-Rhone, cafea și grăsimi variate.

Ne oprim pentru a contempla fauna din scăldătoare, gagicile în special. Sar în ochi niște manechine din Paris, venite să prezinte colecția iernii viitoare bangkokienelor, echipate cu premoniții de costume de baie (nu se poate folosi nici măcar termenul de bănuite). Aceste costume subliniază exact ceea ce este esențial pentru cei care gi-

nesc dintr-o ochiadă. Costume din două piese (la acelaş teatru) într-atât de inexistente, încât se văd fofoloancele cum te văd şi cum mă vezi. Se bănuieşte un fremătat languros de catarge în şezlongurile din care muşterii vizionează naiadele. Lume amestecată. Prezentabili şi nasoi, cu mutre tibulare şi pa tibulare. Burtoşi păroşi, tembeli bătrâni, varicoşi prăjiţi, cărora li se scoală ochelarii de soare pe frunte pentru a contempla în colorit natur. Le curg balele boşorogilor. Babine garnisite de stalactite umede. Masculul, orice i s-ar întâmpla, rămâne un pofticios. Şi cu zgârciul răs-ofilit, trebuie să-şi belească ochii pe geografii de domnişorici.

Atenţia mea plimbăreaţă este brusc solicitată de atitudinea unui tip, cel mai apropiat nouă, care, departe de a-şi holba ochii la parizience, priveşte în direcţia opusă, adică a noastră.

Un bărbat bine, deşi vizibil britanic. Părul lins, cărare laterală, fălcile gen sertar prost închis.

Întinde către noi braţul drept, pocnind două din cele cinci degete care-l termină şi zice :

— Ar trebui să vă daţi înapoi, gentlemen !

E ceva poruncitor în vocea sa. Deşi nesupus din fire, mă supun instinctiv, amorsând un pas îndărăt, silindu-l, prin împingere, pe Béru să mă imite.

Am fost inspirat acţionând astfel căci, în exact clipa în care terminăm această dublă mişcare, o masă întunecată trece razant pe lângă mutrele noastre şi ni se striveşte la picioare, pe dale, cu un zgomot neplăcut.

Este vorba de un tip solid, îmbrăcat într-un halat de baie brodat *Oriental,* care *Oriental,* nu ţi-o voi repeta niciodată suficient, este un grand-hotel de primisimă categorie, meritând, fie şi numai pentru el singur, o călătorie la Bangkok.

Porcăria, în asemenea circumstanţe, sunt împroşcăturile.

Stai frumos, strălucind ferchez ca o vitrină Cartier, faci pe play-boul, te arborezi, te pavoazezi şi deodată un găligan solid se defenestrează şi iată-te într-o clipită pătat ca un paraşutist.

Fir-ar al dracului : dac-ai vedea pantalonul meu de pânză albă, cămaşa mea galben pai, târlicii de pânză imaculată precum sfânta concepţiune, mânjite în halul ăsta te-ar apuca bocetul ; ţoale *made in* de Blausse, la Cannes (06) ! În sfârşit, esenţialul este sănătatea, nu ? Cum zicea ăla : oricum ai întoarce-o, cu cât trece vremea, cu atât întâlneşti mai puţini oameni care s-o fi cunoscut pe Sarah Bernhardt (care se numea în realitate Rosine Bernard, dovadă că, după cum vezi, nu numai Blumenthal îşi schimbă numele în Florescu). Iar eu adaug acestei aserţiuni că, pe măsură ce trece timpul, vei găsi din ce în ce mai puţini oameni capabili să-ţi salveze viaţa. Ştiu o mulţime d-ăia care, în locul engiezoiului, ar fi contemplat spectacolul, încântaţi de chilipir ; aşteptând ca matahala imensă căzută din cer să ne pice în cârcă, mie şi lui Béru, transformându-ne în clătite bretone sau hamburgeri. Un Rosbif trăncăne puţin dar cu temei, să nu mă contraziceţi. Net şi precis, fără să strige păzea, deşi acesta era cuvântul de spus. Atât că, dacă striga păzea, aş fi cercetat motivele exact timpul cât să-l primesc pe mister zborplanat peste mutră buf ! Nu, el, drăguţul de britănicuţ, el a ştiut imediat maniera cu care să ne evite aerolitul : „Ar trebui să vă daţi înapoi, gentlemen !“ Şi ne-am dat înapoi şi în loc ca lumea să facă cerc în jurul nos-

tru pentru a examina băltoaca compusă din mine și Gravos, suntem încă vii și în primul rând al spectatorilor.

Zburătorul s-a plantat cu fața înainte, astfel că a percutat, mai întâi, cu bărbia, drept care fizionomia sa este oarecum alterată. Trasați o linie dreaptă de la sprâncenele răposatului la laringe și veți pricepe că ceea ce i-a servit de tărtăcuță seamănă în prezent cu o caschetă de baie, întrucât amicul pare să fi fost chel ca o carte de credit plastifiată *American-Express*. Zace de o lărgime inumană, cu burdihanul plesnit și membrele dislocate.

Naiadele scot țipete, băbătiile leșină sau se prefac că. Un boșorog cu mutră de sadic profesionist pipăie în terciul feței, cu degete groase și avide, ca unul care-și caută ochelarii în cutia de mănuși a tomobilului.

Forfotă în toate părțile. Îngrețoșat de viziune și de mărturiile pe care le poartă țoalele mele, ocolesc tocătura sângerândă pentru a mă apropia de englez. Acesta, impasibil, stă lungit pe șezlong. Deja macabra poveste nu mai este ceașca lui de ceai favorită. Demnitatea Sa soarbe, visând, un whisky.

— Mersi very much, îi zic.

Are un aer vag, plictisit, dar nu lipsit de umor. „Pentru puțin, era tot ce puteam face" semnifică mișcarea sa.

Insist :

— Ați văzut de la ce etaj a căzut ?

Rosbiful leagănă capul în direcția clădirii.

— Nu este interzis să gândești că această persoană a căzut de la balconul unde atârnă cordonul halatului, răspunde.

Număr etajele până la doisprezece.

După care înfrunt contra-sensul spectatorilor, direcția recepția hotelului, unde câteva thailandeze delicioase papagalicesc glumițe. Evident, nu sunt încă informate de tragedie.

Mă îndrept către ele, precedat de un surâs atât de seducător încât vor trebui să-şi schimbe slipul la capătul conversaţiei. (Ai putea să-mi spui cine va sta, atunci, la recepţie, pentru a răspunde clientelei ?).

Mă adresez celei mai frumoase dintre ele, o bucăţică ale cărei priviri piezişe te fac să gândeşti la două sexuri apropiate (inimii mele mai ales).

— La etajul doisprezece, un tip chel care ocupă un apartament în faţa piscinei, ştiţi despre cine e vorba ? întreb.

Gagicuţa începe să gângurească cu prietenarele, apoi să descifreze un tablou îmbâcsit de cartonaşe purtând nume. Afară zgomotul se înteţeşte. De abia au timpul să-mi spună că, probabil, este vorba de Dl. Johannes Brandt din Hamburg, Germania, apartamentul 1212. E singur în cameră ? Da, singur. Bun, hai să vedem. Ajung la ascensor şi intru în el în timp ce păpăgăliţele cu ochi bridaţi şi slipurile în pericol sunt informate de oroarea de afară.

*

* *

Ajung în faţa lui 1212, anunţ cu voce tare că o caut pe donşoara Angela... Dacă vrei să mă crezi fă-o, dar cheia este în uşă. Intru cu o superbă dezinvoltură. Minusculă anticameră garnisită cu dulapuri în perete, uşa băii, uşa camerei. Aceasta din urmă larg deschisă.

Accesul către balcon este considerabil degajat şi perdeaua de tul fâlfâie către exterior ca pânza, pe cale de a fi ridicată, a unei ambarcaţii.

Mă bag.

Cordonul halatului de bath e acolo, bălăngănindu-se deasupra vidului.

Mă întorc în cameră. Patul desfăcut, pe o masă joasă un platou cu reliefuri de mic-dejun pentru două persoane. Radioul râșnește în sardină, cum ar zice Grasu. Muzică de la fața locului, sfâșietoare, percutantă, smiorcăicioasă, care-ți sâcâie nervișorii.

Într-un colț al camerei, o pușcă de vânătoare în husă cu fermoar. Deschid fermoarul. E vorba de un Decoytor 79 cu lunetă, țeavă trimulcită, expectativă dublă, farniente incorporat și injecție directă în obiect. Oțel șlefuit, din cel care zice mulțumesc când e mângâiat. Asta-ți trage niște gogoloaie mari cât fuduliile unui ofițer în marină. Deci, sieurul Brandt era vânător. Dar ce se vânează oare în Thailanda ? Tigrul bengalez, struțul amfibiu sau castorul ovipar ?

Ajunsesem aici cu auto-chestionarea, când ușa băii se deschide și o persoană de sex încântător opus mie răsare complet goală, **ștergându-se între picioare cu un prosop**, ceea ce acoperă momentan o parte esențială, după mine, a individualității sale.

Văzându-mă, se oprește icnit, pune un picior în fața celuilalt, cât să ascundă compartimentul-tezaur și ridică prosopul deasupra unor minunate țâțulici. Persoana despre care vorbesc este asiatică.

Mi se adresează în englezește. O stâlcește delicios.

— Cine sunteți ? întreabă.

— Un client al hotelului, răspund eu, care urăsc minciuna.

— Și ce doriți ?

— Treceam, am văzut foc, am intrat.

— Johny nu-i aici ? se îngrijorează, după o ocheadă circulară.

Presupun că Johny este diminutivul de croazieră al seniorului Johannes Brandt.

— A coborât, răspund eu, același slujitor devotat al adevărului.

Se minunează :

— Bine, dar era complet gol și hainele lui sunt acolo, îmi arată cuierul în formă de manechin, drapat cu țoale care, deși adaptate la căldură, rămân totuși germanice.

— Și-a pus un halat de baie, o asigur.

— Doar n-a coborât în halat de baie, se îndoiește drăguțica.

Înalț umerii.

— Deși sunteți, probabil budistă, aveți incredulitatea scumpului nostru sfânt Toma, zic. Dați-vă osteneala să vă duceți până la balcon și-l veți vedea pe Herr Brandt lângă piscină. Nu promit că are strălucirea trandafirului și prospețimea iasomiei, ar fi prea cutezător din partea mea, dar veți constata că e în carne și oase (dacă pot să zic așa) acolo.

Se supune.

Contemplu cu admirație de nedisimulat silueta acestei încântătoare thailandeze, curișorul ei cu rotunjimi dure și dulci, coapsele impecabil desenate, de necomparat cu ale majorității fetelor din această zonă, mai toate crăcănate de parcă ar fi fost crescute călare pe câte un butoi.

Urmează precipitate exclamații în limba thaï, pe care, din nefericire, nu vi le pot traduce, neavând privilegiul de a conversa acest dialect. Sugrumată de oroarea spectacolului, se întoarce spre mine.

— A sărit de la balcon ? întreabă.

— Ca un bolid, confirm... și era cât pe ce să-l recepționez pe tărtăcuță.

Nu se formalizează peste măsură. Flegma british nu-i decât muci de șansonetă bleagă, somnolență de onanist epuizat, muci de nu știu ce altă tâmpenie, n-ai decât să alegi, în comparație cu impenetrabilitatea extrem-orienta-

lilor (care extreme au proasta reputație de a se pipăi, după cum știe toată lumea).

— Nu înțeleg de ce, zice, tocmai făcusem fericire în amor. Părea mulțumit.

— Poate că a cedat unui exces de fericire, emit. Angoase pentru ce va urma, există și astea. Într-un sens, ca și în celălalt, paroxismele zămislesc contrariul lor.

Dar această viguroasă incursiune filozofică nu-i face mai mult efect decât o pișcătură de țânțar unui elefant.

— Ar fi indiscret, domnișoară, să vă întreb cine sunteți ?

Clatină capul, îmi unge un zâmbet proaspăt pentru catalogul *Bronzol* (paginile „ținuta de plajă") și, în chip de răspuns, se duce să-și deschidă geanta ca să extragă dintr-un teanc strâns cu elastic, o carte de vizită.

Citesc :

„Suzy Wrong"

— *„Specialistă"*

Pe dosul jetonului, sunt nomenclaturizate chestiile următoare :

„Masaje thailandeze"

„Limbi catifelate japoneze"

„Pipe franțuzești"

„Tușeu rectal grecesc"

„Frunze de trandafiri belgiene"

„Sodomie cu proteză germană"

„Flagelație turcească"

„Suplicii chinezești"

„Vibromasaje americane"

„Înjurături italienești"

Ziua, noaptea ; cu ora, cu săptămâna.

Tarife speciale pentru marii mutilați.

Prețuri negociate, catalog complementar la cerere. Protecția profilactică asigurată.

Furnizoarea vărului primar al Majestății Sale Somdet Phra Chaò Yu Hua Bhummibol Adulyadej Rama IX al Thailandei. [1]

— Foarte interesant, aprob, după studierea detailată a cărții de vizită. Deci ai venit pentru o partidă orizontală cu Jojo ?

— Exact.

— El te-a contactat ?

— Nu : un angajat al hotelului, la cererea clientului.

— Și totul a mers bine ?

— Foarte bine, avea temperament. Am făcut fericire în amor aseară înainte de a dormi și acum vreo jumătate de oră, când s-a trezit.

— Spui că era în formă ?

— Foarte mulțumit, cânta.

— Ai stat mult în baie ?

— Un sfert de ceas aproximativ.

— A venit cineva în timp ce te aflai acolo ?

— N-am auzit nimic, eram sub duș.

— De ce se afla în Thailanda solidul nostru teuton, pentru vânătoare ? întreb, arătându-i pușcoiul.

Defel complicată, copila. Clatină capul.

— Nu știu, nu mi-a spus nimic.

Ajunsesem aici cu pipăirea situației, când auzim ciocănituri. În ușă își fac apariția oamenii hotelului, flancați de un polițai în uniformă. Toți domnii aceștia sunt galbeni, de un galben-șofraniu, cu mutrițe haioase de tipi care au venit la bâlci să se dea în bărci. Aparențele acestea, după părerea mea, vin de la privirea lor oblică, pentru că în cazul de față n-au nici un motiv să se gondoleze.

Polițistul mă întreabă cine sunt, ce învârt și ce se mai obișnuiește în nobila-i meserie...

[1] Numele complet al suveranului aflat acum în arena locală.

Îi răspund că mandea era să încaseze pe cocoașă omul-pasăre, că în țara numită Franța sunt și eu polițist, că, din deformație profesională, am venit să văd de ce masivul nemțotei a descris o traiectorie atât de aiurea. Locuiesc în hotel și stau la dispoziția colegului meu din partea locului pentru orice fel de mărturie susceptibilă să-l intereseze.

Ca dovadă a ceea ce avansez, îi arăt sângele regretatului Johannes pe nădragii mei, cu fărâme din creierul său de păsărică și, în plus, legitimația barată tricolor. Totul subliniat de un zâmbet frumos, franc și masiv. Dă din cap.

After what, mă cărăbănesc.

Pe culoar, doi lachei înhămați la unul din aceste stranii vehicule pentru mari hoteluri, unde găsești tot ceea ce este destinat confortului clientelei : săpun, cur-papir, săruri de baie, lenjerie de schimb, șervețele post-coitum, naiba le mai ține minte pe toate...

Cei doi cameriști au aerul de puștani, dar chestia vine de la specificul morfologiilor locale. Thailanda pare un popor de adolescenți, biscotte sunt mici, delicați și supli.

Interceptez convoiul.

— Spuneți, băieți, n-ați văzut intrând sau ieșind pe cineva din această cameră, acu vreo zece minute ? întreb, acordându-le un bilet de douăzeci de bahți.

Cei doi tăntălăi încep să cotcodocească și să se hlizească povestindu-și tărășenii din care nu pricep nimic.

Apoi, în sfârșit, unul dintre ei termină prin a-mi răspunde într-o englezească foarte proastă (cine n-a greșit niciodată să le arunce prima piatră), că da, el crede că a văzut ieșind un bărbat de la 1212 sau 1213, dacă nu de la 1211, n-ar ști să spună cu precizie, dat fiindcă era ocupat să-și plimbe aspiratorul în lesă pentru nevoile de dimineața. Cum arăta acest om ? Aproape tot atât de înalt

cât și el (adică trebuie că-mi ajunge ceva mai sus de buric), galben, da domnule, cu umerii foarte largi, cu ochelari negri. În plus avea o caschetă de pânză albă cu un cozoroc lung. Și târa un burdihan imens. Costumul său era din pânză kaki, plin de buzunare inutile, genul să înfunzi în ele tot soiul de lucruri pe care nu le mai găsești. Asta-i. Omul a luat unul din ascensoare. Și gata, asta-i tot. Dacă părea grăbit ? Nu, deloc. Mergea agale, fluierând, înțelegeți ? Liniștit, a spus chiar „hello" cameristului trecând prin fața trompei aspiratorului. Asta-i tot. În rest totul în ordine, da, sunteți mulțumit, dom'le ? Nu lăsați ușa balconului deschisă, ar putea intra sumedenie de lighioane mici și păcătoase și ar lua-o din loc aerul condiționat.

*
* *

Mă duc să-l caut pe Bérurier la bar.

Instinctul meu infailibil mă avertizează că acolo mă așteaptă, drăguțul de el. E acolo, într-adevăr, în tête-à-tête cu un whisky dublu.

Mă cocoț lângă el. O puternică împroșcătură de sânge îi întunecă cazaca.

— Te-ai urcat la pricinat, pariez ? întreabă Umflatul.

— Yes, sir.

— Interesant ?

— Tocmai onorase o profesionistă cu care-și petrecuse noaptea. Gagica își scălda pămătuful în momentul bâldâbâcului. Tipul era, probabil, vânător, am găsit în cameră o archebuză pentru gâdilat fiare sălbatice supradimensionate. Ca suspect posibil ; un asiatic burduhănos, cu ochelari negri și caschetă albă, dar nimic nu-i sigur.

— Crezi în sinucidere, tălică ? chestionează înfășuratul în osânză.

— Nu chiar.

— Nici io. Când sari dă la geam nu ții cevașilsea în labă.

Își scociorăște boalfa marsupială a cazacei și-mi întinde un obiect circular, găurit la mijloc. Este de dimensiunea unei monede de cinci franci, din jad de un verde albăstrui. Există niște striuri atât pe fața cât și pe dosul miculuï disc.

— Ținea obiectu' ăsta în căușu' mâinii, îmi explică Béru, l-am șterpelit pă șestache. Ce poa' să fie ?

— Semn de întrebare și de la capăt, suspin, ascunzând discul.

2

Dar a sosit momentul să destăinui — o, cititorul meu de beleaua lumii — că noi n-am venit deloc la Bangkok, Majestatea Sa Bérurier I și eu, pentru a elucida acest gen de chinezării cu capete plesnite.

Noi suntem aici pentru cu totul altceva, chestie pe care voi avea deosebita onoare să ți-o aduc la cunoștință.

Flash-back, vă rog ! Mersi.

*
* *

Nemaipomenit, extra, fantastic, incredibil dar adevărat.

Pentru prima dată de la nu știu care ultimă dată, Bătrânul mi-a fixat o întâlnire într-un bar.

Ai citit corect sau trebuie să-ți traduc în braille ? Într-un bar. Unul adevărat, cu tejghea, mese, scaune, barman înțolit pinguin, miros de cornuri calde, căcăstoarea la subsol, filtru de cafea reproducând zgomotul venerabilului Trans-Orient-Expres la intrarea în gara Istambul, cu pilangiul care dă pe gât calvados, dame care cer fise de telefon, un patron chior cu varice în nas și hemoroizi altundeva și, în plus, pe pereți, afișulețe privitoare la

niște spectacole datând din ultimul an când mai era bunica fată și fusese o vreme atât de frumoasă încât i se scula, monumental, până și barometrului.

Când m-a sunat *in the morning*, Venerabilul, nu-mi crezusem trompelor ; îmi zisesem că mi s-au înfundat ascultătoarele și că se impune de urgență o spălătură la otorhino-ceri. Dar nu, ordinul era clar : „La unsprezece la *Barul Amicilor* pe bulevardul Longchamp".

Barul Amicilor, el și cu mine !

Ce-i asta fraților ?

Rahat !

*

* *

În dimineața aceea, când în toate clopotnițele conștiincioase suna ora unsprezece, împing ușa locantei în chestie și-l văd pe Mister Big Man în fund, la o masă discretă, pe post de barosan care-i dă întâlnire secretarei ca să și-o tapeze la așternut într-o casă onorabilă cu două ieșiri și oglinzi pe tavan.

Mă îndrept către el, îmi zâmbește, binevoiește să-mi întindă o mână cu cinci degete admirabil întreținute și-mi indică scaunul din față.

Băga pe jghiab o cafea țeapănă, cu sorbituri mici de oriental.

— Ia zi-mi dragă prietene, de mult nu ți-ai mai luat o vacanță, nu-i așa ?

Ca intrare în materie jos pălăria. O întrebare de să pici în fund. Și care trebuie să ascundă altă tărășenie, nici catolică, nici apostolică și nici romană.

— De vreo zece luni, cred, domnule director...

— Ţi-ar surâde o frumoasă călătorie în cele mai bune condiţii ?

— Sunt ca un glonţ pe ţeavă, domnule director. Ştiu bine că cine umblă mult nu prinde cheag, dar mi s-a părut întotdeauna o aiureală să tezaurizezi cheag. Acestea fiind zise, este vorba de o misiune sau de o vacanţă ?

Are o tresărire a sprâncenelor care le pune în poziţie de aripi gata să zboare, după care le lasă iarăşi să planeze domol deasupra ochilor cu luciri de scuipat polar.

— Nici total una, nici cu desăvârşire alta, drăguţă. Ai auzit vorbindu-se de Întreprinderea Veispea ? Lenjerie feminină, centuri şi sutiene ?

— Bineînţeles, mint.

— Directorul general al acestei firme, Victor Héatravaire, este un vechi prieten de-al meu ; în fiecare an, mă duc să împuşc fazani pe moşia lui sologneză.

Aştept continuarea.

Vine cu încetinitorul. Bătrânul este vizibil jenat că trebuie să formuleze rugămintea pentru care m-a convocat, s-o ascult. Iată de ce mi-a fixat întâlnire într-o crâşmă şi nu în camera mortuară a biroului său de suveran poncif. Jucăm oficios, în dimineaţa asta. Marginalul confidenţial, extra-profesionalul. Nu prea-i genul lui. Iată de ce se ascunde în dosul cuvântului vacanţă, plasat în deschiderea conversaţiei noastre ca un paravan în faţa unui bideu. Un mare pudic, Babacul. Ipocrit până-n măduva oaselor, bătrânul cotoi, rege al manevrelor limbistice, după mărturia anumitor frumuseţi cărora le-a practicat faimoasa sa tiroleză afonă de reputaţie mondială.

— Luna trecută, reia Messir King, Victor Héatravaire a plecat să facă o călătorie în Extremul Orient. Aceasta era prevăzută pentru o durată de cincisprezece zile : Japonia, Hong Kong, Thailanda şi retur. A petrecut şase zile la Tokio, patru zile la Hong Kong de unde a telefonat

acasă de mai multe ori şi a părăsit Hotelul *Peninsula* pe 24 aprilie către începutul după-amiezei, luând un avion în direcţia Bangkok, unde a debarcat câteva ore mai târziu. Avea un apartament rezervat la Hotelul *Oriental :* nu s-a prezentat niciodată acolo şi de atunci familia sa nu a mai avut nici cea mai mică veste de la el. Am intrat în legătură cu Ambasada Franţei la Bangkok, care a alertat autorităţile. Poliţia locală a făcut o anchetă. Tot ce a putut stabili este că amicul meu a debarcat cu adevărat în Thailanda. S-au găsit fişele de declaraţie vamală scrise de mâna lui. Dar a fost imposibil să se stabilească ce a făcut la părăsirea aeroportului. Nici un şofer de taxi nu-şi aminteşte să-l fi luat. Nici un hotel nu l-a găzduit şi nu cunoştea pe nimeni acolo. Or suntem în 8 mai, San-Antonio. Îţi dai seama de îngrijorarea alor săi...

Tace, atent la un bărbat care se apropie de masa noastră. Un tip de aproape patruzeci de ani, destul de frumos, înţolit a-ntâia şi arborând aerul unuia care se ia drept tot ce există mai important între regina Angliei şi Dumnezeul pe care ţi l-ai ales.

— Ah ! dragă prietene, tocmai îl puneam pe comisarul San-Antonio la curent cu situaţia, se grăbeşte directoraşul.

Şi către mandea :

— Ţi-l prezint pe domnul Jean-Michel Héatravaire, fiul excelentului meu prieten a cărui soartă ne îngrijorează într-atâta. Nimic nou, Jean-Michou ?

Celălalt răspunde printr-o mimică care ar merita premiul „Gânsacul de aur" la conservatorul de grosolănie. Dezolare, epuizare cerebrală, disperare stăpânită, resemnare în curs de înfiripare, scepticism cu privire la viitor, iată ce exprimă mutra lui de neisprăvit super-lux, înclftat, pe scenă ca şi în oraş, pe cheltuiala părinţilor.

— Ai înțeles deja unde vroiam să ajung, drăguță ? reia Șefu.

— Mi se pare, domnule director, că doriți să dau o raită prin Bangkok ?

— Bravo ! zice Bătrânul, ușurat de a fi ajuns la finalul discursului său.

Chelnerul vine să ia comanda fiului Cutărescu, dar acesta nu se coboară până a-și uda gâtul într-o cârciumă oarecare. El ingurgitează numai scotchuri vechi de treizeci de ani în cluburi strict închise, încât răspunde întrebării oberului printr-o mimică oripilată care sugerează net, amărâtului, s-o șteargă.

Îl scrutez fără nici o plăcere. Mutră de întreținut total, de pește arogant, inspirând antipatie la primul contact. Desfrânatul stil di granda : curvulițe costisitoare, mașinuță carosată play-boy, epuizante ieșiri mondene. Așa numita Jet society, cum își zic nulitățile astea. *Very high !* Papa trebuie să fi demarat de la aproape nimic și-a crăpat bășica muncind, asudând douăzeci și patru de ore pe zi, mușcând de gât în dreapta și-n stânga, a întreprins, a riscat, a realizat, a construit. Și bebelușul rozaliu s-a fătat în scutece de satin. El a avut parte de camere climatizate, de canapele capitonate cu piele în care se soilește dulce.

Defectul părinților laborioși este că-și meșteresc niște derbedei cu fire de păr în căușul palmei mai lungi decât barba lui Demis Rusos. O sfidare lansată soartei pe care știuseră, o vreme, s-o domine și s-o învingă. Își venerează descendența, o răsfață, o clocesc în puf până se împute. E felul lor de a-și face cadouri prin mijlocirea generației următoare ; își compensează nopțile albe cu nopțile roz ale progeniturilor. Ei bine, așa-i natura umană, ce rahatul mă-sii pot eu să fac ?

Jean-Michou declară fără să mă privească :

— Trebuie să ştim ce i s-a întâmplat tatei. Mort sau viu, trebuie găsit, pentru că din punctul de vedere al afacerilor situaţia este intolerabilă.

Afacerile ! Sigur că da.

— Dacă ţi-ai lua cincisprezece zile de concediu, San-Antonio ? sugerează Bătrânul. Sigur că familia Héatravaire îţi va acoperi toate cheltuielile.

A treia mimică a marelui tolomac pentru a spune că, evident, nu se gândeşte să-i ceară unui sărăntoc de curcan să plece pe speze proprii.

Clatin capul.

— Nu pot să mă duc singur acolo, am nevoie de Bérurier.

— Dacă consideri necesar, murmură Bătrânul.

— Indispensabil, tranşez.

— O.K., lansează nea Dispreţ Total.

— Între altele, trebuie să dispun de un credit foarte mare. S-ar putea să fiu obligat, odată la faţa locului, să angajez cheltuieli însemnate şi e în afara discuţiei să acţionez cu zgârcenie.

Bătrânul nu-i obişnuit cu asemenea limbaj din partea subordonaţilor. Se adresează şovăitor, parcă ruşinat, fiului de dispărut :

— Să ştii, Jean-Michou, comisarul este un om de o integritate desăvârşită şi (se precipită directorașul), nu are obiceiul să arunce banii pe geam, nici să-şi facă parte în asemenea circumstanţe...

Feciorul lui papa Héatravaire se posomorăşte o lecuţă. Mălaiul, asta-i o chestie pe care-i place s-o facă praf el însuşi ; tolerează să-i dea o mână de ajutor tovarăşi de partuze sau, la rigoare, gagici cu sânii tremurând de pofte, dar, cu asta, punct şi de la capăt.

Pentru a-şi marca lipsa de entuziasm, în cazul de faţă, o ia pe sens giratoriu.

— Am încredere în dumneavoastră, îi spune el directorului.

Ceea ce implică că, altminteri, ar avea mai degrabă neîncredere în ceea ce mă privește, viţelul.

Îi dedic un zâmbet cu reflexe verzulii, cam așa cum au măștile lui Dracula.

— Domnule Héatravaire, murmur, aș vrea să fiți bine pătruns de o evidență, înainte de a avansa în acest proiect: nu eu am sugerat ancheta în Extremul Orient. La drept vorbind, treaba nu mă entuziasmează deloc și atunci când domnul director vorbește de vacanță, găsesc că folosește un eufemism dulce-acrișor. Să debarci într-o țară despre care ignori totul pentru a încera să dai de urma unui turist dispărut de cincisprezece zile, iertați-mi expresia, nu-i țurca. Deci îmi veți asigura două dus-întors first class, îmi veți reține două camere foarte bune la *Oriental,* care este perla Bangkokului din punct de vedere hotelier ; îmi veți remite contravaloarea unui milion de franci vechi în moneda țării și-mi veți deschide un cont personal la *American express* pentru durata acestei călătorii : astfel vă va fi ușor să-mi controlați cheltuielile. Iar pentru început, dacă sunteți de acord, astăzi încă mă voi ocupa de o mică anchetă prealabilă în anturajul tatălui dumneavoastră.

În finalul acestor scurte precizări, lansez un semnal de salvare pinguinului care tocmai trecea la câteva ancabluri se țărmul nostru și-i cer să aducă două bloody-mary.

— De ce două ? se îngrijorează Achile-cel-scalpat.

— Pentru că nu sunteți singurul care vă dați în vânt după acest straniu amestec, domnule director, replic, cu o fărâmă de impertinență în ton; sunt dimineți în care papilele mele gustative își amintesc de seara precedentă. Eu am avut-o lungă și încărcată, în compania unei amabile

donşoare care tindea să ia noaptea drept zi şi whisky-ul sec drept apă chioară...

După cum vezi, artistule, am halit leu în morning-ul de azi. şi d-ăla adevărat ; leu din Atlas (cel geografic) nu animalul care-şi cască botul pe genericul lui Metro...

Moştenitorul ţine-ţâţelor Viespia este oarecum subjugat de autoritatea mea. E tipul besensac căruia trebuie să-i iei maul dintr-o suflare. Atunci se stinge fumegând uşor şi răspândind un miros de lumânare mucedă.

— Voi face cum vreţi, orăcăie acest tolomac cu ifose. Secretara mea se va ocupa imediat de toate modalităţile...

Îi spun Bătrânului :

— În ce vă priveşte, patroane, veţi trimite pe cineva la consulatul Thailandei cu paşapoartele noastre pentru vize.

— Negreşit, se grăbeşte Tataia, despre care se poate crede că a devenit, dintr-odată, subordonatul meu, în asemenea măsură e supus, preş molatec la picioarele mele.

Scot din buzunar un carneţel cochet şi superbul meu stilou aur şi argint veritabile, o atenţie delicată de la damicela cu care jucasem o partidă remarcabilă de sus picioarele, luna trecută, când amantul ei era în voiaj.

— Tatăl dumitale este căsătorit ? întreb.

— Văduv.

— Locuieşte singur ?

— Mai mult sau mai puţin ; continuă o veche legătură cu o fostă secretară, care ocupă un apartament la al şaselea etaj din imobilul lui. Nu e tocmai o viaţă în comun, dar seamănă.

— Ce vârstă are ?

— Şaizeci şi opt.

— Ai poza lui ?

— Iat-o.

Privesc clișeul. Îl reprezintă pe Victor Héatravaire în ținută de tenisman, zâmbind. Un bărbat solid, simpatic, cu părul cărunt foarte des, pentru vârsta lui, mutră de luptător care nu se teme de viață. Se simte că bătrânul ăsta există în trombă, bea zdravăn, practică o gramadă de sporturi, regulează zilnic și nu circulă în carul cu boi.

Privirea lui este țintită în obiectiv ca în ochii unui plasator de mașini de ocazie care ar încerca să-i soldeze o veche tracțiune — față afirmându-i că e vorba de un Rolls ultimul tip.

— Îmi permiteți, nu aștept eu ca el să-mi permită și bag poza în buzunar. Care este adresa tatălui dumitale ?

— Bulevardul Gabriel, 213.

— Cea a uzinelor dumneavoastră ?

— Bulevardul Karl Marx, Villejuif.

— Și dumneata te ocupi de afacere ?

— Sunt însărcinat cu sectorul promovare.

Vizualizez situația : chefuri cu câțiva atașați de presă, aperitive în localuri simandicoase... Târâie-brâu de lux.

— A plecat singur în Extremul Orient ?

— Da, fiindcă scumpetea și tandrețea lui detestă călătoriile.

— Fără prieten, fără colaborator ?

— Singur, ce mai ! Asta i se întâmplă cel puțin o dată la fiecare doi ani. Tata nu-și ia niciodată vacanță dar, din când în când, își oferă o călătorie lungă. Ultima a fost în Brazilia.

— Întrebare de rutină : avea dușmani ?

— Pe cât știu eu, nu. E dur în afaceri, dar un tip corect.

Picoloul aduce cele două bloody-mary prost dozate. Se vede că nu-i barman profesionist și că s-a zgârcit la votcă.

În plus sucul de tomate are gust de rugină ; cât despre sosul englezesc, n-a fost încă descoperit în bomba asta.

Mister Jean-Michou aşteaptă continuarea. S-aştepte...

Mă gândesc. Soarta lui papa Héatravaire nu-mi inspiră încredere. Când dispari, la ieşirea din aeroport, într-un oraş atât de colcăitor ca ceea ce presupun eu că este Bangkok-ul şi dacă după cinşpe zile ai tăi n-au nici o veste despre moaca ta, înseamnă că traiectoria ţi s-a poticnit într-un os al dracului de viermănos.

— Deocamandată n-aţi primit nici o cerere de răscumpărare ? suspin.

— Nici una.

— Avea proiecte în ceea ce priveşte Thailanda ?

— Nimic special, vroia, doar, să viziteze ; cum făcuse cu Japonia, cum vizitase Hong-Kong-ul...

Inutilitatea voiajelor trans-continentale ale bătrânului par să-i redea, avortonului de fecior, sentimentul superbei lui poziţii. Nătărăul şi-a regăsit aroganţa dispreţuitoare, importanţa, suficienţa. Asta-i partea cea mai nasoală a tolomacilor cu pedigri şi cont în bancă : suficienţa lor... Restul lumii, noi cu toţii, lipsiţi, nepricopsiţi, milogi. Noi toţi, imense strigăte mute de infinită disperare... Şi numai ei, câţiva care-şi ajung, care îndrăznesc să fie suficienţi şi pentru alţii ! Rahat ! Ar trebui să-i putem pocni în bot. Dreptul pumnului împotriva unor gânsaci sterpi ca Jean-Michel. Cum îşi fâţâie ifosele, câteva perechi de labe corect direcţionate, pentru reabilitarea realului. Să-i cureţi de găinaţ cu forţa, să-i constrângi ! Uneori, tot văzând d-ăştia, mă apucă ambiţii medievale. Să scot suficienţa din ei cum se exorcizau vrăjitoarele : picioarele băgate în saboţi care se strâng până crapă copitele, pâlnia cu apă-n clocot pentru gâtlej, cleşti înroşiţi de gâdilat coastele, astea instrumente, panoplia completă a călăului. Samson fără Da-

lida ! Să-i schingiui, pricepi ? Bici, sfârtecare, tragere pe roată, tot tacâmul ! Până ţi se face milă de ei şi ajungi în situaţia să le ceri iertare. O belea fără ieşire : întâi îi molestezi şi până la urmă te simţi altături de ei, copleşit de fraternitate. Să-i martirizezi pentru a putea să-i iubeşti când sunt dolenţi, însângeraţi, sfârâmaţi, în groapa cu deşeuri umane. Ar rămâne soluţia să-i ocoleşti, să fugi de ei ca, odinioară, de leproşii care agitau tălăngi. Dar când pici în circumstanţe obligante, ce faci ? Ca acum la această masă, din *bistroul Amicilor* ? Eşti silit sau nu să-i suporţi ?

Ah ! Deseori viaţa asta mă sufocă, jur ! Ne epuizăm co-existând. M-am săturat să mă tot duc la câmp cu nătărăii, cum se spune în provincia mea natală : „te duci la câmp cu vacile, sau cu caprele". Ba chiar, ţin minte : cu gâştele. Cu Wermachtul în alb şi încălţăminte galbenă. Aiureală totală ! Heil Adolf !

Deci bine, foarte bine, bătrânul Victor Héatravaire şi-a plătit o plimbărică asiatică. De la ultima escală : tăcere completă. Totuşi Bangkokul nu-i triunghiul Bermudelor, nu ?

— Când vă gândiţi să plecaţi, dragă prietene ? riscă Bătrânul ; curioasă chestie, pare depăşit de evenimente în dimineaţa asta, cheliosul.

Şi-a pierdut autoritatea incisivă. Nimic mai lamentabil în fond, decât un tiran care ia pe loc repaos. Achile se jenează, în felul lui, că-şi vâră funcţionarii într-o anchetă privată. Munca la negru e o afacere sâcâitoare pentru conştiinţa lui profesională.

— Chiar mâine, dacă-i posibil, răspund.

Mă întorc către odrasla chiloţilor Viespia :

— Eşti însurat domnule Héatravaire ?

— Nu văd legătura...

Îl fixez surâzând, cu ochi, probabil, inchizitoriali și enigmatici. E fără îndoială tâmpit, dar simte perfect că nu pot să-l mestec.

Termină prin a *arcticula* (recurge la vocea polară) :

— Sunt divorțat.

— Nu locuiești cu tatăl dumitale ?

— Nu, dar în aceeași clădire.

O combinație giugiuc. Tatăl, bătrâna sa amantă, marele său fiu, toți sub același acoperiș. La etaje diferite, dar sub același acoperiș. Un stup cinstit !

— Care-i numele persoanei care conviețuiește cu tatăl dumitale ?

Am folosit în mod expres cuvântul tată, pentru, că adresându-se lui Héatravaire — junior, implică în mod confuz ceva pejorativ, Jean-Michou nu-i decât un fiu de bani gata. Nimic mai mult. Fără taică-său, ar trage pârțuri într-un birou, sau ar potcovi porci într-un sătuc uitat din Haute — Provence întovărășit c-o femeiușcă îngălată...

— D-na Clarisse Clarence.

Face a societară a Comediei Franceze din secolul trecut, numele ăsta ! O și aud pe bătrână zbierând Phedra în fața rampei.

— Bine, asta-i tot domnule Héatravaire. Cel puțin deocamdată. Dă-mi numerele de telefon carè-mi vor permite să iau, eventual, legătura cu dumneata la indiferent ce oră de zi sau de noapte, date fiind vicisitudinile decalajelor orare.

Îmi pasează trei numere : firul său privat, cel de la birou, plus încă unul care trebuie să aparțină unei camarade de somieră, promovată mare favorită a momentului.

Mă ridic și strâng mâinile lor distinse, puțintel umede. Afară, în fața ușii, staționează un Ferrari roșu-cur-de-maimuță parcat neglijent. Pariez un șut în părțile moi că-i aparține lui Jean-Michel Deamboulea.

Bun, și atunci eu, mă look la ceas. Ezit pe ce picior să dansez. Imi aleg unul și pun cap compas spre Villejuif.

*
* *

Îți povestesc toate astea de la barul hotelului *Oriental* din Bangkok... Reminiscentez, în timp ce torn în mine nu știu ce exact, dar alcoolizat : idiotenia este că într-o zi, vine ficatul și zice... știi povestea, ți-o zice iremediabil... Totul se plătește. Viața nu face daruri. E o scârbă de cămătar : înscrie totul, adaugă procente, plus procente la procente și când îți prezintă nota : pardon, ai zaharisit-o, plătești !

— La ce rumegi ? se îngrijorează Mister Dolofanul.

Gesticulez ca la vânătoare-de-muște-țețe ca să ordon, scurt, fleanca ! Meditația se respectă.

Se resemnează să comande alt pahar în locul răspunsului meu nevenit (1).

Și-mi întorc gândul la Villejuif-les-bains.

Uzina, pardon : întreprinderea lui papa Héatravaire, marcată cu litere imense și negre pe fronton. Sună cam așa :

„Intreprinderea VIESPIA

Manufactură de lenjerie feminină."

Feminină, îmi place. Alături cu lenjerie îți transmite fiori în instalație.

Ceea ce te surprinde însă, când intri la Viespia, e un fel de apatie. Știu că-i aproape ora prânzului și că apatia

[1] Îți dai seama cum am început să mă exprim.

vine mâncând, dar senzația derutează. Liniștea adică, pricepi ? O manufactură, fie ea inutilă, vezi cea de la Saint-Etienne, este în general zgomotoasă. Ori, aicișea, e mai puțin zgomot decât în cimitirul Montmartre.

Trec prin fața cuștii gardianului și nimeni nu mă interpelează. Fac pași către clădirea principală, urc peronul până-n vitraliile ușii duble pe care scrie „Birouri". Împing batantul din dreapta și mă pomenesc într-un hol care sugerează un spital de provincie calică dinaintea ultimului război pierdut de ultimul Napoleon.

Un ghișeu de sticlă, dar nimeni în spatele lui.

Mai mult decât nimeni : nimic. O cameră goală. Dezolant ! Fâlfâie pânze de păianjen.

Avansez, totuși. Pare să se audă, din dosul unei uși, zgomot de trăncăneală. Ciocănesc. O voce brutală mă invită să intru. Mă pomenesc într-o încăpere vastă, aranjată în chip de cabinet directorial de modă veche. Un birou, zis ministerial, fotolii de piele tip englezești, o imensă fotografie, pe perete, reprezentând, prima versiune a Manufacturii Viespia, înduioșătoare prin modestie. O canapea din aceeași piele ca fotoliile, clasoare din acaju străjuite de busturi și torsuri feminine din ipsos de Paris (sau împrejurimi). Plusează cu un covor gigantic, mai curând jerpelit decât persan și ai imaginea sumară a locului. Mai adaugă două ferestre uriașe, împodobite cu perdele țepene de praf și vei avea o reprezentare totală. Geamurile permit să panoramezi în voie toată curtea manufacturii, în care zac stingherite câteva automobile și niște motoare.

În dosul biroului, un tip bătrân vorbește la telefon gesticulând ca unul care-i sau pe culmile enervării, sau italian. Are părul alb dat peste cap, o figură mică, triunghiulară, ridată complet, mă urmărești ? Își rulează

„r-urile“ vorbind și, cu mâna liberă, maltratează masa cu ajutorul unei rigle metalice.

Îi spune interlocutorului că „bine, foarte bine, va urmări problema și îl va ține la curent“ închide, bleștе către mine doi ochi limpezi, de om cumsecade, pe care inteligența nu-l va împiedica să doarmă noaptea următoare și-mi spune „Da domnule ?“ cu vizibila dorință de a ști cât mai mult despre franțujii încă în viață.

N-o iau pe căi ocolite și-i prezint legitimația de serviciu.

Clatină capul.

— Presupun că este în legătură cu inexplicabila tăcere a lui Victor ? mă întreabă, foarte pertinent pentru vârsta sa, recunosc.

— Exact, răspund, așezându-mă în fața lui. Sunteți colaboratorul D-lui Héatravaire ?

— Brațul lui drept și cel mai bun prieten, precizează personajul, ne cunoaștem din școala primară.

Are o mină tristă, brusc, tristă de-a binelea, gândindu-se la amicul patron dispărut în peisajul asiatic.

— Aveți vreo explicație referitoare la această tăcere ?

Înalță din umeri, își netezește părul alb cu o mână care tremură puțin.

— Nici cea mai mică, nu era în obiceiul lui Victor să ne lase fără vești prea multă vreme ; de altminteri lipsea rareori.

— Îi cunoașteți dușmanii ?

Terlocutorul meu ridică brațele către tavan și remarc că le are extrem de scurte : brațe de păpușă, nearmonizate cu restul corpului. Rulează în asemenea măsură „r-urile“ că, la capătul fiecărei fraze, mi-e teamă să nu-l văd derapând pe conversație.

— Victor n-a avut niciodată duşmani, pentru că n-a lăsat niciodată, nimănui, timpul de a deveni duşmanul său. E un luptător, fost rugbist, juca în echipa din Oloron-Sainte-Marie ca pilier.

Îl evocă cu o voce tremurând încă de admiraţia acumulată ani în şir. El, sleitul de puteri, bun la mai puţin decât nimic din punct de vedere fizic, puţintel, pitic, bun cel mult să chiţăie „hai băieţi" din tribună.

— Care este, de fapt, numele dumneavoastră ? întreb.

— Alphonse Dadet, recită el rulând, în continuare „r-urile", deşi nici *surname*-le şi nici *christian name*-le-lui nu cuprind nici unul.

— Vorbiţi-mi puţin despre viaţa privată a prietenului dumneavoastră, aşa, de la bărbat la bărbat, domnule Dadet, propun cu un zâmbet franc, plin de „dă-i drumul, omule, spune-mi tot".

Clătină capul.

— Oh ! el... ştiţi... trăind solid, trăind bine, băiat de viaţă... Păstrează o veche prietenă, din obişnuinţă : un fiu care nu trage la vâsle, câţiva prieteni cu care joacă golf, una din pasiunile lui. Îi place mâncarea bună, îşi plăteşte, din când, în când, câte o pipiţă : încolo nu văd nimic de semnalat.

— Afacerile ?

Aici, piticul (tii, de ce nu l-oi fi numit Leon ?) face o mutră pleoştită.

— Nu tocmai strălucite. De câţiva ani, lenjeria feminină este pe cale de dispariţie. Corsete şi centuri, nici nu merită să vorbim ; cu excepţia câtorva măcelăreşe grase din provincie, cine naiba mai foloseşte aşa ceva ? Cât priveşte sutienele, sunt şi ele pe ducă, damele din ziua de azi se plimbă cu ţâţele în cădere liberă pe sub teshirturi şi dacă-mi permiteţi să vă spun totul, au început, târâturile, să renunţe şi la slip. Se mulţumesc cu un kleenex între

cracii jeanşilor. Profesia noastră îşi trăieşte ultimele clipe. Când aţi venit, tocmai discutam cu directorul băncii, care ne somează să nu mai lăsăm contul curent pe roşu. Aveam o sută zece muncitori şi acum nu mai sunt decât opt, din care trei se ocupă cu întreţinerea localurilor şi doi sunt în şomaj !

— Cum reacţionează Dl. Héatravaire la această situaţie ?

Alphonse Dadet îmi adresează o grimasă acră.

— Nu ştiu dacă-i efectul vârstei, dar pare să se dezzintereseze de problemă. Cred că fiul său l-a decepţionat teribil şi că a renunţat să se mai bată pentru el. Când îi prezentăm critica situaţiei noastre, îmi răspunde „Ce vrei să fac Alphonse ? M-am născut sărac, voi muri sărac. Una peste alta consider că a fost o aventură frumoasă, îmi voi încheia zilele trăind din amintire şi pâine goală !" După care râdea ! Şi, la capac, acum îşi permite o călătorie în Extremul Orient, încântător, nu ?

Amar şi disperat, bietul Alphonse. Corabia ia apă din toate părţile şi el vâsleşte singur, ştiind că e de-a surda. Înghite înjurăturile şi ameninţările ultimative ale bancherilor şi furnizorilor, în vreme ce amicul său, luptătorul veşnic victorios, se duce să-şi clătească boaşele în mările şi oceanele celuilalt capăt al lumii... Vai de capul nenorocitului ăsta de Dadet. Sub-şefuţul eroic, încleştat la cârmă, gata să se scufunde odată cu vaporul. Demn de prietenia şi încrederea lui Victor Héatravaire până la ultima suflare. Apoi, se va întoarce în bojdeuca moştenită de la maică-sa în Oloron-Sainte-Marie (roagă-te pentru el !) şi îşi va rumega nostalgiile privind culmile înzăpezite ale Pirineilor (astea cel puţin există, totuşi, orice s-ar pretinde).

Îl părăsesc şi iau drumul în piept către vizita la Clarisse Clarence, aleasa de inimă a dispărutului.

*

* *

E la masă, când îmi fac apariţia ; vine să deschidă cu şervetul în mână şi clempănind din proteză.

O căzătură cu ifose, părul vopsit albastru, ochelari bălăngănindu-se într-un lănţişor de aur, riduri în cantităţi industriale şi buze care rămân un fel de cicatrici, chiar şi supraîncărcate cu un devastator produs ciclamen. O arătare tristă, ca o moartă care a părăsit câteva clipe sicriul ca să facă pipi. Dar ochii mici sunt agresivi, iar vocea scârţâitoare emite numai dezagreabilităţi notorii.

— Cine eşti dumneata care-ţi permiţi să faci vizite oamenilor la ora prânzului ? mă împroaşcă din pornire cu viteza unui mănunchi de săgeţi într-un film cu piei roşii.

Îi prezint legitimaţia.

— Sunt însărcinat să anchetez asupra dispariţiei d-lui Héatravaire, doamnă.

— Eu sunt la masă, ripostează.

— Şi eu sunt grăbit, supralicitez.

— Ce sperai venind aici ? Să-l găseşti în dulapul meu ?

Nu tocmai, dar măcar să obţin câteva informaţii orientatitve pentru ancheta mea.

Înalţă umerii.

— Ancheta dumitale ! Nu te obosi. Pramatia asta este pur şi simplu pe cale să-şi facă poftele cu vreo târfă galbenă. Se pare că Thailanda este ţara ştoarfelor. Se iau din leagăn, şi se formează în instituţii specializate. Fustangiu cum e, iepurele ăsta-n călduri s-a aciuiat într-un

bordel şi se amuză să-şi golească definitiv testiculele. Valea, stimabile, mi se răceşte fileul de viţel.

Şi-mi trânteşte uşa-n nas...

* * *

— Ai o moacă de înecat, se îngrijorează Gravosul. Ie din cauza la căldură ?

Îmi revin, revin la mine, la el, la oile noastre atât de drăgălaşe.

Aşa a fost ziua de alaltăieri.

A doua zi am plecat, Béru şi cu mine. Escală la Bombay. Apoi ajungem aici, ne instalăm şi, când să zicem hop, iată-ne expuşi să încasăm defenestraţi pe scăfârlii.

Nostimă ţară, nu ? În care plouă cu dobitoci !

3

Ceea ce se impune, mai presus de orice, la Bangkok, este zgomotul. Circulaţia-i super-fantastică şi îmi cântăresc cuvintele, pentru a nu depăşi doza prescrisă ! Ce hărmălaie, fraţilor ! Densă, dogorâtoare, pârţitoare, colcăitoare. Tună, răsună, vociferează, muge mai fioros decât năvălitorii năpustindu-se, la Gainsbourg, să ne sugrume muierile şi timpanele ! Motoarele în doi timpi şi trei mişcări îşi fac de cap cu claxoanele. Te îneci cu aerul supraîncălzit, supra-saturat de vapori de benzină, excrementul vaporizat al modernităţii, secătui-s-ar o dată porcăriile lor de puţuri cu derrickuri artistic proiectate, să ne putem întoarce, odată şi odată, la carele cu boi trândavi !

După douăzeci de paşi eşti fleaşcă de apă. La capătul a o sută, fleaşcă de internat într-un spital geriatric, ca să-ţi tratezi celulele lichefiate. Se rostogolesc în valuri maşini ruginite, interpretând numere de cascadorie. Rodeo permanent ! Se depăşeşte pe dreapta, pe stânga, pe deasupra, prin faţă şi pe la spate. Trecem printre clădiri care nu depăşesc, cu excepţii imprevizibile, două etaje. Buticurile sunt dese şi amărâte, dar populaţia pare veselă că există pe lume şi se poate beli printre fantele storurilor.

Circulăm pe una din cele două străzi principale, al cărui nume nu ţi-l spun, ce rost are să mă scarpin între craci cercetând planul oraşului ? Ca să-l uiţi imediat, cum

aş face-o şi eu ? Îi plâng pe confraţii de chestii literare, care studiază grijulii amănuntele, să nu le scape nici o gogomănie. Aşa se fată pagini în care totul este exact şi cu care cititorul îşi şterge rectul şi periferiile acestuia ! Cel mai simplu după mine şi sfântul Matei, este să înşirui tot ce-ţi trece prin minte, având în vedere că ce-mi trece mie prin cap este mai pasionant decât ce se-ntâmplă pe străzile Bangkokului. Îţi voi povesti, totuşi, câteva flecuşteţe, pentru culoare locală. De exemplu că se vede trecând o turmă de bonzi cu craniile rasibus şi îmbrăcaţi în portocaliu. Foarte colorată turmă. Un portocaliu strălucitor, luminos, nuanţa soarelui, pentru a fi mai precis. Circulaţia pe care ţi-o descriam câteva rânduri mai sus este majoritar compusă din vehicule stranii cu trei roţi, la bordul cărora se îndeasă grămezi de carne transpirată. Motorete şi taxiuri nebune. Şi chiar, ţin-te bine, începe tangajul : un elefant zgrunţuros, călător domol şi de temut, cu, drept cornac, un puştan desculţ, cocoţat vesel sus de tot, pe cărarea de mijloc a animalului, de unde-şi hlizeşte fasolea albă. Elefantul, bleg, pe trotuar... Chestii pentru căcănari-kodak în trecere : clic, clac !

Mergem cinci sau şase minute, apoi, desfiinţaţi de căldură şi zarvă, decidem să ne permitem un hârb. Ridic mâna. Prompt, o mică Datsun (pentru că japii nu le permit celor din Extremul Orient să-şi cumpere un nasture de şliţ, măcar, altundeva decât de la Tokyo-băi-de-mulţimi), se opreşte la cinci sute de metri : cât îi trebuie să franeze.

Devastată din beci până în pod, Datsun asta. Târâtura se constituie din zdrenţe metalice, sărmana. Dacă César (1) s-ar apuca s-o compreseze, ar obţine cel mult o

[1] César Baldaccini, sculptor francez neo-realist, lucrând cu predilecţie în metal şi material plastic. (N. T.)

strecurătoare de ceai (de mentă). Bun, ne aruncăm în hârb. Béru termină de strivit simulacrul de banchetă dezmembrată și își înfige, cu această ocazie, un arc în cur, artistul : unul solid, cu spirală vibrând ca o puță de măgar. Nădragul, izmana și conținutul lor, praf. Țipă cât îl ține gura. În timp ce partenerul încearcă să colmateze dezastrul, mă străduiesc să-i explic man-driverului că ne ducem la sediul central al poliției. Individul, firav pe scăunelul lui, pare cuprins de colici frenetice. Un nod galben care tresare, fibrilează și ocrăcăie la volan. Nu pricepe boacă de engleză, dar trișază cu nerușinare, răspunzând *yes sor* când îi spui *do you speak english.* Plin de iluzii, mister maimuță fără coadă. E de acord când îi zici poliția, dar partea sediu central îi scapă. Vorbesc cu mâinile până pare că pricepe ceva. Încuviințează din cap. Demarăm în racheta Cosmos. Cap Carnaval ? La drum ! Béru al meu behurlă și mai sfâșietor. Trebuia să spun că, în podeaua limuzinei, este un găuroi cât capacul mașinei tale de spălat și că nenorocitul are picioarele pe pavaj.

— Sunt pieton ! zbiară.

Îl ridic *in extremis,* grație dramului de latină pe care-l am la îndemână. Își parchează cataligele pe spătarul banchetei din față, ceea ce e bine atât pentru circulația sângelui cât și pentru cea a străzii Rahat-cu-Mac.

Pe bune, Bangkokul este un oraș pe cât de imens pe atât de degeaba.

De ce să construiești orașe în care oamenii nu habitează ci coagulează, după cum zice Majestatea Sa ? Cân' e vorba să faci un Paris, o Romă, o Londră, un Rio, e altceva, consimt și aprob. Dar aiureli d-astea care-ți pun creierii pă moațe și-ți întorc mațele pe dos ?

Scurt, după ture, conture, false manevre, riscuri de tot felul, sfârșim prin a debarca în fața unui stabiliment

pe frontonul căruia flutură steagul thailandez, ceva foarte apropiat de al nostru, fiind și el albastru, alb și roșu, dar în lățime (o bandă roșie, una albă, una albastră, una albă, una roșie, uită-te în Larousse, dacă vrei să pricepi bine). Oricum, face a drapel, nu ca al Ceylonului, de exemplu, sau al Keniei, care sunt doar imitațiile unor tapiserii de Lurçat.

Am scrisori de intromisiune.

Le valorific la cei în drept.

Astfel încât sunt primit de un oarecare comisar Shirdeku Ruri, care e ataşat la biroul marelui patron, numitul Eshtyunkur, dacă te amuză.

Omologul meu, e un ciripitor de mâna-ntâia, nu mai înalt decât un caniș care face sluj. Ne primește cu amabilitate și, o miracol, se exprimă într-o franțuzească din cele mai corecte.

Îi explic obiectul venitului nostru. Se vânzolește ca un chelner la capătul unui fir de telefon (vezi, în acest book, sunt de toți și de toate ! Și-i foarte bine așa).

Este genul afabil, ca fabulistul Florian. Aprobând orice cuvânt care-ți cade din gură, jubilând când pe un picior când pe altul.

Îl întreb ce părere are despre dispariția fabricantului de chiloți și dacă are o versiune personală asupra afacerii. Afirmă că absolut niciodată nu s-a mai petrecut așa ceva în Thailanda, țară a libertății. De altminteri thaï înseamnă liber. Țară liberă ! Aici pentru ca toți să fie liberi, cât mai liberi, comuniștii sunt băgați în pușcării, ce să mai vorbim ! Libertate integrală ! Ne povestește o seamă de lucruri interesante despre vechiul Siam, celebru pentru...

Béru își permite să-l întrerupă.

— Ascultă colega, indigresiunile acestea în ghidul turistic, nu ne prea avansează în ancheta asupra afacerii dă care vă vorbim.

Luat repede, comisarul Shirdeku Ruri decapsulează telefonul interior și începe să trăncăne în limba lui. Ai zice că manevrează un xilofon, așa se zbate să scuipe orăcăieli ascuțite. Când auzi vorbindu-se asemenea dialecte, te întrebi dacă utilizatorii înțeleg cu adevărat ceea ce-și spun, sau se prefac din motive obscure. Tipul e prolix ! Minutele trec și el continuă să trăncănească în ritmul unei veverițe care ronțăie alune. Prin ferestrele închise pentru conservarea aerului condiționat se percepe rumoarea feroce a orașului și, pe cerul albastru, gazele de eșapament compun un soi de imensă fumăraie care se rotește leneș, ca aburii unei balegi proaspăt ouate (poezia nu moare).

Béru s-a extras din pantalonul ferfeniţit de arcul limuzinei și, etalându-l pe genunchi, începe să-i colmateze avaria cu ajutorul călăreților șterpeliți de pe biroul onorabilului nostru coleg. Folosește delicatele agrafe ca puncte de sutură, înțepând stofa, pentru confecționarea penelopică a unui gen de „v" metalic. Pe culoare se trăncăne în thaï și, uneori în chineză. Mă întorc cu gândul la fabrica Viespia, acolo, în plin naufragiu, cu stoicul și bravul Alphonse Dadet la cârmă, sfârtecat de bancherii cu dinți roșii. Și o văd pe scorpia de Clarisse Clarence, a cărei privire scapără fulgere, ca un contact electric defect. Îi alătur mutra fătălăului de Jean-Michel, stâlpul barurilor, alungitor de muieri la orizontală. Straniu mediu pentru un bătrân războinic cum mi-a fost descris Victor Héatravaire. O viață câștigată prin lupte acerbe. Situație înfloritoare și tot restul... După care prăbușirea, edificiul care se destramă ca un castel de cărți de joc. Moloz, conturi pe roșu, șomaj. Doamnele acestea care înlocuiesc slipul cu batiste de hârtie, dezgustătoare, o porcărie ! Îți vine să te întorci la onanie când auzi asemenea treburi, declar

deschis şi rămân de acord cu părerea mea ! Şi ce moment a ales, papa Victor ăsta, să se care să viziteze Extremul Orient, deşteptul ! În loc să încerce imposibilul pentru a despotmoli barca, ori să lichideze cu încetinitorul ruinele micului său imperiu !

Când Shirdeku Ruri închide sunt încă în plină reverie. Béru îşi pungăleşte nădragul. Confratele local îl priveşte fără să se mire foarte, gândind că astfel se practică probably în poliţia franţuzească, una şi indivizibilă.

— Inspectorul-şef Pishe The va veni cu dosarul, anunţă, el s-a ocupat de afacere : dar nu vă faceţi iluzii, ancheta n-a scos nimic la iveală. Compatriotul dumneavoastră pare că s-a volatilizat, părăsind aeroportul.

Propune un suc de fructe, ceea ce ne grăbim să refuzăm. În spatele lui, pe o consolă, un buddha meditând (picioare încrucişate, mâini pe genunchi, palmele întoarse către cer). Alături, o pictură asemănătoare unor resturi de vomă după un banchet chinezesc, îl reprezintă pe regele Thaietzy Rassa I, în ţinută de încoronare, pe un elefant alb cu ţarţamuri de aur.

În liniştea din cameră, s-ar putea auzi şterpelirea portofoliului unui ministru ; amicul Shirdeku Ruri, terminându-şi rezumatul, urmăreşte cu sfinţenie munca de orfevru a Grasului, care are spume la gură şi privirea concentrată. Pupilele sale încep să semene cu două note pe un portativ.

Se ciocăneşte la uşă.

Ruri lansează, probabil, o invitaţie, care sună ca un şuierat de fluier de arbitru într-un meci de fotbal. Inspectorul-şef Pishe The îşi face o intrare măruntă, cu un dosar de bambus sub braţ. Se prosternează către noi, apoi se ridică şi vine în aceeaşi direcţie.

Este îmbrăcat cu un pantalon negru înşurubat pe el şi cu o vestă mult prea lungă, care i se potriveşte ca hemoroizii unui pederast. Vesta este dintr-un material sintetic gri cu dungulițe subțiri. Sub ea poartă un tee-shirt pe care scrie în engleză *follow me,* ceea ce vrea să zică urmează-mă. Pentru un poliţist, asemenea deviză echivalează cu o pereche de cătuşe.

Sporovăieşte cu superiorul său hieraldic. La capătul predicii, Shirdeku Ruri, traduce.

— A reuşit să constate că cetăţeanul dumneavoastră a iscălit formalităţile vamale, după care şi-a ridicat bagajele. A trecut prea multă vreme înainte ca autorităţile franceze să ne alerteze şi a fost imposibil să-i dăm de urmă, după ieşirea din aeroport. Inspectorul-şef a arătat fotografia acestui domn tuturor şoferilor de taxi ce staţionau la sosirea curselor de Hong-Kong ; nici unul nu l-a îmbarcat. Au fost întrebaţi şi recepţionerii marilor hoteluri : negativ...

Pishe The urmăreşte pe dibuite explicaţiile. Din când în când aprobă. Marcând că a făcut ce a putut, dar că nimeni nu-i deţinut să facă imposibilul, că ulciorul nu merge de multe ori la papă şi că...

Bun, cel puţin ştiu că cei doi poliţişti galbeni nu ne pot fi de nici un folos.

— Ne-aţi putea face rost de lista pasagerilor sosiţi cu acelaş zbor ca Victor Héatravaire ? întreb, în ciuda scepticismului meu.

Ruri traduce pentru Pishe, care pare surprins, dar încuviinţează ca un băiat mare. Dumnezeu cu mila !

Bérurier îşi reintegrează nădragul.

După care ridicăm ancora.

* * *

— Şi deci ? zice vocea foarte apropiată şi în acelaş timp aşa de îndepărtată a Bătrânului.

— Aş vrea să-mi procuraţi lista de pasageri a zborului Paris-Tokio în care a fost Héatravaire, patroane.

— Crezi că n-a plecat singur ?

— Cred că o verificare e utilă. Adresaţi-mi-o printr-un telex la Hotelul *Oriental.*

— În ordine.

Închid.

Bérurier cască şi spune :

— Io crez c-am făcu' călătoria de-a surda !

— Tare mă tem că-i aşa, amigo.

— Îs deşelat, şefu, ce-ar fi să-i radem câte un masaj, dacă tot s'tem în Thailandia.

4

Și astfel ajungem la miss Suzy Wrong, specialista care a avut infinita delicatețe să-mi dea cartea sa de vizită cu ocazia evenimentelor descrise la începutul acestei capodopere.

Locuiește la nici o sută de pași de hotel. Prețioasă auxiliară, pe care un angajat amabil o cheamă să consulte turiștii de sex bărbătesc care vor să pipăie masajul thailandez, atât de reputat în această lume a plăcerilor.

Eu, crezând-o la dracu-n praznic, vreau să iau o tărtăreață dar, când ne îmbarcăm și-i arăt adresa șoferului, acesta îmi explică cum că e colea, la stânga, imediat, lângă magazinul cu suveniruri, deasupra unui butic de modă.

Ne îndreptăm către acolo cu pasul vânătorilor de munte din anii paișpe-optișpe, când coborau Alpii omucigași pentru a se năpusti către Berlin, dragii de ei, via Verdun, sărmanii... și poți să-mi spui și mie la ce a servit toată chestia asta, să-mi spui acum, când au murit aproape toți sub medaliile lor și când cancelarul Schmidt este cel mai bun prieten al președintelui nostru ?

Se intră pe o scară de lemn ; o împuțiciune ciudată, asiatică, nedefinită și în plus indelebilă, căci se degajă din pereți, din aer, din totul.

Suzy Wrong își are creșa la unu, ceea ce-i absolut recomandabil, casa ne comportând decât un singur etaj. Ușa ei este decorată nostim cu motive indigene. Face a restaurant chinezesc. Tragem de un șnuruleț și răsună un gong ; cine aude un singur gong, ascultă o singură părere, cum zicea bunica.

Fetița se zorește să deschidă, ravisantissimă într-un soi de kimono de mătase străvezie și portocalie. Mă recunoaște și-mi ciripește bun venituri în genul papagal în the morning, când intră soarele în colivie și te duci să-i schimbi apa.

Se întâmplă să fie în compania unei colege, mai frumoasă decât ea, cu un singur defect, propriu majorității doamnelor extrem orientale, țurloaiele strâmbe. Foarte puțin, dar evident strâmbe. Aproape toate seamănă cu scrinurile Louis XV. Ceea ce-i very potrivit pentru diferite sortimente de mobilă mă jenează, din punct de vedere estetic, la cracii damelor, obișnuit cum sunt cu pipițele corect carosate. Acestea fiind zise, pentru ce venim noi să cerem, nu merită să ne adresăm unui fierar competent pentru reforjare.

Zărind-o pe amica lui Suzy, Bérurier scoate răgete de zile mari ; care trec neobservate în această țară a elefanților.

— Io o iau p-aia ! declară peremptoriu.

Fătuța-l întreabă dacă vrea să înceapă cu o baie.

Îi traduc și Grasu protestează hotărât :

— Spune-i lu' miss canar asta că doa' n-am vint aicișa să-mi fac ablațiuni ! Baia nu-mi stă în caracter. Am făcu' una anu trecu', cân am pica' cu fundu-n apă să trag un crap pă care-l agățasă Pinaud și mersi, mi-ajunge pentru multă vreme. Dacă-i tot ce are ea dă propus la palmaresul iei, văz că nu merită să ne deplasăm dă la antipoduri !

Aranjez diatriba bodogănitorului şi reuşesc să închei un gentlemen agreement în numele lui, conform căruia el va avea dreptul la faimosul masaj universal reputat, cu posibilitatea de extensie la un regulat eliberator.

Preţul fiind cerut, dezbătut, acceptat şi plătit, Majestatea Sa Coadă-de-Măgar, trece în laboratorul de specialitate al donşoarelor.

— *And for you* ? se îngrijorează Suzy Wrong.

— *For me,* va fi doar trăncăneală. I-o spun. Nu că religia mea ar interzice zbenguiala cu o tânără galbenă atât de amabilă, dar, în acest moment, sunt aplecat asupra unei probleme ca un muezin către Mecca.

— Azi dimineaţă am fost întrerupţi de poliţie ; aş vrea să vorbim puţin de Johannes Brandt, clientul dumitale de noaptea trecută, atât de nedotat pentru paraşutism, săracul.

Surâde.

— Aici e sediul meu profesional, mă avertizează.

— Deci voi regla nota consultaţiei, doctore, o asigur cu bunăvoinţă.

Cum afişez hârtia verde, scumpa scumpete se declară pentru. Adoră pozele lui Hamilton. E vorba, firește, de Alexander Hamilton, omul de stat american care figurează pe bancnotele de zece dolari.

După ce i-am înmânat două, plus una a domnului Lincoln (ce mutre acre au tipii ăştia), intru direct în miezul problemei.

— Miss Wrong, gunguresc, cunoşti, intim sau măcar superficial, un tip îmbrăcat în kaki, cu o şapcă albă lungă-n cozoroc, nas ornat de ochelari negri, cu umeri laţi şi burtă confortabilă ?

Citesc surprindere în cele două găurele oblice care-i servesc de pupile.

Ca şi cum m-ar descoperi. Sau mai degrabă, ca şi cum aş începe să ciripesc thai în mijlocul conversaţiei.

Bun : ştie de cine vorbesc.

Constatarea îmi face plăcere, deşi, veţi admite că, deocamdată, calc alături de pantofi.

Am venit aici pentru a afla ceva despre dispariţia lui Victor Héatravaire şi mă ocup de un oarecare Brandt, cetăţean germanic, cu care nu am nimic în comun decât o părticică din creierul său, aflat pe manşetele pantalonului meu.

Nu mai zâmbeşte, Suzyşoara. Ezită. Şi, o persoană care ezită, surâde rareori.

Aştept, cu onoare şi demnitate. Liniştea nu-i tulburată decât de gemetele şi strigătele Grasului dezlănţuit total în camera vecină. Are elanuri sentimentale, Alexandre-Benoît. Implorări extatice :

„Dumnezeul Dumnezeilor îîncăăăă ! mai face-mi ! Rahatu mă-sii, ce biiine ! Te rog : mai dă-i, dragă! Dhaaa! Păzea, să prinde firul electric în gesticolele mele şi mă constrânge ! Oh ! la la ! Ăghen ! Ăghen, pliiihiz !"

După părerea mea, e servit, pentru dolarii lui, Big-Sulă ! O treabă de înaltă calitate, care onorează această curajoasă ţară.

Domnişoara Wrong îşi depăşeşte ezitările :

— După descrierea dumitale, aş fi înclinată să cred că e vorba de Sakry Spat.

— Adică ?

— Sakry Spat este cel mai mare negustor de sicrie din Bangkok.

— Ciudată ocupaţie.

Suzy îmi explică importanţa sicriului în religia budhistă. Aici, toată lumea se efortează să-şi ofere unul extraordinar. Când ai mierlit-o, eşti îmbălsămat şi familia te păstrează o bucată de timp în casă. Cu cât ai mai mulţi

biştari, cu atât te ţin mai mult. Uneori se amână incinerarea mai multe luni. Nu există cimitire : crematorii. Doar chinezii, care reprezintă abia o zecime din populaţie, se îngroapă, altminteri : sfântul rug purificator ! Deci, acest Sakry Spat, vinde cele mai frumoase sicrie din Bangkok. E celebru în tot oraşul. Se crede că-i băgat şi în multe alte chestii anexe. Nu-i scapă nimic negociabil, tâlharului. Se ocupă de box, e puţintel interesat şi în prostituţie... O figură. Bântuie prin barurile marilor hoteluri. Niciodată nu-i înţolit altminteri decât cu salopetă de junglă, o şapcă albă cu vizieră lungă, din umbra căreia îşi scrutează contemporanii. Chiar şi la petrecerile mondene, îmbracă aceeaşi salopetă cu mii de buzunare. Din acestea extrage de toate : bahţi cu ghiotura, pe care-i distribuie cu plăcere, cutii cu pilulele de care uzează şi abuzează, arme, când e cazul. Vorbeşte puţin şi tăios. Este temut ca pesta bubonică. Se deplasează într-un Rolls cu geamuri fumurii, condus de un şofer chinez slab şi viclean. Ţâşneşte din maşină ca un diavol, lăsând totdeauna, nu se ştie de ce, portiera deschisă. O trombă în mers. Un mistreţ în şarjă perpetuă. Locuieşte într-o casă uriaşă pe malul unui klong. Un klong, precizează ea, e un canal. Sunt o mulţime (cel puţin) la Bangkok, se ţes în tot oraşul. Noroioase, bogate în detritusuri şi dejecţii holerice, îţi dai seama ! Locuinţa lui Sakry Spat e situată pe malul klongului Salu Fufô, în oraşul vechi. Se spune despre ea că e strălucitoare şi plină de obiecte de artă, demnă să concureze reşedinţa lui Jim Thomson, miliardul american mort suspect în 67, pe când călătorea în Malaezia.

Foarte interesant ce-mi zice măicuţa Suzy. Nu găsiţi ciudat că acest tip echivoc s-a aflat pe culoarul camerei lui Brandt, în clipa în care acesta fâlfâia ? Ei bine, eu da, ce vreţi ?

Vreau să-mi continui interviewul, când răsună gongul de la intrare.

Suzy se scuză, trece în anticameră și crapă ușa către scară. O aud parlamentând cu voce joasă. Curios din naștere, risc o ocheadă care-mi prinde bine. Curiozitatea e un defect nasol, dar recompensat adesea. E bine să nu ne temem de defectele noastre, ce ne-am face, Doamne, fără ele ? Defectele sunt recompensa supremă a calităților noastre.

Deci mă uit pe șest și pe cine credeți că văd în prag, onest și smart ? Englezoiul care ne-a salvat, probabil, viața, avertizându-ne că plouă cu nemțălăul.

Suzy îi șușotește chestii pe care gentlemanul le ascultă extrem de civilizat, după care își înclină bustul și se retrage.

Gălbioara se întoarce.

— Nu singură.

Căci ușa „laboratorului" tocmai strivește de perete un evantai de mătase și tovarășa de atelier a lui miss Wrong se năpustește, goală dar deloc zâmbitoare, în camera în care șuetam.

Vorbește iute și în thaï, drept care nu pricep o iotă. Doar sosirea inopinată a Grasului îmi aprinde becurile. Trambalând ceva ce ar invidia o mie de armăsari reuniți, Béru sună alarma generală, țipând că e trișat. Rezultă că, în momentul esențial al masajului, în contra tuturor convențiilor îndelung tratate și încuviințate, partenera sa refuză să se lase pătrunsă, sub pretext că prietenul meu este arhi-prea-vânjos pentru constituția sus-numitei.

— Tâmpenia tâmpeniilor răstâmpite ! răcnește mamutul. O târfă care fuge de înțepat, am trăi' s-o văz și p-asta! Ca cum i-aș cere luna ! Doar curu, fi-i-ar mă-sa a

dracului. Ie negustorească dă cur, da sau ba, tinerica asta ? Păi dacă are muştiucul mai strâmt decât saxifonu' să-şi schimbe meseria ! Cân cinevaşilea nu-i cu aptitudini, să lase loc la altu ! Vrea să trăiască dân masaje ? Da io nu halesc numa aperitive ! O şedinţă fără înşurubare, salut madam, prefer mai bine să mă-ntorc la şcoala primară să-mi suflu mucii cu degetele. Or fi gagimanii d-aci dotaţi cât Barbă-Cot, da' tre s' te gândeşti la turist, nu ? Sau s-o laşi baltă ! Afişează, madam, calibrul maximu admis, pă uşă, înainte dă masaj. Scrii cu toate literele că ăla care o are mai mare ca o ţigară de foi, poa' să şi-o dea la raţe! Sana, tu care ai o englezească mai elocuţionantă ca a mea, zi-i lu fandosita asta că să găsească un borcan cu vaselină dacă vrea şi că să se lase înţepată, bordelu' mă-sii ! Dacă nu, mă oftic de-a binelea ş-o iau la antrenament. Curs seral dă străpungere. O să înceapă cu banana verde, să continue cu dovlecelul ca să poa' termina cu mine ! Ce s-a plătit ie datorat, punct şi dă la capăt !

Miss Wrong, căreia îi înşir reclamaţiile bérureene, clatină capul.

— Prietenul dumitale e un supradotat, pledează. N-am întâlnit în viaţa mea un aparat de asemenea dimensiuni. De altminteri, aş fi curioasă să-l probez, pentru documentarea mea personală ; acceptă, oare, dânsul să facem rocada, Dolly şi eu ?

Transmit propunerea lui Béru ; se calmează instantaneu, surâde uşurat.

— Iată o micuţă foarte meritantă, declară Majestatea Sa. Una care nu să dă în lături dă la o probă. Explică-i te rog, că voi fi delicat, Gagiule. Voi intra pă vârfu' picioarelor, să nu sperii pisicuţa care doare !

O ia pe Suzy de mână.

— Hai, frumoasa mea, ai meritat-o din plin.

— O clipă, intervin. Suzy dragă, cine era domnul care a sunat adineauri ?

Clătină capul :

— Un client de la *Oriental,* trimes de șeful recepției.

— Îl cunoști ?

— Nu, venise pentru prima oară. I-am spus să treacă mai târziu.

Incuviințez. Ea *exit* cu supercalibratul.

Amica Dolly încearcă să-mi justifice eșecul, dar, pe mine, mă doare-n cot îngustimea vulvei ei.

Atunci mă car, pentru că mă simt cuprins de o nervozitate incomensurabilă. O adevărată pilă atomică, pe cuvânt !

Trebuie să mă realizez, cum se spune în articolele serioase ale săptămânalelor.

Pentru a fi onest cu tine : simt unele chestii.

Și chiar mult mai mult : presimt !

5

Stropi de apă țâșnesc din piscină și mă împroașcă fără jenă, ceea ce nu mă spală de reproșurile pe care mi le adresez. Rezultatul discursului meu interior s-ar putea transcrie astfel :

„Dragă Sana, oricât ți-ar displace adevărurile care nu te flatează, ar trebui să recunoști că-ți bați singur cuie în talpă. Iată-te acum la Bangkok, însărcinat să elucidezi dispariția unui prețios reprezentant al civilizației galice, fabricant de chiloți și sutiene, iar tu te gândești doar la debalconizarea unui bătrân teuton de rahat ! Ai pierdut simțul realității, dragul meu. Chiar dacă neamțul a fost ucis, n-ai strictamente nici un motiv să-ți vâri nasul într-o afacere de asasinat pentru care nu te-a abilitat casa-mamă și ilustrul tău șef. Faptul că zburătorul risca să te facă terci nu schimbă nimic din datele problemei."

Bine, foarte bine, îmi recit acest mic monolog pentru liniștea conștiinței mele de curcan disciplinat ; dar asta nu mă oprește să gândesc la afacerea în cauză. Sunt instalalt în șezlongul pe care-l ocupa azi dimineață atât de prevenitorul gentleman englez. Și contemplu fațada vertiginoasă a hotelului. Soarele umple fiecare geam de sclipiri purpurii. În afară de rumoarea veselă a piscinei, îmi parvine cea a fluviului curgând la poalele terasei. Are un nume ciudat, fluviul, pentru urechile occidentale,

ca totul aici. Se numeşte *Menam Chao Phraya*. Navigaţia pe această largă cale verzulie e o nebunie. Ambarcaţiile viermuiesc. În general sunt înguste şi foarte lungi, împinse de motoare al căror arbore de elice măsoară cel puţin trei metri. M-aş întreba de ce sunt atât de lungi, aceşti arbori de elice, atâta doar că, cinstit vorbind, mi se fâlfâie ca de primul (şi ultimul) prezervativ din cariera mea.

Din şezlongul englezului salvator, privesc balconul celui de-al doisprezecelea etaj unde, o să râdeţi, continuă să atârne cordonul halatului, semnalizând indiferenţei generale locul dramei.

Dacă flegmaticul gentleman a avut timp să ne avertizeze de pericol, este pentru că se uita fix în direcţia ferestrelor. De ce se aşezase cu spatele la o pişcină în care înotau, cu sânii la vedere, un escadron de sirene adorabile ? Cum se face că s-a dus s-o viziteze pe Suzy Wrong, la puţin timp după accident ? Suzy Wrong, cea care se găsea în apartamentul victimei. Întâmplare ? S-o creadă mutu ! Întâmplarea este linia punctată care înlocuieşte literele într-un concurs de cuvinte sărite. O soluţie provizorie.

Dacă aş fi însărcinat cu această anchetă, ceea ce ferească Domnul, m-aş ocupa serios de amabilul rosbif, pe cuvânt ! Idem numitul Sakry Spat, regele sicrielor thailandeze de toate categoriile. N-aş pierde-o din vedere nici pe copila Suzy.....

Numai că eu sunt aici pentru altă treabă.

Megafonul scăldătoarei anunţă :

— Sir Antonio este chemat la recepţie.

Mă ridic urmând apelului.

Răcoara imensului hol mă revigorează. Îl localizez pe inspectorul-şef Pishe The, plantat în faţa ghişeului de la recepţie în spatele căruia se agită încântătoarele fete îmbrăcate în culori vii.

Vine către mine, cu mutra crăpată de un zâmbet constipat. O mutră care cere laxative. Îi adresez politicos câteva cuvinte în engleză, deşi colegul nu conversează decât în tâmpenia sa de limbă de dat la câini.

Îmi întinde o fiţuică comportând două coloane de nume dactilografiate. Este lista de pasageri a zborului „Hong Kong-Bangkok". Arunc o privire caramelizată listei înainte de a o împături în două şi de a o strecura în buzunarul-revolver, cum se spunea odinioară, în epoca fericită când revolverul nu se folosea decât foarte rar şi motivat ; nu ca acum când lucrurile s-au schimbat şi fiecine împuşcă după cum i se scoală, sau plasează o bombiţă pe preşul său în maşina vecinului şi toţi avortonii revendică mândri cele mai odioase atentate drept acte de mare bravură. Ne-am dat dracului ! Biata carne se screme să existe, să respire, să trăiască şi unde te-ntorci este hăcuită, străpunsă, sfârtecată cu frenezie. Cu şi fără motiv. Nu eşti de acord ? Bun, crapă ! Şi atunci la ce-a mai servit inventarea penicilinei ? Bisturiul coagulant ? Faptul că Dna Curie a murit iradiată în laborator ? La ce bun ? Ca să te ayatolizezi ? Rahat cu mac şi mă conpiş încrâncenat pe toţi şi toate ! Îţi vine să devii ierbivor, dacă nu ne-a rămas decât absurdul. Apa, iarba şi solitudinea, ultimele mele suporturi. Să mă dezinfectez bine înainte de groapă. Să mor curat. E mult mai decent.

— *Have a drink* ? îmi întreb confratele.

Din fericire am punctat cu gestul : degetul mare în chip de goarnă în faţa gurii, toată lumea pricepe asta, din Gröenlanda până la Ţara de Foc.

Flatat, aprobă. Îl car la bar. El bea un cocktail din suc de fructe, eu o infuzie din grăunţe de orz turnată peste cuburi mari de gheaţă.

Nu putem şueta, n-avem, în comun, nici o limbă. Şi chestiei ăsteia ar trebui să-i punem capăt, îngrădirii prin

limbă. Cu orice preț. Poate ne va merge ceva mai bine, pe urmă.

În local, ora pustie. În afară de un bătrân yankeu burtos cu părul alb, care își face vânt cu pălăria de paie în fața paharului gol, în ciuda aerului condiționat, nu mai este decât barmanul. Pishe The îi face semn și păsărește cu el. Chelnerul se-ntoarce către mine :

— Mnealui spune că, după părerea sa, omul pe care-l căutați avea o întâlnire la aeroport.

Totuși preocupat de problema noastră, inspectorul-șef ? Și eu care credeam că-l doare-n cot.

Încuviințez.

— Are vreo idee cu privire la identitatea persoanei în cauză ?

Pentru a încuraja ober-chelnerul, îi pasez o poză color a regelui său, în costum de gală, pe o bancnotă de o sută de bahți.

O înhață fără să clipească : trosc : *in the pocket*. Ar trebui scrisă istoria unei bancnote, a unei mâini și a unui buzunar. Uniunea lor sacră, indivizibilitatea lor perfectă. Mâna ca o limbă de cameleon, bișțarul colorat și ușor șifonabil, buzunarul ospitalier. Aș putea turna un documentar, atâtea peșcheșuri am semănat pe drumurile mele. Știu totul despre modalitățile discrete de a le strecura și cele, mai discrete încă, de a le găbji. Promptitudinea stupefiantă a scurtului traseu de la un buzunar la altul ! Dacă ar fi o placă foto-sensibilă, bancnota n-ar avea nici măcar timp să se impresioneze, într-atât de fulgerător se petrece transferul.

Barmanul traduce.

Pishe The răspunde.

— Zice că nu, dar că totul trebuie să fi fost stabilit dinainte.

Scot lista de pasageri. O explorez. Multe nume asiatice şi câteva anglo-saxone. Cu iz franţuzesc, doar cel al bătrânului Victor. În afara numelui său, toate cele înşiruite pe lista tovarăşilor săi de voiaj îmi sunt perfect necunoscute.

Reprim un căscat nervos. Mă plictisesc. Ce pot face pentru a-l găsi pe taica Héatravaire ? Să-i public poza într-o foaie de varză locală ? De fapt, de ce nu ?

Prin chelner, îl informez pe colegul meu thailandez de această dorinţă. Clatină capul, cu aerul de a spune „de ce nu ? dar nu-ţi face prea multe iluzii".

Vrea oare să mă întovărăşească până la redacţia ziarului *Bangkok-Soir* ?

Cu cea mai mare plăcere.

Un tip amabil, colegul. Păcat că suntem obligaţi să facem pe surdomuţii !

*
* *

Are o maşină personală pe ale cărei portiere scrie police. Cuvânt magic.

În mai puţin decât o fracţiune de secundă, ajungem la redacţia jurnalului. Senzaţia dominantă este că am picat într-o imensă colivie de canari.

Ei bine, totuşi, se redactează textul, încredinţez poza lui Victor Heatravaire, cer să se adauge „Bună recompensă cui va furniza informaţii asupra acestui om". Colegul meu, în traducerea unei secretare multiglote se declară împotriva adăugirii, susţinând că, urmare acesteia, voi fi intoxicat cu informaţii aiurea din partea unor japiţe lacome de bani. La care răspund că prefer o supraabundenţă îndoielnică unei tăceri complete.

Secretara despre care vorbeam merită să-i dăm un ocol. O frumusețe ! Chinezoaică pur sânge. Înaltă, subțire, figură încântătoare, tenul îmbujorat (o piersică ar spune marii literați care au drept de vot la Premiul Goncourt și datorii la edituri). Aerul său inteligent, buzele delicat-senzuale, îmi creează ușoare dezordini sub linia de plutire. Ea mă privește cu interes, iar eu o devorez lacom. Poartă un taior negru și o bluză roșie. Este tunsă scurt. Contrar majorității asiaticelor, afișează sânișori plini și cărnoși : Cât privește fundulețul domniei sale, n-ar pune în încurcătură un șort foarte decoltat. Îi spun dintr-o răsuflare că sunt pierdut în acest oraș imens, de cinci milioane de suflete. Suflete budiste nu contest, dar cățărate pe două picioare, total general zece milioane de picioare care știu încotro se duc, în timp ce eu habar n-am, ceea ce este groaznic pentru un micuț francez din Franța, care n-are decât un tub de aspirină pentru a se apăra. I-ar surâde să facă pe ghidul, pentru mine ? Am descins la hotelul *Oriental* și nu îndrăznesc să mă mișc de acolo, necunoscând obiceiurile, moravurile, cutumele ; temându-mă de circulație, speriat de căldură, tifos și păduchi.

Are un zâmbet călduț, hopa ! jur că-i adevărat. Dac-ai vedea-o cum se adresează simțurilor, cred că, în sănătatea ei, ți-ai lua în țeapă nevasta, deși ai mai onorat-o deja luna trecută, la întoarcerea de la un film porno.

Consimte oare ca după serviciu să vină să mă întâlnească ? Poate acceptă să cinăm în restaurantul franțuzesc sau la ultimul etaj al hotelului ?

Chinezuca continuă să zâmbească.

— Cu plăcere, zice, dar trebuie să vă previn că nu sunt o specialistă în plăceri și că nu mă culc.

Galant, știu să-mi disimulez dezamăgirea (ăsta-i cuvântul). Mă amăgesc, deci, protestând vehement.

Dar la ce oare se gândește ! Intențiile mele sunt pure! Am eu mutra unui ademenitor ? Hai să fim sinceri ! Deci am venit la *Bangkok-Soir* să caut funduri facile, când e plin orașul de ele în asemenea măsură că trebuie, deseori, să faci pași mari ca să nu calci peste ele ? Ei nu, ei nu, ce Dumnezeu !

Protestele mele o liniștesc.

Ei bine, de acord, ne vom întâlni la sfârșitul după-amiezei. Îmi cere permisiunea să-și aducă costumul de baie pentru a profita de piscină după-masă.

I-o acord cu sens privat.

*
* *

Aici am ajuns, deci, cu povestea.

Nici urmă de Héatravaire, dar, pentru orice eventualitate, difuzez mutra sa.

Pe de altă parte era cât pe ce să fiu strivit de un nemțotei solid, căzut de la doișpe.

Acesta-i rezumatul primei mele zile la Bangkok.

Care e departe de a se termina, veți vedea.

Nu vă puteți închipui câte mi se întâmplă într-un polițist !

Să știți că, recitindu-mă, nici mie nu mi-ar veni să cred.

6

Întors la binecuvântatul *Oriental*, descopăr două chestii care mă așteaptă : Bérurier și un telex de la Bătrânul, conținând lista pasagerilor Paris — Tokio.

Una este rotundă, cealaltă e lungă.

Amicul Alexandre-Benoît are o figură tristă. Bosumflat, taciturn : cu aerul că regretă Parisul, pe Bertha, crâșma sa favorită, beaujolaisul, drobul de la Prin.

— Ai necazuri ? îl întreb, plin ochi de îngrijorare.

— S' nu mai vorbim, zice : am avut un accident dă parcurs.

— N-ai putut s-o străpungi pe miss Icter ?

— Ba la dincontra.

— Cum dincontra ?

E teribil de plouat, musiu Mînătristă.

— Or' șcât mi-aș bate capu' nu pricep mișcarea greș'tă. Dă altfel nu ie cu totu' greșala mea. Ie dân cauza lui tubu' ăla dă vazelină pă care am lunecat. Pă cân călăream mai al draculu' pă donșoara ta. Ia a vru' cu spatele-la-bărbat, surioara. O posturasăm conv'nabil, târtița în echer, asigurată pă coate. Lucrărili priliminatorii nu să petrecuseră rău. Să știa, fatal, că n-o s' fie lucrătură ușoară. C'o, s' ntervină un forsinge discret în momentu benedictării nupțiale : un avânt dân șale, autoritar. Ăla dă nu ezitează.

Intraţ, s'teţ la 'mneavoastră ! Ia, consimţitoare. O adevărată vitează, dă acord. Genu' dă broască care să crede mai mare ca bou'.

„Pă mine, mă ştii, conştiinţa profesională la pătrat. Îmi unsesem toroipanu' cu vazelină, totu' lucea, totu' vibra, totu' sforăia : înaltă şcoală dă echitaţie ! Şi ui' că acţionalizând, pui picioru' pă tubu' dă vazelină care lunecă. Derapez ca cum aş fi fo' pă o coajă dă banană şi buff ! Signor Popov iera la intrarea artiştilor, tare ca piatra. Nici o pos'b'litate dă deviere, rizicam să-l troscăi dă colţu mesii. Şi-o telescopez pă Miss fără escală, dintr-o bucată ! Fără iertare ! Pătrunsă micuţa pân' la sprâncene. Mai am în clăpăuge urletu' lu' puicuţa ! Ca una care ie în agonie. Ce treabă, Doamne, Doamne ! Uf ! Chestia i-a esplodat, literalmente ! S-a auzit un troznet ca la o curea dă transmisie care sare. A leşinat, sărmana. A tre' să chem pă gaiţa ailaltă. Am înviorat-o cu scotch, am tras-o pân' la bideul dă familie, să se dezdurereze, da' pă dracu ! Ravagiile era făcute. Sinistrată sută la sută, draga de ea ! A tre' doctoru' : un bătrân chinez galben dă tot, cu ochelari. După aia, ambulanţa s-o ducă la spital ca să-i coasă răscroiala, să-i pună puncte de sudură şi toate alea... Ie treabă nu glumă, crezi-mă ! Fir-ar să fie ! Da notează, că, trecute toate micile plictiseli, Miss asta va putea să-şi câştige onest pâinea cu curul. Pen' că mă reîntorc mereu că dacă vrei s'te faci curvă, tre' măcar să ai intrarea pă toate măsurili, nu ? S'te limitezi doar la viermişori chinezeşti... un' te duce asta, poţi să-mi esplici ? Acu poate' să semnaleze pă cărţili dă vizită că ie dă toate terenurili, fără limită dă dimensionare. Un'e a trecu' Béru, poa' s' treacă ş-un buldozăr !

*
* *

Se însenineazâ, vorbind, Matahala. Povestit, se degajă aspectul picant al necazului. E conştient de el şi termină prin a surâde.

— Astea fiind zise, conchide babacul, încă nu mi-am dăsfundat amigdalele, io. Tre' să găsim şeptel înlocuitor. Ar tre' s' ne interesăm dacă nu-i f-o curvă franţuzoaică-n sector. În fond numa' ăstea ie garantate. Una dă la noi, ieşti sigur că n-are găoacea ca o butonieră ! Poa' să meargă la sparanghel fără verificaţii prelavabile. Tre' să ne-nteresăm. Curvele franţuzeşti ie răspândite ca restuarantele italieneşti : în toată lumea.

— Te aranjezi singur să ţi-o descoperi, i-o scurtez, eu am întâlnire.

— O pipiţă ?

— Încântătoare.

— Specialistă tot în masaje ?

— Nu ; e vorba de unica fată serioasă din Bangkok. Cel puţin aşa pretinde ea.

Majestatea Sa, care are o încredere oarbă în superiorul său, rânjeşte :

— N-o să mai poată vorbi aşa cân' te va părăsi.

*
* *

Desfăşor telexul Bătrânului.

Nimic mai fastidios decât o listă cu nume orientale. Am impresia că o citesc pe cealălaltă, atâta doar că pe li-

nia Paris—Tokio sunt mai mulţi franţuji decât pe linia Hong Kong-Bangkok.

— Ţine, îi zic spintecătorului de măruntaie delicate, ai să mă ajuţi.

— Pen' ce ?

— Eu voi citi nume pe Paris—Tokio. Tu le cauţi în lista Hong Kong-Bangkok. Cum se potriveşte unul, semnalizezi.

Ne instalăm comod în două fotolii învecinate şi începe strigarea nomenclaturii. Fac efortul să articulez cât mai corect ; pentru numele barbare, Béru mă pune să repet, recitându-le el însuşi şi descifrând pe lista sa.

O mulţime de Mang Tu Hô, Krash Chibrak, Sumuzaki şi alţi Vajhiralongkorn. Majestatea Sa buchiseste pe hârţoagă cu o atenţie lăudabilă. Negăsind potriveli, conchide de fiecare dată, cu un laconic : canci ! semn de distinsă nonrecepţie.

Ne tapăm toată lista mea ; pe a lui mai rămân, erau mai mulţi călători de la Hong Kong la Bangkok decât de la Paris la Tokio.

— Rahat, supin descumpănit.

Matahala fornăie. Compătimeşte. Ar fi vrut să-mi facă plăcere, dar e constrâns de realităţi. De unde nu-i, nici Dumnezeu nu cere.

Se uită încăpăţânat în foaia lui şi dintr-odată tresare :

— Cum pronunţi aiureala asta ?

Mă uit peste umărul gorilei şi mârâi :

— Goodyeard.

— Răstâmpitule ! lansează Elefantman-ul, dacă trişezi pă pronunţare, cum vrei s' tă dăscurci ! Ie scris Godeyeharde şi tu-i zici Goudyeur !

Compar, febril, cele două liste. Înfig un deget pe Mrs. E. Goodyeard din hârtiile lui și parcurg în viteză coloanele listei mele.

Mersi, Isuse Hristoase ! Mrs. E Goodyeard se găsește și pe lista mea. Mrs. E. Goodyeard din Bangkok.

*
* *

Filipinezul mic și galben, plonjat studios în cartea de telefon, nu va înțelege niciodată de ce i-o smulg din mâini, trântind apoi ușa cabinei ca un „excuse me" care nu scuză nimic. Inhăț terfeloaga cu promptitudinea unui jucător de rugbi care-a sesizat inspirat unghiul de fugă al balonului oval.

„G-urile" !

Iute, iute !

Dragă Mrs. E. Goodyeard !

Iat-o în fine, scrisă apăsat, cu litere groase. Rezultă, din indicațiile atârnate de numele ei, că este proprietara unui magazin de antichități. Firma este scrisă în thailandeză gotică.

Comicul se naște, dese ori, din repetări stupide.

Mă năpustesc într-un taxi Mercedes, staționat în fața hotelului *Oriental*, cum făcusem și adineaori, când am vrut să ne ducem la prea delicata Suzy. Aceeași mașină, același șofer. Îi arăt adresa lui Mrs. Goodyeard. Clatină capul negativ declarând cu resemnare :

— A doua stradă la dreatpta, sir, imediat după colț.

Dacă nu-i pică decât clienți ca mine, sunt sigur că polițele tărăboanței cumpărate pe credit vor rămâne, multă vreme, neplătite.

*
* *

Mrs. E. Goodyeard, ca mareşala d'Ancre, n-are nimic feminin în afară de sex. Odată făcută această concesie genului său, se prezintă sub aspectul unui solid grenadier de un metru nouăzeci, cu o figură de combatant, cu laţe gri, foarte aspre şi tunse scurt. Poartă o cămaşă bărbătească în carouri, un pantalon de catifea strâns cam pe unde ar fi trebuit să fie talia, cu un cordon de piele lat cât o curea de batoză şi fumează o pipă de lup de mare, verificându-şi contabilitatea în fundul magazinului.

Acesta conţine minunăţii. Nu-i vorba de un magazin de ocazii înghesuit cu păduchioşenii asiatice, ci de un soi de mic muzeu care propune numai piese rare, îngrijit puse în valoare pe socluri de marmură neagră, luminate de spoturi savante.

Câţiva Budha străvechi, sculpturi populare de multe secole, obiecte insolite fin cizelate sau pictate, îţi captează atenţia de la intrare.

Parcurg scurtul traseu între cele două săli comunicante, interesat de această artă nouă pentru mine (eu care nu iubesc decât lucrurile vechi din bătrâna Europă). Relicvele de pe alte continente, indiferent de eventuala lor frumuseţe, îmi miros a talcioc. Recunosc, totuşi, că unele obiecte prezentate de Mrs. E. Goodyeard au clasă, între altele, o banchetă gândită sub forma unei căprioare întinse, linii pure cioplite într-un lemn cu strălucire bizare. (Îmi datorezi zece bahţi pentru comentariu şi, dacă vrei să ştii mai mult, n-ai decât să cumperi broşura).

Acest mic tur de orizont terminat, mă apropii de biroul cromat al anticarei. Înşiră coloane de cifre, sugând muştiucul pipei. Nu catadicseşte să ridice ochii la mine, deşi

îmi simte prezența imobilă și retina ei trebuie să fi captat o bună parte din pantalonul meu (care ascunde valori infinit mai prețioase decât antichitățile ei).

Ajunsă la capătul socotelilor, întreabă, fără să ridice ochii, prin norul său de Early Morning (asta fumează, deși suntem la sfârșit de după-amiază) :

— Vă interesează ceva ?

— Da, doamnă, răspund.

— Ce anume ?

— Călătoriile dumneavoastră.

Probabil surprinsă, demna persoană consimte să-mi prezinte întreaga dumisale față, aceasta nefiind lucrul cel mai lipsit de interes din magazin. Moacă aspră cu pungi sub ochi, umflate ca buzunarele unei salopete de mecanic ; o umbră de barbă nerasă pe bărbie ; o realitate de mustață sub trompă ; zece dinți metalici în deschiderea capcanei pentru steakuri, toate laolaltă învăluite într-un aer dobitocesc care ar provoca diaree verde unui urs alb.

Mă cercetează cu o privire penetrantă, mă calibrează, controlează, testează, cântărește, măsoară, cataloghează și emite, într-un târziu, cu vocea joasă cu care se spun porcările :

— Sunteți francez ?

— Se vede ?

— Se aude, mai ales. Ce spuneați cu privire la călătoriile mele ?

— Eu ? Nimic. Dar am motive să sper că dumneavoastră ați putea să-mi comunicați unele chestii. Dezolat să vă inoportunez, mistress Goodyeard. Dacă vă deranjez acum, aș putea trece altă dată ?

Continuă să mă cerceteze tăios, pompând din pipa de navigator solitar și înghețat. La atâta efort ar merita să sugă ceva mai plăcut. În cel mai rău caz, măcar o pipă

bavareză, de porțelan, înnobilată de o scenă pictată în care un ulan îi face copii unei gretchen.

— Nu vorbiți în enigme, domnule francez, mă dojenește cu o voce dogită ; eu spun totdeauna clar, interlocutorilor, ce am să le spun și-mi place să mi se răspundă la fel.

— Iată un limbaj sincer, mistress Goodyeard, sunt de acord.

Și scot legitimația de curcan tricolor.

— Nu știu dacă citiți franțuzește, dar cuvântul police e internațional, nu-i așa ?

Privește acest onorabil act de identitate și aprobă din cap, scurt.

— Foarte bine, dă-i drumul !

Îi dau. Adevărul este întotdeauna ușor de spus fără pierdere de timp. Bun, deci dispariția lui Victor Héatravaire. Eu, însărcinat cu o anchetă discretă, care până acum n-a dat nimic. Ideea mea de a verifica listele de pasageri și ce a rezultat, adică ea.

Mă ascultă curățându-și pipa goală, apoi bătând-o ușor de marginea unei scrumiere. Ce vârstă poate să aibe această creatură hibridă ?

Șaizeci și cinci pe muchie ? Mai puțin ? O bănuiești puternică, capabilă să manevreze o secure fără să-i sară coada din mână.

Când termin se strică de râs. Dinții ei de oțel fac trimitere la gigantul din James Bond, cel care taie cablul telefericului cu proteza dentară.

— Sfinte Dumnezeule, dragul meu inspector, dumneata îți pierzi vremea cu mine. Se poate să fi călătorit de două ori cu omul dumitale, dar nu l-am remarcat. Spui că el era în *first*, eu mă mulțumesc cu *turist*. Pe de altă parte, între zborul Paris—Tokio și zborul Hong Kong-Bangkok,

am revenit aici. De altminteri, n-am fost până la Tokio, chestia e ușor de verificat. Am coborât la Bangkok. Săptămâna următoare, a trebuit să fac un dus-întors la Hong Hong Kong pentru afacerile mele și, la întoarcere, poate să fi zburat cu omul dumitale, dar din pură întâmplare. Întâmplarea, inspectore, nu-i întotdeauna Dumnezeul polițiștilor, precum se afirma în tinerețea mea, văd că le mai joacă și renghiuri.

Pupilele sale albe conțin concentrări de ironie tăioasă. Aș zice zeflemea deliberată. Și eu ce vrei să-i ripostez la declarații ? Între altele e foarte probabil că spune adevărul, madama asta. În orice caz, sunt obligat să mă port ca și cum.

O rog să mă scuze și o las cu minunile sale din trecutul asiatic.

*

* *

E ca un ambreiaj care patinează.

Accelerezi, fir-ar al dracului și patinează ! Sau ca bicicleta de casă fără roți ! Pedalezi fără să avansezi ; sau ca veverița din cușca vitrinei Casei de Economii : se cațără pe roată, dar, de fapt stă pe loc.

Din fericire, pe canapeaua de la *Oriental,* mă așteaptă minunea mea de secretară chinezoaică. O orchestră de corzi indiană cântă ceva discret în fundul salonului, lângă ușa care comunică cu vechea clădire stil colonial, locuită cândva de Somerset Maugham. În rumoarea înăbușită a hotelului muzica abia se aude.

Gagica e aici și sunt plin de recunoștință până-n gât, cum ar zice Bérurier, că arată exact ca în redacția în care am cunoscut-o. Nimic mai descurajator, când ți-au sărit

siguranțele la vederea cuiva, decât să ți se prezinte la întâlnire înțolit de duminică, deci nesemănând prea bine cu ceea ce te-a sedus la persoana în chestie. Știu o mulțime de monitori de schi care și-au înghițit cu noduri speranțele excitate pentru că se prezentau damelor, agățate pe pârtie, în civil. Pipița asta m-a atras și din pricina taiorului său negru și a bluzei roșii. Și-a păstrat aceeași ținută, sublima creatură. Din instinct, sau pentru că n-a avut timp să se schimbe ? Nu contează : important este că-i cum o visez.

Mă așez lângă ea pe canapea. În jurul nostru turiștii forfotesc, amestecându-și limbile într-un puhoi de dialecte. Muzica modulează dulceag. Binefăcător moment de destindere. Războinicul surmenat se destinde. Lasă-te legănat de fericirea momentului, frumosul meu Tantonio. Ești un viteaz, un pur. Nu vrei nimic pentru tine, în afara fericirii bătrânei tale măicuțe și, de asemeni, să poți să-ți înmoi cotidian (măcar) biscuitul. Ești tot ce poate fi mai străin de cupiditate. Cunoști viața și, în consecință, îi disprețuiești superficialitățile. Nu prețuiești decât esențele. Flacăra vieții se întreține din focuri. Iar focul se înalță, cum spune La Bruyère, în timp ce piatra se prăvale (pe mormânt). Înfulecă-ți pâinea, dormi, iubește, regulează și muncește. Și privește către cer, dincolo de nori ! Libertatea e în tine.

Are un minunat zâmbet enigmatic, frumoasa chinezoaică. Enigmaticul ni se pare insolit nouă, pentru galbeni e în firea lucrurilor.

— M-am prezentat ? zic.

Și-i ofer numele meu, într-un suflu încărcat de dorință, cum spun adevărații scriitori care nu fac pe ei de rușine.

Ea îmi murmură, drept răspuns, propria-i firmă :

— Yamitzu Kalu.

Ceea ce îmi sună foarte potrivit.

Cum nu-i încă ora să intrăm în restaurant, îi spun că mi-ar face plăcere o raită prin klonguri.

Ea acceptă. Mersi.

Ajungem la debarcaderul situat la doi paşi de *Oriental.* Închiriem una din bărcile în formă de fasole prevăzută cu un arbore cu elice interminabil (îţi aminteşti că ţi-am mai vorbit de asta).

Este pilotat de un thailandez într-un şort franjurat.

— Cunoşti casa lui Sakry Spat ? o întreb pe însoţitoarea mea.

Zâmbetul ei încetează de a mai fi enigmatic pentru a deveni neliniştit şi nimic nu e mai deconcertant decât un zâmbet îngrijorat : noi ăştia, stupizii de occidentali, am fi incapabili să facem aşa ceva, fiind animaţi de sentimente prea tranşante care nu se interferează deloc. Te rog să încerci un zâmbet îngrijorat, ţi s-ar părea mult mai dificil decât să sari coarda în cabina telefonică : dulcea mea prietenă Yamitzu reuşeşte spontan isprava.

— De ce această întrebare ? vrea să ştie.

O dau pe după vişin :

— Cunoşti personajul ?

— Personal nu, dar e celebru în lumea bună a Bangkokului.

— Aş vrea să-i fac o vizită.

Aici calmul asiatic are o supapă care dă rateuri.

— Dumneata ? Lui ?

— Chestia ţi s-ar părea imposibilă ?

— Surprinzătoare.

— Şi de ce ?

Calmul meu o readuce la detaşarea ei naturală.

— Pentru că este cineva care-mi pare foarte îndepărtat de ocupaţiile dumitale...

— Ei bine aş vrea să mi-o spună el însuşi, decretez. Spune-i, te rog, barcagiului, să ne piloteze până la proprietatea sa : presupun că o cunoaşte ?

Minunata Yamitzu îşi regăseşte zâmbetul.

— E puţin probabil ca mister Sakry Spat să te primească fără să fi aranjat, în prealabil, întâlnirea.

— Vom trăi şi vom vedea.

Ea dă instrucţiuni barcagiului. Tipul n-are probleme : porneşte stil rachetă.

*
* *

Stranie, viaţa acvatică, privită de pe fluviu. Malurile sunt bordate cu cocioabe mai mult sau mai puţin lacustre, aglomerate înr-un fel de bidonvil amfibiu, interminabil. Aceste locuinţe mizere, cârpăcite, negre, fumegânde, se încovoaie sub îngrămădeli de lăzi, plase, cuşti cu zăbrele în care vegetează pui descărnaţi. Bătrâni fumează pipe (ca Mrs. Goodyeard) în pragul unor deschizături (aici, uşile n-au fost încă inventate). Copii goi se zbenguie şi chiţcăie în apa infectă a Menam Chao Phraya. Imunizaţi până la Dumnezeu, copiii ăştia ! Febră galbenă, tifoidă, malarie, pestă bubonică ? Copiii din Bangkok se prăpădesc de râs. Scot ţâşnituri argintii până şi din apa asta scârboasă, colorată în maron căcăcios. Rahatul se transformă în spumă de sidef. Apă purificată, s-ar spune, de vânzoleala trupuşoarelor de copii, fericiţi în mizeria lor. Copiii soarelui, care dau lucrurilor strălucirea soarelui.

Suntem aşezaţi alături în barcă, eu şi adorabila chinezoaică. Abia încăpem în îngustimea păstăii de fasole... Coapsa ei lipită de a mea îmi transmite o senzaţie de bine absolut. Mă hazardez să-i prind mâna dreaptă. E rece. Şi-o

retrage, uşurel, fără bruscheţe, dar restabilind definitiv distanţele.

Ah ! da, e adevărat : mă prevenise că s-a născut din împerecherea unei camere frigorifice cu un congelator.

*
* *

— Ne apropiem de reşedinţă, e la cotul klongului, mă anunţă vecina mea de gondolă.

Din apa mocirloasă se înalţă o duhoare pestilenţială. Maghernițele din tablă ondulată şi lemn putred se întrerup pentru a lăsa să se desfăşoare o vastă peluză bine întreţinută, plantată cu sălcii. Pontoane de beton compun un fel de port miniatural, în care somnolează diverse ambarcaţii de lux. Ceva mai retras, pe mal, un hangar pentru bărci proiectează umbre enorme în care doi bărbaţi par să moţăie : gorilele nobilului Sakry Spat, presupun. Poartă şorturi albe şi cazace albastre cu ecuson roşu pe piept.

Sesizând intenţia noastră de a acosta la ponton, cei doi tipi se precipită vociferând, cu gesturi largi şi poruncitoare, să ne refuleze.

— Spune-le că vreau să fac o vizită patronului lor, îi cer lui miss Yamitzu.

Ea traduce. În thailandeză, mă rog frumos ! Adică ciripeşte.

Eu, în picioare, drept ca un catarg în păstaia fasolei, le lansez un salut roman care ar da fiori regeneratori întregului partid neofascist italienesc.

Chestia îi descumpăneşte.

Totuşi cel mai chelbos avansează ameninţător pe ponton, continuând să orăcăie mai asurzitor decât o întreagă pădure ecuatorială.

— Nu cred că ne vor lăsa să abordăm, mă previne drăguța mea camaradă de barcă.

— Cere-le să-l informeze pe Dl. Sakry Spat de sosirea mea. Să-i spună că vin în legătură cu Johannes Brandt de la *Oriental* și că e urgență de gradul zero.

Docilă, amica se supune.

Cei doi tipi se concertează.

Miss Yamitzu ciulește urechile.

— Se aranjează treaba ? mă impacientez.

Murmură :

— Se duc să previnâ.

Efectiv, cel mai tinerel se eclipsează în goană. Habar n-am ce leafă le dă negustorul de sicrie, celor doi maimuțoi, dar conștiința lor profesională este de toată isprava și merită recompensată. Asta zic și eu câine de pază ! Pariez că străjuiesc și noaptea, cu arma la picior și alarme-n ochi?

Barcagiul lasă morișca să pufăie la punctul mort. Bărcuța se leagănă pe apa încremenită, nestrăbătută de nici un curent. Un șobolan scârbos și umflat, în plină putrefacție, se murează lângă pilon.

Hărmălaia orașului este mai puțin agresivă, aici, decât pe Menam Chao Phraya.

Căldura a scăzut și ea cu un ton.

Încerc să reiau mâna lui miss Yamitzu dar, iarăși, se eschivează. Mă înjunghie presimțirea c-am dat-o-n bară, pentru seara asta, cu dulcea mea bucățică galbenă. Poate că, la urma urmelor, nu-i place albul albilor !

Gorobetele se-ntoarce escortat de o femeie îmbrăcată în ceva care aduce a uniformă. Nu prea hărăzită de natură, măicuța ! Fața plată și lătăreață, privire inexistentă, ți-ar trebui furculiță pentru melci ca să-i descoperi ochii. Poartă un taior albastru intens și o bluză galben puternic. Pe pântec, în bandulieră, bălăngăne un foto-aparat japonez care-ți ia ochii, din cele de care până și Franța e plină.

Ajunsă la ponton, înhață *Nikon Nimalinul,* îl îndreaptă către noi, trage o salvă de clic-clacuri și lasă aparatul să-i cadă pe pântec.

— Ce doriți ? lansează, după aceste stranii preliminarii.

— Să-l văd pe Dl. Sakry Spat, răspund.

— Dl. Sakry Spat nu primește decât cu programare făcută mult înainte.

— Sunt din poliția franceză.

— Asta nu schimbă nimic din datele problemei. Sunt secretara sa particulară și, dacă aveți un mesaj pentru dânsul, pot să i-l transmit.

— Spuneți-i că ceea ce am să-i comunic este strict confidențial. Adăugați că mi se pare foarte important. Completați că locuiesc la *Oriental* și că mă poate găsi acolo când dorește, dar cât mai repede.

Punctez cele spuse cu un salut militar impertinent și adaug :

— Dacă pozele dumneavoastră sunt reușite, fiți amabilă : rezervați-mi și mie câte douăsprezece din fiecare.

După care fac semn pilotului nostru să întoarcă.

Ceea ce barcagiul face.

7

Mănâncă uimitor de puțin, fătuța Yamitzu. Totuși haleala restaurantului franțuzesc e delicioasă, preparată după perceptele Noii Crăpelnițe de către un tip tânăr de la noi din Metropolă, burdușit de dinamism, rețete și competență.

Dar ea se fandosește. Cum s-ar zice suburban : „se jenează". I se trage, cred, de la obiceiul de a băga pe jgheab cu betigașele. Nu știe să atace dumicații cu arma albă. Ciugulește fărâme dimensionate pentru păsărele și nu îndrăznește să le mestece. Delicioasă copilă ! Îi ciripesc platitudini savant umezite, cu privirea catifelată, vocea răgușită, mâna mereu promptă în a o căuta pe a ei.

Tocmai se pregătește să guste dintr-un platou pescăresc, gen Barrière Poquelin, când un chelner se apropie de masa noastră și se înclină către ea pentru a-i vorbi, animat, în thailandeză ne sub-titrată. Miss pare surprinsă.

— Se pare că sunt chemată la telefon, zice.

— Așteptai o comunicare ?

— Nu și nimeni nu știe că sunt aici.

Încă un mister care, deși nu este al Parisului, ne face să eugensuezăm copios.

— Te-o fi zărit vreo cunoștință, sugerez. Lumea-i plină de ochi care te urmăresc fără autorizație.

Se ridică, mă ridic și eu, cum se cuvine din partea unui bărbat bine educat atunci când o doamnă îl pără-

seşte sau se întoarce la masă şi o privesc dispărând în direcţia toaletei-lavabou-telefon, cu un mers halucinant prin suplețe şi unduială. Ce mai curişor, doamnele mele!

Este extrem de agreabil, în restaurantele asiatice, fiindcă tot timpul, înainte, în timpul şi după masă, te aprovizionează cu şerveţele calde, scoase de la abur uscat, astfel încât ai impresia că mănânci făcându-ţi toaleta.

Îmi imaginez cu plăcere o extensie radicală a acestui obicei ! S-ar putea organiza cur-party-uri cu bideuri volante la dispoziţie, adaptate la toate fazele şi poziţiile. Ai scălda, regenerator, toroipanul, sau ai clăti cerul gurii, fiecare după damblaua sa şi toată chestia ar avea un şarm nebun.

Văzându-mă singurel, oberul franţuz vine să facă un strop de conversaţie, cum că e aici pentru a pune bani deoparte şi că are toate şansele să-şi deschidă, odată şi odată, propria cârciumioară în Pirinei. Viaţa la Bangkok ? Merge... Cunoaşte o mică dar activă colonie franceză, tipi simpatici cu care se însoţeşte la câte un chefuleţ colorat de nostalgie, de dorul meleagurilor natale. Distracţiile ? Mai ales scotch. Nici haleala nu-i de neglijat, găseşti aici languste mari ca nişte basseţi din Artois, la preţuri care le desfid pe cele ale halelor Rungis. În plus, urmăreşte partide de box thailandez programate la Palatul Sporturilor. Foarte curios. Oh, da, există masajele, dar găseşte că li se exagerează virtuţile şi faima ! Preferă la doamna Rosine, rue de Courcelle, unde poţi frecventa curviştine meritorii, pseudo-neveste de cooperanţi însetate de vizoane şi care nu ezită să transpire-n cârpe, după amiezile, cu gândul la poliţele Renaultului 5.

Ascult şi trag cu coada ochiului la farfurii : peştele se coagulează în sos de unt.

Ce naiba face, recită liturghia în chineză, maica Yamitzu ?

Găsesc deprimant, când îți oferi o păpică somptuoasă în doi, să te pomenești că porumbița părăsește troaca. Ești silit s-o aștepți, cuviincios, în timp ce papilele gustative asistă consternate la ofilirea delicateţurilor destinate să le încânte.

Oberul mă părăsește pentru a se consacra unei mese de mârlani care toarnă în ei bere după ce mâncaseră homar. Greu de imaginat ceva mai dezgustător decât o haită de yankei la o masă sofisticată, poate doar hinduși defecând să arate mai aiurea.

Cum, însă, mă simt pișcat de alte griji, sar ars de la masă și mă reped către toaleta-lavabou-telefon.

Cele două cabine acaju sunt goale. Poa'că miss Bronz a găsit oportunitatea să frecventeze closetul, pentru liniștirea băşicii ?

Mă hazardez să împing ușa toaletei marcată dame, cu riscul de a fi declarat sadic de cine știe ce babornițâ englezoaică în plină acţiune de ușurare, dar este goală.

Ciudat nu ?

Interpelez un neisprăvit ocupat cu lustruitul instalaţiilor.

— N-ați văzut o tânără chinezoaică în taior negru cu cămașă roșie ?

Încuviințează, concupiscentul.

— S-a dus la ascensor, precizează.

O șterge fără să aștepte continuarea interogatoriului. Am uitat de mâncare. Mă reped la parter, găsesc un nespălat în uniformă și-l întreb dacă știe ceva despre o chinezoaică drăguță, în taior și tot restul.

Nespălatul răspunde că așa ceva a țâșnit afară ca din pușcă.

Bun, ies și eu. În dreapta ușii, câțiva galonați eliberează la un ghișeu bonuri de taxi. N-au văzut cumva o frumușică așa și pe dincolo, care, etc ?

Răspund că da şi că galopa ca şi cum ar fi avut un mănunchi de ardei iuţi înfipţi în fund.

Încotro a luat-o ?

— A luat-o spre fluviu.

După cum sper că bănuieşti, deşi nu ne cunoaştem demult, eu sprintez-coatele-lipite-de-corp, până la debarcader. O grăsană galbenă, coafată cu un imens turban gen capac de maşină de spălat, aşteaptă cursa următoare, în timp ce vânzătorul de bilete discută cu un sac de artă care reprezintă un bonz.

Întreb aceste trei persoane dacă tura-vura şi ei îmi răspund (adică tipul de la bilete) că, efectiv, frumoasa chinezoaică în taior negru şi bluză roşie s-a urcat într-o barcă-automobil care o aştepta.

Nu cumva, insist, pilotul avea un şort alb şi o cazacă albastră cu ecuson ? Ei bine, da, exact, papa, îmi răspunde vânzătorul. Mi se pare bizar că-mi zice papa. Dar asta nu mă împiedică să pricep că Dl. Sakry Spat, foarte curios din fire, a decis să afle cât mai multe despre mine. Ştia că am tras la *Oriental*, a cerut imediat informaţii despre mine, a aflat că cinam în compania unei chinezoaice, s-a descurcat ca aceasta să fie chemată la telefon şi i-a ordonat să se prezinte urgent la debarcader. Sunt gata să pariez splendoarea mea de mă-nţelegeţi contra resturilor tale că donşoara e deja în faţa lui.

O.K. E rândul tău, Tonio !

Mă-ntorc la hotel şi mobilizez una din gagicuţele poliglote de la recepţie, pentru a telefona la Dl. Sakry Spat din partea inspectorului Pishe The. Vreau cu Dl. Sakry Spat, personal şi repede.

Am hotărât că voi vorbi cu cioclul ăsta atotputernic şi o voi face chiar dacă ar trebui să-i afum bârlogul pentru a-l sili să mişte.

Efectiv, binevoieşte să comunice cu Pishe The şi onorează receptorul cu piţigăieli în dialectul thai.

— În engleză, vă rog, mister Sakry Spat ! i-o retez. Sunt confratele francez al inspectorului Pishe The şi n-am privilegiul să ciripesc în limba sa.

Mormăie într-o franţuzească cleioasă, dar audibilă totuşi, în ciuda vocabularului restrâns :

— Dumneata eşti tipul care a venit la debarcaderul meu mai adineaori ?

— Exact, dragă domnule. E necesar să avem o convorbire.

— N-am timp.

— Păcat.

— Ce ?

— Am zis că e păcat.

— Pentru cine?

— Pentru dumneata, domnule Sakry Spat, pentru dumneata.

— Mă ameninţi ?

— Aia e !

Încasează aceste simpatice patru vocale (apropo, îţi dau o ghicitoare : care e cuvântul din şapte litere care cuprinde măcar cinci vocale diferite ? Caută, de altfel găseşti soluţia ceva mai jos, deşteptule !) încasează vocalele drept în mutră, chestia având asupra lui efectul unei căldări cu apă rece.

Repetă bâiguit întrebarea, pe un ton stupefiat :

— Mă ameninţaţi !

— Exact, dle Sakry Spat, vă ameninţ. Vă ameninţ să vă împroşc cu căcat dacă nu mi-o trimeteţi recomandat-expres pe Yamitzu ca să terminăm împreună delicata cină pe care o începusem. Franceza dumitale îţi permite să apreciezi la justa ei valoare expresia „a împroşca cu căcat“? sau vrei să caut sinonime ?

— De cine vorbiţi ? Cine-i miss Yamitzu ?

— Persoana pe care una din gorilele dumitale a venit s-o umfle la debarcaderul hotelului *Oriental.*

— Să fiu al...

— Când ne vedem ? i-o tai grosolan.

Şi ştii ce-mi răspunde ? Ei nu, gagiul are tupeu.

— În treizeci de minute, la poliţie, în biroul inspectorului-şef Pishe The !

Şi închide.

E tare, musiul, nu sunteţi de aceeaşi părere ?

Cuvântul în şapte litere cuprinzând măcar cinci vocale diferite este „gunoaie" ; dar nu te apuca să povesteşti asta în dreapta şi-n stânga, aş prefera să rămână între noi.

8

Bravul Pishe The se sufocă în rahatul în care l-am băgat. Nu-i nevoie să fii Mafalda pentru a înţelege că îndrăzneala cu care i-am luat numele în deşert îl calcă nu numai pe nervi ci până şi pe puţă, ca o caravană de furnici devorând bărbăţia unui excursionist căzut într-o prăpastie.

Mă bate gândul că nobilul senior Sakry Spat este regele neîncoronat al oraşului şi că poliţiştii fac în pantaloni în faţa lui.

Să-l vedeţi pe inspector pe ce ton plângăcios şi cu câtă umilinţă se adresează negustorului de coşciuge. Cu gesturi de implorare, cu lacrimi în ochi şi cu plecăciuni total incompatibile funcţiei de inspector-şef. Îmi aruncă o privire încărcată de reproşuri intense când trec pragul biroului său, cu circa o oră întârziere, datorată unui şofer de taxi imbecil care m-a pilotat prin locuri incredibile până să mă debarce în faţa crescătoriei de curcani locali.

Se simte că Pishe The regretă din rărunchi absenţa unui limbaj comun între mine şi el ! Ce i-ar mai plăcea să-mi comunice, în asociaţie cu câteva picioare în fund, sentimentele sale sincere ! Mă porcăieşte, în thai şi mă beşteleşte cu privirea, dacă pot să mă exprim aşa.

Îl las să se răcorească.

Ce aş fi putut face, altceva, artistule ? În timp ce el face spume, cercetez persoana lui mister Sakry Spat. Ca şi capul lui Danton, merită osteneala. Surprinzător personaj ! Mic, borţos, de un galben cenuşiu, pielea obrazului flască, nasul enorm, pleoapele umflate ca nişte marsupii, buzele negroide, fălcile prăbuşindu-se în cascadă. Ochii ascunşi în dosul unor umflături striate în violet, grăsimi veşnice şi râncede.

Este îmbrăcat în faimoasa salopetă kaki, cu nenumărate buzunare burduşite. Toată eleganţa şi singurul său semn exterior de bogăţie, rezidă într-o şevalieră ornată de un diamant monstruos dimensionat pe care, probabil, i l-a cedat regina Elisabeta II-a, într-un sfârşit de lună când îi lipsea numerarul pentru a achita nota de gaz la Buckingham : după ştiinţa mea, numai coroana Angliei posedă asemenea bolovani.

Când ţi se vorbeşte despre o mutră ameninţătoare, despre el e vorba. Un specimen rarisim. Destul să-l vezi ca să-ţi îngheţe şira spinării. Nu numai că individul ăsta e în stare de orice, dar este evident că o şi face.

Un Budha ? Fără nici o îndoială nu. Noi, ăştia, gogomanii de culoare albă, am asimilat păreri false despre Buddha. Credem că-i un zeu burtos, adipos, cu mai multe braţe. Confuzii regretabile, iscate dintr-o educaţie superficială. E timpul să aflaţi că, Budha, fusese un om sfânt. Un prinţ al cerurilor convertit la socialism în stare pură. Gen Isus. Numai năucii ăştia de japi îl reprezintă, pe Budha, borţos. În Thailanda el se prezintă bine proporţionat, meditativ, ceresc până în vârful unghiilor. În dorinţa lor de a-şi băga capul sub pulpana unor fiinţe superioare, oamenii au tendinţa să se considere, pe ei înşişi, nişte nulităţi, nişte zerouri. Arhi-nulităţi. Arhi-idioţi. Arhiduci. Arhişecuri, lunecând scârţâit pe toboganul zilelor.

Găinarul ăsta despre care vorbesc : Sakry Spat (la dau şi eu nişte nume, zău aşa !) aduce a Budha japonez. De fapt e japonez pur şi simplu. Teribil de scund. Cap de cur, sesizezi imaginea ? Ah ! japii ! Cu privirea care curge vertical, în loc de orizontal. Cu gânduri misterioase ca opiumul. Cruzi din instinct, ereditar, cu orice preţ. Orgolioşi că, la ei, kamikadze este o meserie ! Aparţin altor planete. Sunt, doar, nişte rătăciţi printre noi ! Chinezi, Indochinezi, cochinchinezi, pe ăştia-i simţi tereştri, no problem. Dar japii, totul în ei cere să le bagi un ac lung în părţile moi. Când îi văd cu aparatele lor foto, simt că damblagesc de furie oarbă. Nu-i vorba de rasism, dar când îi văd mi se-nceţoşează privirea. Bun, am bătut câmpii destul. De fapt sunt sigur că m-aş înţelege bine cu ei, dacă aş fi japonez şi eu, m-aş obişnui. Şi cu sifilisul te obişnuieşti, când îl ai, pe bune. Numai ideea de a-l avea ţi se pare respingătoare. Altminteri până şi cancerul, coarnele, Academia, dacă te-ai prins în cursă, le accepţi. E omenesc.

Ca să revenim în biroul comisarului, în vreme ce amabilul Pishe The tună şi fulgeră, eu îmi iau un scaun şi mă aşez comod în faţa omului cu salopeta kaki. Ăsta şi-a încălecat picioarele unul peste altul. Celebra sa caschetă cu vizieră lungă e aşezată pe genunchiul superior şi aceasta compune, în lumina chioară, proiecţia unei specii fantomatice de individ diform, aproape tot atât de diform ca el.

— Nu mă îndoiesc că-mi povesteşte viaţa sa, zic către Sakry Spat, indicându-i-l pe inspectorul-şef-cutare, dar habar n-am la ce perioadă a ajuns.

— La aceea în care reclamă expulzarea dumitale din Thailanda, îmi răspunde, îndatoritor, negustorul de copârşeie.

Are o voce groasă, spartă doar de un fel de oac-oac foarte acut la final de frază.

— Şi sub ce pretext, dacă nu sunt prea indiscret ?

Sakry Spat investighează conștiincios cu degetul gros interiorul imenselor sale nări, ceea ce mi-l amintește pe Béru și, aidoma Matahalei, examinează recolta, înainte de a o depune, delicat, pe fiecare din cracii pantalonilor săi.

— Sub pretext că detestă personajele care mă calcă pe mine pe bătătură, bătrâne domn, îmi răspunde.

— Stăpânești admirabil limba mea maternă, îl complimentez.

— Știu ceea ce-i necesar pentru a vorbi unui franțuz, declară el, ultra disprețuitor.

Crede-mă dacă poți, dar limbricului ăsta galben aș dori : să-i trag un șut în burdihan, urmat de un pumn în mutră ; să-i crăp nasul cu călcâiul pantofului, să mă piș în gura lui care va fi obligată să stea larg deschisă, pentru că i-ar fi dat borșul pe nas ; apoi să sar cu picioarele împreunate pe boașele sale și asta în mai multe rânduri după care să-i fac vânt pe geam, deși suntem doar la etajul doi al imobilului.

— De ce pretinzi că te calc pe bătătură ?

— Pentru că-mi întorci mațele pe dos, răspunde scârnăvia.

— Ți-am cauzat cel mai mic prejudiciu, Mr. Sakry Spat ?

— Da.

— Făcând ce ?

— Încercând să-mi forțezi intrarea, apoi uzurpând identitatea unui distins polițist local pentru a-mi vorbi la telefon, apoi acuzându-mă de rapt și amenințându-mă că mă vei împroșca cu căcat. Citez exact ?

— Exact.

— Perfect. Eu sunt unul din marii comercianți ai acestui oraș, celebru pentru operele mele de binefacere, membru în consiliile de administrație ale unor importante so-

cetăți și-i inadmisibil ca un pârlit de funcționăraș francez în vacanță să facă pe eroul de benzi desenate în detrimentul liniștii mele. În consecință, autoritățile thailandeze vor cere expulzarea dumitale și sunt gata să pariez cu dumneata pe orice, auzi bine ? pe orice, că ți se va face vânt subito !

Posedat la pielea goală, dragul de Antonio.

Picat pe bec și încă becul riscă să-mi intre în părțile sensibile.

Ca să-i rupi gura unui animal de gabaritul ăstuia trebuie să ai în spate serioase forțe de intervenție. De ofensat ce sunt mă încrețesc tot, inclusiv măduva coloanei vertebrale. Simt că sperma mea, universal reputată, se transformă în oțet. Mă furnică brațele să-i cârpesc câteva labe bine plasate. Bestia pare să presimtă chestia, ba chiar realizez că și-o dorește. Pariez un kil de praline contra unui pârț de iepure că, dacă l-aș pocni, ar scoate un pistol din nenumăratele lui buzunare și m-ar ucide pe loc. În legitimă apărare, cu Pishe The martor ocular ! Mă abțin.

Ba mai mult, știi ce fac ?

Izbucnesc în râs.

Ca la operă, când Mefisto își behăie tâmpeniile lui de ha-ha-ha.

Inspectorul-șef, care-și continuă fără nici o precauțiune imprecațiile, se oprește net. Terlocutorul meu, violentând grăsimile, catadicsește să dezvăluie doi milimetri de retină, într-atât de vastă-i e surpriza.

— Pare să te amuze ?

— Exact, răspund.

După care mă duc spre ușă, declamând înainte de a ieși, ca in piesele publicate odinioară în „La Petite Illustration" :

— Ai căutat-o cu lumânarea, musiu Sakry Spat și acestea fiind zise, mă decepționezi. Judecând după reputație, te credeam mai subtil. Dar dacă o iei așa, eu o voi lui altminteri. Bagă-ți bine în dovleacul galben cu care te prefaci că gândești : stejarii cei mai solizi nu sunt feriți de trăznet. Și știi de ce ? Pentru că forța lor vine din pământ, în timp ce fulgerul coboară din cer. !

De o tâmpenie superbă, nu ? Vedeți că, dacă vreau, pot să mă exprim ca toată lumea ?

Merită să vă prosternați în fața tonului și ținutei mele corporale. Panașului cu care mi-am debitat tirada și pe lângă care panașul statuii lui Henric al IV-lea e un găinat de vrabie subdezvoltată. Când n-ai nimic de spus, fii sibilin și ridică tonul. Jupiter tonans ! Cuvinte-sabie și măciucă. Lovește puternic, dacă vrei să ți se deschidă.

Oricum, e un fel ca oricare altul, de a părăsi camera fără să am aerul unei curci plouate.

Dacă vrei să fii așa și pe dincolo și cu banii luați, n-ai decât să te porți ca un pârțâit. Dimpotrivă, cu cât totul te împinge la muțenie vinovată, cu atât trebuie să zbieri mai tare. Bagă-ți bine în cap că trebuie să urli pentru a te impune, mai ales când ești în fundul gol.

Nimic nu apropie mai mult aparența adevărului decât superba siguranță de sine.

Dar pentru asta trebuie să ai foc în vine și dezlănțuiri pătimașe. Mie, ceea ce mi-a dăunat dar m-a și salvat întotdeauna, este că sunt unul dintre ultimii pătimași ai planetei. Dacă lumea actuală arată ca o bucată de vată după întrebuințare, este pentru că-i lipsește patima. Oamenii se târăsc ca niște moluște, se cațără pe propriile lor bale. Nimic nu-i mai agită interior, nu-i împinge irezistibil, nu le impune, inexorabil, pasiuni. Unde nu-i patimă, speranță canci. Blegi claie peste grămadă ; blegi care acceptă că reprezintă mai puțin decât nimic, înfofoliți în

principii de două parale, scărpinându-se la boașe, uitându-se și prefăcându-se că înțeleg fără să privească. Ne trebuie patimă, impotenților ! Patimă pentru indiferent ce : cărți, cururi, volei, pictură. Nici nu mai știu să se amuze. Mai rămân câteva tâmpenii posibile, cum ar fi cărțile mele, să-ți mai îndulcească mahmureala existențială. O sută de ani de San-Antonio ! Flecăreală, pârțuri la comandă și à la carte, tarte cu cremă și păr creț din părțile gingașe ; așa mai merge. Cumperi pe blat. Îmi iei cartea, o înfășori în *Le Monde* și ceri casierei să te taxeze. Dama e de conivență : facturează fără comentarii. Nu te observă nimeni. Cum ieșeai, odinioară, din spițerii, cu o sticlă de ulei de pește în mână și o cutie de prezervative în buzunar. Îți recomand în mod formal : *Le Mond* deasupra, ultima apariție Sana la mijloc. Sunt făcute să meargă împreună ; avem aceeași lectori, *Le Monde* și eu. În plus eu am sutele de mii de tâmpiți, ceea ce face tirajele mele mai babane decât ale lui *Le Monde,* care se adresează elitelor. Plus sferto-docților care pretind că aparțin elitei spirituale. Dacă n-ar exista ăștia, ultimii, tipii de la *Le Monde* ar fi siliți să pună cheile sub rotative și să plece la pescuit de idioți. Trăim timpuri grele.

Dar de fapt unde naiba eram cu povestirea ?

Trebuie să fi fost undeva, nu ?

Ah, yes : părăsisem, în mușchetar cu sabia ruptă, clădirea inspectorului șef Pishe The, după ce lansasem echivalentul lui „întâi vi le tai și apoi le număr".

*
* *

Re-iată-mă în oraș, o siniștri integri !

Alt taxi păduche. Vacarm ! Tranca-fleanca. Gard amoare dar nu se predă.

Hotelul.

Lehămeţit.

Urc la restaurant. Încă prezenţi doar găozarii de americani, beţi criţă.

Mă întorc şi mă aşez la masa mea, impecabil curăţată.

Oberul, uluit, se apropie.

— Ai făcut foarte bine că mi-ai pus gustărica la cald, am oroare s-o mănânc călâie, îi zic.

*
* *

Ei, acuma ţin-te bine : logic, implacabil este ca, după toate astea, să se dezlănţuie o bulibăşeală sinistră. Ceea ce se va întâmpla depăşeşte capacităţile tale de pricepere.

Chiar şi eu însumi, ca să ies din balamucul pe care l-am provocat, a trebuit să mă screm până în pragul apoplexiei. Béru poate confirma.

Căci, fără el...

Dar să nu anticipăm...

*
* *

Mă rog, totul pare, deocamdată, să se continue în plină normalitate...

Îmi complectez şi sfârşesc cina cu fileuri de raţă garnisită cu pireu de mango, o îngheţată de nu ştiu ce mirosind a florărie, îmi tapez peste, fiind major şi vaccinat, o simpatică sticluţă de Haut-Brion îmbuteliată într-un an pe care nu-l mai reţin (nici o grijă, îl voi regăsi pe nota

de plată), şi o iau agale către camera mea, plin de gânduri profunde ca mormântul.

Întrevederea mea cu Atot-Puternicul Sakry Spat nu prevesteşte nimic bun, mi-a lăsat un gust rânced, ca atunci când, într-un moment de entuziasm necontrolat, mozoleşti o ţâţă nici foarte tânără, nici destul de spălată. (Să nu-mi spui că nu ţi s-au întâmplat şi ţie asemenea erori de parcurs).

Mă îndrept, deci, către camera mea, dar nu intru pentru că auzul mi-i solicitat de o hărmălaie bizară, provenind, Doamne iartă-mă, din bârlogul lui Béru.

Sun, deci, la uşa lui.

Hăhăiala se stinge şi vocea Mastodontului tună răguşit :

— Care mă-ta freci clanţa ?

— Un prieten care-ţi vrea binele ! răspund, cu o voce de Scufiţă-Roşie pregătindu-se să tragă zăvorul la coliba bunicuţei, care stătea deja, bine-mersi, băbuţa, la călduricâ, în burdihanul lupului.

Vocea Majestăţii Sale Grăsanul, modulează inflexiuni mai civilizate :

— Hei tu, aia micuţă, *open the door to* prietenul meu pliiz !

Uşa se întredeschide şi, operez ca în romanele debordând de imaginaţie, în care este întotdeauna notat, pe undeva, că *el a împins uşa şi a intrat.* Cheia literaturii este concizia. *El împinse uşa şi intră,* te desfid să găseşti o frază mai densă pentru a exemplifica producţia unui romancier inspirat. Ţi-l imaginezi pe acest „El" misterios, în picioare, în spatele uşii, pregătit pentru indiferent ce, împingând uşa şi intrând în miezul subiectului, demarând acţiunea ? Ah, inegalabilul „el", purtător al tuturor spe-

ranţelor de sus-penis, aventurier al aventurii, mesager al evaziunii, acidul dramei care colcăie : împinge uşa încetişor, să profităm din plin. Să ni se contracte inima şi anusul, să ni se accelereze gâfâiala. Împinge. Împinge, începe-ţi numărul, să uităm plictiselile, idioţeniile noastre şi că tot suntem băgaţi până-n gât în rahatul universal. Împing uşa şi intru.

La prima vedere, camera prezintă chestii frumoase, barbare, baroce şi aiuritoare. Sar în ochi boaşele lui Béru, umflate de rigoare, etalate îndrăzneţ, păroase cât cuprinde şi negricioase, ca bureţii nejupuiţi. Servesc de soclu daravelei adjunctului meu, dreaptă ca un catarg în furtună. Ansamblul are alură de menhir, de dolmen şi te trimite la trecutul nostru galo-roman. Frumos ca o realizare de Maillol (vorbesc de sculptor, nu de cântăreţ). Deci împing uşa şi-l văd pe Béru întins pe pat, îmbrăcat mai mult decât sumar, cu două şosete desperecheate şi necârpite, cu braţele încrucişate sub capul său de gânditor şi bărbăţia ţeapănă mişcându-se ca un metronom dereglat ; cu blana zbârlită pe piept, la subţiori şi la restul instalaţiilor, pare un taur în călduri, peste care s-a aruncat un braţ de fân în încercarea de a-i atenua indecenţa, exaltându-i-o de fapt.

Altminteri, vioi ca un cotoi pe punctul să însămânţeze toate **mâţele cartierului.**

Îl înconjoară o puzderie de domnişoare goale, nimfe de culoare locală, citiţi şofran. Chicoteală surexcitată care ar transmite frisoane erotice şi unei mumii autentice. Obiectul întrecerii este care dintre ele va mângâia mai fierbinte catargul berureean, care-i va flata mai electrizant siamezele (e cazul să le mai spunem şi aşa) care va găsi, palpând delicat cu extremităţile degetelor, suprafeţele cele mai sensibile. Mângâieri, flecăreli, ghiduşii

amoroase care sunt mai puțin fizice cât experimentale. Drăguțele se amuză copios. Câte or fi ? Dificil să numeri pe înghesuiala asta.

Opt, nouă ? Ce contează ? Inutil să stabilești un număr global, fiecare din ele merită cel puțin câte un număr personal.

Sosirea mea nu le deranjează. Un mascul în plus prezintă avantajul unei a doua prăjituri direcționate către Nirvana.

Suntem în plină fiestă galbenă.

— Îmi explici și mie ce-i cu bâlciul ăsta ? îl întreb pe Messire Alexandre-Benoît, înglobând întreg șeptelul într-un august gest de semănător.

— Nu mă teroga, pufăie supradimensionatul ; fă-ți idee că mă'sei să revăz pă amica lu' curviština ta deteriorată, pen' cazu' că știe, în beleaua asta dă oraș, niscai tinăre dă bună familie capabele să bage-n iele un mădular dă dimensiunalități europene și io cân' zic Europa, gândesc gaulist, dă la Atlantic la Urali. Mă rog în conversația cu dama-n chestie n-am esplicat Piața Comună : m-am limita' doa' la problema bulanelor și la ce ie între ele. Copilița a avu' ideea dă geniu să telefoneze la o puzderie dă mici prințese educate în manevre dă cur, care a vînt acilea moarte dă curiozitate. Ambiția la fiecare ie să mi-l încaseze pe milord în sertaru dă jos. Care o reuși, are dreptu' să-mi mortalizeze o polarid cu amicu' poporulu', iar pă poză le-am promis că iscălesc un proces verbal cum că a pătruns-o până-n prăsele. Merită o recompensă, nu ? Dama, sau damele în chestie o să aibă dreptu' să-mi reproducă instrumentu' pă prospectele lor dă publicitate. Reclama, șefule, rămâne sufletu' comerțului. Ai să zici că-mi vând eftin imaginea dă marcă. Și ce-ai vrea, să rămân cu icrele în mine până se împut ? Poți să amâi da-

tornicii, parastasele, alegerea președintelui, da' nu regulatu. Și pe urmă ce rizic ? Că doa' n-o să-mi recunoască Berthy daravela în reclame chinezești, tipărite aicișea. Ce să caute, Bertha în Banciocul ăsta ? Gagii care are scobitori în pantaloni ?

— Grasule, geopolitica ta e pasionantă, dar trebuie să-ți vorbesc urgent.

— Nu e urgeire în stare să mă moaie acu', Tipule, declară el net. Ai ginit mandrinele ? Ie la punctu' dă neîntoarcere, nu ?

— E vorba de viața mea, Grasule. Sunt în pericol. Venisem să-ți cer să faci pe îngerul meu păzitor. De fapt te angajez pe post de body-guard. Te anunț că-n clipa asta acționează, în Bangkok, un tip extrem de puternic, care mișculează să mă neutralizeze. Nu știu cum o s-o facă. Tot ce știu, e că va proceda repede și violent. De acord, sunt cu ochii în patru, dar două băgări de seamă sunt mai bune decât una singură : ai misiunea sacră să veghezi la integritatea oaselor mele.

Mamutul m-a ascultat cu religiozitate dar fără să coboare (ca să zic așa) catargul.

— Pune-ți în fotoliu ăla, oasele, artizdule ; și lasă-mă să-mi degajez senzorialul. P'ormă, ăla care o vrea să te atingă măcar cu o privire chiorâșă o să tre să treacă pân budoaru meu.

Și se răstolănește în așternut, ca la început.

— Hai, frumoaselor, trecem la proba dă foc ? Care se așează prima pă taburetu' meu dă camping ?

9

Eşec total.

Oricând s-au răscrăcit prinţesele, apelând cu disperare la experienţele lor devoratoare, au fost silite să renunţe. Nici una dintre ele nu a reuşit să îmbuce, inter pedes, vânjoasă plantă crescută pe sfântul pământ al Franţei eterne, aparţinând numitului Alexandre-Benoît Bérurier, fenomen al speciai sale, care şi-ar putea valorifica cu mult mai rentabil excesul de mădular în localuri scandinave decât să încaseze picioare-n fund şi praline de plumb slujind poliţiei naţionale.

Drăguţele de ele se recunosc învinse. Umilite de îngustimea lor. Se codesc, totuşi, să plece, înţelegând că acest eşec usturător aduce prejudicii întregii lor naţiuni viteze, că ţeapa lui Béru ridiculizează secularele instituţii tailandeze. Ruşinea acestei împreunări irealizabile va împroşca până şi drapelul, va umbri gloria clăpăugului cu ochelari pozat pe bancnote, al cărui nume aiurit vi l-am enunţat scrupulos la începutul acestei lucrări tonice, în esenţa ei, (conţine 25% proteine, 15% calciu şi idioţenii crase în rest) şi care, de altfel, numele adică, mi-a ieşit mult mai uşor din minte decât mi-a intrat. Şi când te gândeşti că, totuşi, numele maiestăţilor se constituie în reale măsuri de securitate perpetuă. Staţi aşa că mi l-am amintit ! Vă puteţi închipui o defilare cu mulţimi strigând : „Jos Sodmet Phra

Chao Yu Hua Bhumidol Adulyadej Rama IX !" Ar crăpa sufocaţi înainte de a-şi spune oful, demonstranţii !

Plus c-aş vrea să văd şi eu un oraş cu artere destul de largi cât să permită desfăşurarea unor lozinci ameninţătoare, la adresa zisului monarh.

Aşa că populaţia îşi păstrează dinastia, aşteptând ca succesorul la tron să aibă un nume mai uşor de huiduit.

'Uite aşa nu se mai scrie istorie. De lene.

Care lene, de fapt, guvernează lumea actuală. E şi teama. Leneşi şi pişorcoşi, tipii din ziua de azi. Başca restul, suficient să ne înfunde în miasmele mlaştinii universale. Unii şi alţii ori nu se prind la chestia asta, ori se prefac. Pământul devine o mocirlă, deştepţilor ! N-aveţi decât s-o înţelegeţi metaforic, dar ţurloaiele voastre se înnămolesc, cu fiecare zi mai mult, în chestii indefinite dar puturoase până la insuportabil. Tipii cu biştari nelimitaţi se agaţă de Millau şi Gault (1). Dobitoci care agonizează cu gura plină. Curând, din ăştia nu se vor mai vedea decât capete şi boturi unsuroase ; trist sfârşit pentru o civilizaţie tristă.

Dar trebuie să mă întorc, totuşi, la oile noastre, cum zicea un păstor grec care-şi sodomiza mioarele. Mai ştie cineva unde ajunsesem cu naraţiunea pe care aţi plătit cinstit ca s-o aveţi „completă" ?

Romancier disciplinat, mă reîntorc ! Nu la sodomie, ci la plecarea acestor amabile domnişoare bosumflate şi scârbite de eşecurile lor succesive şi numai relativ consolate de unanimitatea acestora ; sunt aproape tragice, adorabile fetiţe neîntrebuinţate. Cu inutile tuburi de vaselină în mânuţele fine, îngândurate, îndoindu-se de ele înşile (şi de cea mai veche meserie din lume), păşind împleticit şi adoptând, nu se ştie în folosul cui, figuri mai încuiate decât portofelul unui scoţian. Pleacă înfrânte, ceea ce, la

[1] Autorii unor celebre cronici şi ghiduri gastronomice franceze. (N.T.).

rigoare, se mai poate suporta. Dar pleacă dintr-un pat în mijlocul căruia se înalță, cutremurător ca dimensiuni și mișcare, un turn inexpugnabil. Turn care pare de Pisa, în momentele de legănare, dar care își regăsește repede verticalitatea triumfătoare, insolentă. Turn provocator, sfidător, orgolios și perfid.

— Ie clar, se lamentează Malacul, că nu voi reuși să mă depresurizez în țara asta.

Și, disperat de povara acestei erecții nefolosite și nefolosibile, se duce să-și toarne apă rece de la buric în jos, ceea ce n-am auzit să fi potolit fervoarea nici măcar seminariștilor din cursul inferior. Oricum lui Bérurier nu i se moaie la comandă.

Râsul dracului. Béru își păstrează toate dimensiunile, rupe singurele două perechi de slipuri pe care le avea în bagaje, (nespălate) paradește fermoarul pantalonului și, confruntat cu realitățile naturii invincibile, își lasă mădularul la vedere.

— O să-cerc s' mă gândesc la TVA și declarația dă inpozite restante, declară la capătul răbdării, e singura soluție... Bun, trecem la chestii dă servici, ce fel dă bec ți-a intrat între buci ?

Rezum evenimentele.

— Și crezi că Sakry Spat ți-a găsit o repartiție în lumea drepților ?

— Sunt convins că a comandat deja prăjitura asemănătoare colivei și feștile în loc de lumânări.

— Cum ai ocluzionat chestia asta ?

— Am avut șansa să contemplu cinci milimetri de pupilă stângă înainte de a părăsi camera. Decesul meu era inscris acolo în câteva limbi de largă circulație internațională.

Bérurier nu tentează să-mi servească gogoşi liniştitoare. Am tras destul la jug împreună ca să mă creadă infailibil în acest gen de preziceri, mai ales că experienţele m-au confirmat întotdeauna.

— Băieţică, tre' să lom măsuri şi greutăţi

— D'ac !

— Cevaşilea arsenal pân dublurile valizelor ?

— Ţi s-a mai întâmplat să zbori în misii neoficiale cu bateria de rachete în sacoşa de tenis ?

— Armele, camarade, ie dă mai multe feluri. Dacă n-ai o mitralieră cu ţeava dublă asupra ta, nu strică nici un cuţitaş dă întins untu' pă cornuri. Nu mişca, crez c-am ce trebă pă troaca dă la capu' patulu'.

Efectiv, din toată gustarea pe care şi-o comandase Malacul, rămăseseră neconsumate numai tacâmurile

Umflatul iese pe balcon şi ascute îndelung pe cărămizile terasei o lamă triunghiulară. Când se întoarce, şişul străluceşte ca gâtul baronesei de Rothschild la Balul de Cristal.

— Şteaptă să-ţ fac o teacă.

Îşi smulge cureaua de la nădragi şi taie din ea vreo doisprezece centimetri. Strecoară lama în interiorul acestei bucăţi de piele dublată.

— Iera un cado dă la Marie-Marie, oftează, da' viaţa nu iartă, cum zicea bătrâna mea mamă. Bagă-ţ astea în şosetă, iepuraş şi şezi aşa : chipamentu' n-are dă toate.

Se întoarce la platou, înhaţă borcănaşul cu piper, îl deşurubează şi-i goleşte conţinutul într-un plic purtând antetul hotelului.

— Bagă asta în buzunaru' dă batistă. Nu se ştie cân' poa' să prinză bine. Ş-acuş zi-mi şi mie ce tinerariu ai ?

— Există un bar de noapte lângă Oriental, mă duc acolo să beau un whisky şi să pipăi animatoarele.

— Banco, mă ţiu strâns dă fundu' tău. Apropo dă strâns, gata, am strâns scula. Curată hibernare, ha, ha, la cuşcă, Azor ! Bine c-o făcui şi p-asta. Dar ia stai o clipă, mi se mai sculă o idee pentru echipamentu' tău. Ai talpa lăbarilor dă crep ?

— Ca toţi curcanii poliţiilor moderne, da.

— Ia pasează-mi-i o clipuţă.

Mă descalţ. Maistrul-magician îmi confiscă acul de cravată, obţine ceva foarte ascuţit dintr-o furculiţă şi reuşeşte să fixeze cele două chestii la extremităţile tălpilor de crep, patru centimetri de agresivitate primitivă adăugaţi eleganţei lor iniţiale.

— Ia sama să nu-ţ coseşti cracii pantalonilor cân' mergi. Şi dacă-ţi caută careva râcă, un şut la centru' anatomic şi-l trimeţ să-şi vulcanizeze boaşele.

— Mersi pentru gadgeturi, Grasule.

— Bă tătică, măcar cu imaginaţia să fertilizez şi eu ceva în provincia asta, admite, lipsit de modestie, Umflatul.

Ce oră ar putea fi în Franţa ?

N-am răbdarea să calculez. Aici noaptea-i înăbuşitoare, parcursă de bufeuri, ca damele la menopauză, când răcorele când fierbinţi. După câţiva paşi sunt transpirat ca un sergent instructor. În plus atmosefra este neliniştitoare. Ştiu precis că circul în chiar miezul a mii de primejdii necunoscute. Fiecare individ care mă atinge poate fi un duşman. Cu bucile strânse într-un sloi unic şi înfricoşat fac, totuşi, paşi.

Circulaţia continuă să fie agitată către celălalt capăt al străzii : mă căpiază delirul cacofonic al claxoanelor. Aerul cald rămâne acru, poluat şi rău mirositor.

Mă grăbesc în direcţia barului situat pe trotuarul din faţă, cu toate simţurile în alertă.

Barul se anunță printr-un cerc de neon pe fațadă, dar ca să-i găsești intrarea, trebuie să parcurgi un impas. Un *no man's land* opresant, în care șușotesc umbre, suspecte în imobilismul lor. Ce bișniță stranie se operează în acest spațiu obscur care pute a Orient ? Cu excepția negoțului de carne vie, ce murdării mai produc bișțari în cloaca asta asfaltată ? Ce găinării se pun aici la cale, plătibile în conturi din Macao ?

Cuprins de un fel de nebunie auto-distructivă, mă opresc în chiar centrul întunericului, reacție exasperată de sfidare inutilă. Oferindu-mă, ca să zic așa tuturor pericolelor acestei capitale în care inspectori-șefi de poliție sunt fericiți să pupe-n fund un cioclu ca Sakry Spat.

Orice puțoi cât de cât exersat mi-ar putea planta o lamă ascuțită-n gât într-o fracțiune de secundă. Ca să nu vorbesc de vreun netrebnic care și-a plasat sora unui american peace oficer contra unui curs scurt de tras cu pistolul.

Curajul meu proverbial mă destinde. Frisoanele dispar.

Și intru. Împing ușa și intru ! Asta-i destinul nostru, al rahaților de eroi de romane polițiste : împingem o ușă și intrăm. Ușa asta, ușa cealălaltă, oricare-o fi, numai ușă să fie. De lemn, de fier, de rafie, de stuf, când deschizi o ușă și intri, cititorul speră că nimerește în infern — și el d-aia dă banii pe maculatura mea.

Deschd ușa și vă trag în piept pe toți cu mărunțișul vostru cu tot : dame thailandeze și chineze îmi propun alegeri multipartite și arhivicioase într-o penumbră asiatică încărcată de reflexe catifelate. Muzică percutantă, cu adresă directă la subcentură. Cobor o scară pictată în negru, către o peșteră de aceeași culoare.

Imediat după holul recepției, un bar lăcuit roșu incandescent prezintă însăilate în linii mai ales negre, picturi

scârbos de siropoase : meri înfloriți, păsările exotice ciugulind direct de la sursă, balegă de elefanți cu palanchine riguros tradiționale. Dacă n-aș fi un civilizat m-aș duce direct să fac un pipi. Dar ce altceva este arta, decât ideea fixă a unuia sau unora, transmisă altuia sau altora, nu ?

Atât inteligența cât și băşica udului îmi interzic să mă afund în reflexii profunde. Decid că un stagiu prelavabil (Béru dixit) la contorul de acaju ar fi judicios. Acum ori niciodată. În împărăția sticlelor se vânzolesc niște siluete care ar putea aparține sau unor curve în retragere, sau unor pederaști nedotați. Uniforma localului, smoching albastru cu paiete...

Unul dintre peoni mă interoghează din priviri.

— Whisky-coca ! zic în engleză. Ar fi priceput, probabil, și în franceză.

Ca prin minune, cum ar fi spus un tip ca Merlin, se apropie de mine o frumusețe unduioasă, poate prea puternic parfumată, dar nostimă foc, într-o rochie de seară din lame Libranche. Adevărul este că are balconul care dă spre stradă cam subdimensionat, dar veranda de către curte este de dimensiuni și rotunjimi orgiace. Genul de curtonic pe care nu te poți împiedica să-l admiri circumvoluând, chiar și dacă ești pede, pensionar al căilor ferate, academician, sportiv ieșit din saună, puță bleagă, falocrat, boy-scout, pastor, sifilitic sau chiar politician de stânga.

— Aș putea să vă țin companie, sir ? întreabă frumoasa posesoare a derierului prehensibil.

— Cu plăcere miss, răspund.

Se cațără pe un taburet care geme de excitație în timp ce eu mă mulțumesc să stau în picioare. Comandă o mixtură cu nume imposibil și categoric otrăvitoare, judecând după culoare și miros.

— Locuiți la *Oriental* ? mă chestionează, pentru că și conversația e cuprinsă în prețul consumației.

— Nu, răspund, locuiesc la părinți.

Dau pe gât whiskyul-coca. Cu coada ochiului, supraveghez intrarea, contând pe intrarea mamut-gardianului meu. Dar se văd tot atâția Grăsani la orizont câte pachețele de camembert pe un arbore de brânză. O fi coborât directo la ringul de tanț ? Sau păzește, vigilent, în fundătură ?

Thailandeza își câștigă biftecul cotidian trăncănind și hlizindu-se copios de propriile-i bancuri. În meseria mea însă, respecți palavragiii. Niciodată nu se știe de unde se iscă informația utilă. Mă cam calcă pe bătături fătuca, dar meseria-i meserie și competența, competență.

Beau tot mai neliniștit.

Bérurier ; *where is* Bérurier ?

De ce nu s-arată ?

Îmi lichidez paharul. Drăgălașa asiatică îmi șoptește că e, în întregime, la dispoziția mea, pentru o foarte simpatică ședință complexă, care ar începe, conform devizului și deviziei sale, prontr-o baie spumantă de ierburi afrodisiace, cu masaj subacvatic ; s-ar continua cu vibrotumulus pe părțile esențiale ; ar urma un recto-digital polifazat ; abia după toate acestea am trece să defrișăm terenurile mai uscate, pentru a conchide cu șarja eroică a samuraiului ecvestru. Adaugă că acest program este susceptibil de modificări, la cererea dirigintelui de șantier. Ar putea chiar, dacă aș vrea, să-mi încredințeze, pentru o documentare fugitivă, catalogul ei de vară, de fapt o surpriză publicitară nedifuzată încă.

În timp ce fata mă îmbie promițându-mi paradisul și ce-ar mai putea fi deasupra și dedesubtul lui, în bar apare un personaj extrem de ciudat despre care te voi informa în doar câteva fraze bine simțite. Un domn de o bătrânețe infinită, albă, atât de slab încât ocolește grijuliu ele-

menții caloriferului să nu cadă printre ei, înțolit în costum de inspirație maoistă și pulover Bettina. Părul foarte lung, bărbuță lungă. Anii și mai lungi. Ochii i s-au tot înfundat în orbite, săpându-le parcă, dar privește, totuși, rotund și viu, mai ales că pleoapele nu par să se miște decât acționate cu furca.

Se plasează în unghiul stâng al contorului, ține brațele încrucișate pe lemnul fin, comandă un suc de fructe pe care se abține să-l bea și începe să mă fixeze ca pe o fată mare, surprinsă când își spală comoara provizorie și perișorii aferenți.

Instinctiv îi ocolesc privirea. Venerabilul mag o fi fost, în preistoria pederastiei, pasiv sau activ ? Dificil de imaginat, în vremurile normale de odinioară alegerea era a învingătorului, ori biată mumia asta nu pare să mai poată întoarce cu craci-n sus decât mesele de spiritism. Este într-atât de asexuat că te întrebi cu ce face pipi.

Totuși are o privire care te obligă, oricât ai ocoli-o, să te-ntorci la ea. Ceea ce mă. Și toate astea, în vreme ce delicata mea Floare-de-somieră îmi cercetează, cu degețelele, fortificațiile à la Vauban, mângâieri atât de savante, încât, pe timpul dogilor, consiliul celor 10 le-ar fi proclamat secret de stat. Alintate cu o feminitate de un rafinament înalt calificat, componentele bateriei mele de perpetuat specia rămân blegi ca niște bășici înțepate.

Cred că m-aș excita mai vârtos dacă m-ar pișca de ureche cu un cleștișor de zahăr. În acelaș timp, ochii mei rămân irezistibil cufundați în cei ai bătrânului și încerc, foarte plăcut de altfel, senzația că mă odihnesc într-un pat de puf moale, după o partidă de vânătoare teribil de obositoare.

Imposibil de precizat cât timp ne scăldăm, reciproc, ochii, mumia și cu mine. Fata trage concluzia de bun simț

că sunt chior de beat și se cară să-și exercite talentele pe materiale mai puțin îmbibate în alcool. Rămân singur, la doi metri patruzeci de bătrânul pergamentat. Ciudat, dar contactul ocular cu individul distilează în mine o stare de liniște. În plus, tipul îmi inspiră o încredere infinită. Sunt totuși pătruns de ideea că are să-mi transmită ceva. Un soi de mesaj mut, de o importanță capitală, la fel de capitală ca Paris, Londra, Roma sau Pekinul. Aș vrea să mă apropii de el, dar laserul lui transmite că sub nici un motiv. Rămân, cocostârc nehotărât, țeapăn la locul meu.

Minutele curg, iar eu continuu să privesc fascinat mumia cu ochi vii, până când aceasta scoate o bancnotă, o depune sub paharul de care nu s-a atins și pleacă.

Bănuiești, sper, ce urmează.

Achit, cu un bacșiș de mare duce, consumația mea și a domnișoarei Sublim Masaj și părăsesc barul în viteza a cincea ranforsată.

Scoaba descărnată se îndreaptă în direcția străzii către care se înghesuie caravanele de vehicule incredibile și pestilențiale, asemănătoare unor monstruoase insecte cosmice plecate la asaltul planetei Pământ.

Iuțesc pasul. Bătrânul întoarce capul către mine. Cu tot întunericul, îi văd ochii arzători și citesc în ei un ordin clar : „Urmează-mă, fără să mă abordezi".

Îl urmez. Traversează strada și, curios, până și cele mai nebune mașini scârțâie din frâne ca să-i permită trecerea.

Face câțiva pași pe trotuarul din față, înainte de a se angaja pe o alee calmă, întunecată, ulicioară fără trotuare, dar — dacă aceasta ar fi posibil — și mai puturoasă decât tot Bangkokul (și împrejurimile) la un loc.

Este evident că grăbește pasul.

Îmi reglez mersul după al său.

Se întoarce, din când în când, asigurându-se că-l urmez.

Mă întorc și eu, destul de des, în căutarea lui Bérurier. Nici urmă de Matahală, de grăsimile lui asudate și de picioarele sale nespălate.

Cum nu mă simt, însă, urmărit de alt individ, nu mă neliniștesc.

Crește în mine certitudinea că sunt în siguranță. Reconfortant sentiment. Uscăciunea pe care o urmez continuă să accelereze. Incredibil de sprinten pentru vârsta lui. Prospețime de puștan. Pariez că, la suta lui de ani, mai sare coarda între două dușuri.

Totuși, de ce Grasul nu mi-a urmat instrucțiile (adică pe mine) ? Chestia mă tracasează și nu prea. Centrul universului meu este bătrânul. De unde-mi vine senzația fericită că el mă protejează și că trebuie să-l urmez cu ochii închiși ? Că grație lui voi descurca toate iețele și voi depăși cu brio pericolele de care mă consider înconjurat ?

Deocamdată merge ca un alergător de maraton, fără să se mai ocupe de mine, pe străzi întortochiate, printre case mâncate de gangrenă. Bineînțeles că, în ce a mai rămas din clădiri, se urlă, se injură, se bocește. Copii se ușurează de ce n-au mâncat, ceea ce produce doar zgomote neurmate de alte efecte, diverse dame se trag de păr, bonzii par convinși că sunt îmbrăcați în galbenul sacru, în ciuda petelor de murdărie. Cartierul pute. Mizerie cu șofran. Drumul către piper, condimente, pe care-l căuta Magellan, ca să vezi ! Sau Vasco de Gama, dracu-i mai ține minte...

Drumul condimentelor ! Încă primii portughezi emigranți găseau că viața, aici, n-avea nici sare nici piper. Și, mă rog frumos, cu ce s-a ales Portugalia din aventura asta ? Sau Grecia ? Dar Franța ? Dar perfidul Albion ?

Ce-a mai rămas din fostele mari puteri de odinioară ? Câţiva pârliţi de rentieri care fac spume la gură să li se mărească pensiile. Odată şi odată, toate drumurile se înfundă ! Uitaţi-vă la actualii MARI, n-aveţi premoniţia micşorării lor ? Nu credeţi că diminuarea lor e deja programată ? În cât mă priveşte, îmi vine să urlu, de pe acum, din fundul bojocilor : Viva Marocul ! Să vedeţi ce naţie mare va deveni Marocul ! Lyautey ? Vax ! Numai bun să recolteze găinaţ de porumbel pe statuia războinică a mareşalului Lyautey, zis Africanul. Figură de legendă ? N-ai loc să-ntorci de atâtea figuri de legendă. Eu rămân ferm la părerea mea. Marocul : viitorul e al lui. Prevăd pentru 2034 două sute de milioane de locuitori. Vedere la Mediterana, deschidere la Oceanul Atlantic. Să pariem pe viitor ! Fosfor, mangan şi câte chestii nedescoperite încă.

Uita-aşa era să uit că trebuie să ţin tira bătrânului, să nu mă las distanţat. Bag cărbuni. Neobosit, străbunicul. Îmi scoate sufletul. Dar mă simt chemat de ceva mai puternic decât mine.

În sfârşit pare să fi ajuns la destinaţia terminus. Stopează în faţa unei construcţii mult mai vaste decât celelalte. Două etaje, poate chiar trei. Cu acoperiş în formă de pagodă, aurituri tarabiscotate, măreţie, aş zice.

La sosirea ghidului meu, o poartă mare, culisantă, se dă la o parte. Uşă de lemn pictat.

Bătrânul se întoarce. De rândul acesta mi se adresează direct, altminteri decât prin privire. Îmi face sec un semn pentru a mă invita să-l urmez.

Intră în clădire.

Eu după el.

Uşa se-nchide în spatele nostru.

Şi acum va trebui să-ţi descriu unde suntem. N-am cum scăpa de corvoada asta. O carte, dacă vrei să fii plătit de editor şi citit de tot soiul de tembeli, nu se poate

construi doar pe : *El împinse uşa şi intră !* Mai trebuie să descrii şi ce-i dincolo de uşă : locurile, oamenii, acţiunea.

N-am încotro, mi-am ales nesilit de nimeni meseria asta, drept care îmi suflec mânecile stiloului şi trag la jug.

Locul este un fel de foarte cuprinzător magazin compus dintr-un hol central încoronat de o cupolă de sticlă şi trei nivele de galerii, bordate cu balustrade de lemn negru.

La parter şi sub galerii, se află sicrie. Dar atenţie, nu cutiuţe pentru conservat ciolane, ca în bătrâna noastră Europă. Sigur, formele par relativ identice, pentru că, la toate latitudinile, un om este o chestie lungă şi îngustă care depăşeşte rareori înălţimea de doi metri.

Dar coşciugele acumulate aici sunt, pur şi simplu, delirante ; lăcuite în tonuri de roşu, galben, verde, cizelate pictate, inutilităţi aurite, sculpturi dragoneşti, volute aiurit exuberante, despletiri de tristeţi indicibile. Câteva sunt în aşa hal de amplu şi pretenţios finisate, încât se constituie în mauzolee complete. Sunt imperiale, baroce şi stupefiante ! Şi încă n-am zis nimic de interiorul lor ! Apropie-te, merită privite până la detaliu ! Mătăsuri brodate, brocarduri extraordinare prin fineţea imprimeurilor, perniţe blazonate ! Ce lux, ce glorificare a decesului ! Te simt invidios că n-ai aşa ceva în locuinţa ta de la ţară. Le-ai rupe gura vecinelor, în vikenduri, făcând pe-a mandarinul în ambalaj celest. Şi încă n-am spus totul despre ele. Unele au până şi lumini indirecte, apă curentă, gaz metan şi boiler. Cele comandate şi gândite pentru familii au sertare. Se găsesc şi cu chicinetă încorporată, cu bibliotecă, cu televiziune, cu Hi-Fi. Minune ! Confortul suprem post-morten !

Lumea de dincolo în hotel cinci stele ! Să mori în first !

Totuşi n-au fost neglijate regulile economiei de piaţă. Există, aşezate pe jos, în colţuri mai puţin luminate şi modele obişnuite, pentru amărâţi care-şi aprovizonează morţii la solduri ; sau pentru arghirofilii mediocri. Aia care crapă de câtă economie fac, tipi care şi-au refuzat un medicament anti-diareic.

Buimăcitor univers şi care, recunosc, mă aiureşte.

Pune-te în locul şi situţia mea. Imaginează-ţi acest hol uriaş cu o cupolă de sticlărie prin care se văd stelele şi poate pătrunde luna. Şi această adunătură prodigioasă de coşciuge îngrămădite, stivuite sau prezentate de o manieră delicată pe postamente rotitoare, ca maşinile în vitrină pe Champs Elisées ! Unele secţionate ca să li se poată vedea grosimea, garnisirea, finisarea. Şi sarcofage colorate, ultralăcuite, strălucitoare, pe suprafaţa cărora îţi este uşor să te oglindeşti, să te admiri viu, cât mai poţi încă. E cazul să profiţi iute de mutra ta, nenonocitule, înainte să devină de un sidefiu pătat de răzbunările ficatului.

Bătrânul bonz e în picioare, în mijlocul holului, pierdut în contemplarea admirativă a unui sicriu deosebit de reuşit ; cu mânere care reprezintă dragoni cu cozile în vânt şi a cărui parte dinainte este o capotă de Porsche (928), ceea ce face al naibilor de cu dare de mână pentru un coşciug, poţi să mă crezi, astăzi nu se mai concepe lux fără aerodinamică. Pe partea din spate, motive din bronz supragofrat, puţin macaronesc recunosc, dar de mare efect. Şi-o declar direct şi imediat : sicrierele thailandeze sunt mult peste standingul celor italiene, pe care, până acum, le consideram, cel puţin în cazul mafioţilor, primele în lume. Sigur că se simte o anumită diferenţă de cultură. Absenţa simbolisticii catolice este stingheritoare pentru noi ăştia, oamenii papei, de bine de rău, chiar dacă nu practicanţi, chiar dacă frecventatori de biserici doar pen-

tru a admira altare flamande din sec XVI sau pentru a schimba pelicula Kodakului la întunericul confesionalului.

Religia în care te-ai născut îţi rămâne în măruntaie. Oricât te-ai da protestatar, oricât ai nega infailibilitatea Sfântului Părinte, palanchinul şi, mai recent, papa mobile, procesiunile şi pompa, binecuvântarea rubis et orbite (cum zice Béru) eşti şi rămâi marcat până la extremă profunzime. Ai *pater* şi *ave* definitiv intrate în tine. Sfânta cruce şi noţiunea de Isus se plimbă prin sufletul tău, în lung şi-n larg. Dacă şi când vei deveni agnostic, ateu, sectant, înghiţitor de blasfemii bine fundamentate, hazoase chiar, tot catolic rămâi, apostolic şi roman mai ales pe ultima sută de metri. Marca. Un fel de a fi sentimental. Inutile ricanările, obrăzniciile, povestirile picante despre pelerinajele la La Saletta, bancul cu mâna Fatimei în pantalonul zuavului pontifical. Ştii ce poţi fi, în cel mai rău caz ? Stigmatizat pe şest. Un catolic cu sfeşnicul înfipt în fund ! Profondly ! Thank you, Doamne. Graţie Ţie, o Tu cel Atotputernic, singurătatea nu-i o ţară ci o cochetărie. În fine, chestia asta mă priveşte doar pe mine, din moment ce *este aşa*. Nu eu mi-am asumat responsabilitatea de *a fi aşa !* Pentru că dacă aş fi avut puterea să *fiu aşa*, aş fi avut-o poate, să fiu şi altminteri, chestiile astea sunt mult mai încurcate decât par la prima vedere.

Pe scurt, în mod sumar (dar cu preţul din ziua de azi al hârtiei şi mâinii de lucru tipografice, nu-ţi poţi permite să baţi câmpii prea mult) ţi-am descris locurile. Să trecem la oameni.

În afara bătrânului, mai sunt patru. Muierușca otrăvită care ne-a flashat pe pontonul lui Sakry Spat, plus trei gorile late-n spate. Mici dar solizi, aproape pătraţi, tipii. Îmbrăcaţi cu câte un jeans şi un tea-shirt alb.

Unul este sprijinit de uşă, ceilalţi doi se sprijină, cam apăsat, de mine. Muierea stă crăcită pe un sicriu de funcţionăraş..

Nimeni nu scoate nici măcar o bolboroseală de maţe.

The very old mumie care m-a băgat aici se dezinteresează de mine, preocupat de coşciugul somptuos a cărui capitonare o admiră.

Îşi ţine mâinile osoase încrucişate la spate, în zona noadei, cum fac prinţii consorţi când îşi întovărăşesc nevestele la treburi protocolare.

Mă apropii de el, în încercarea de a-i adresa câteva chestiuni arzătoare la ordinea zilei.

Dar emiţătorul meu de flecăreli şi răcnete se blochează.

În sicriu, în majestuosul şi spectaculosul sicriu pentru miliardari, zace Bérurier.

Mort.

10

Ai răbdare, te conduc mai departe.

Dar ce-ţi scrisesem la sfârşitul celeilalte pagini, era în asemenea măsură „o lovitură de teatru" că mi-am zis, în adevărat mare romancier ce mă aflu :

— Măi deşteptule, marchează şi tu lovitura (de teatru) şi tărâşte-te pâş-pâş către pagina următoare, cât să aibă timp, blegul tău de lector, să clănţăne din buci până-i intră surpriza unde trebuie.

Ei, ţi-ai revenit, artistule ?

Bine, de acord, continuu.

*

* *

Aşadar : Bérurier palid, ţeapăn, mort. Mai rău încă : mortuar. Adică de ceară, rece, dincolo de bine şi de rău. Rămân, încă, incredul.

Îl ating : rece.

Aştept să mă înec în tristeţe. Dar scepticismul meu este prea intens. De câte ori, până acum, l-am crezut mort pe marele bebe roz, în poliţiste şi mai încârligate decât ăsta ? Mâna mi se îndreaptă către pieptul prietenului. Mar-

moreean. Rostesc gros şi tragic : „mort !“ ; ştii ca în unele piese de Shekespeare.

Dar unde ? Când ? Ireparabilul s-a produs când intram în bar ?

Gândesc în mare viteză, indiferent la evenatualele controale radar.

Cât timp s-a scurs între momentul în care l-am părăsit şi cel de acum, când îl regăsesc ?

Răspunsul mă fulgeră : mai puţin de o oră.

Or, rigiditatea cadaverică nu începe să se manifeste decât între una şi şase ore de la deces.

Este deci teoretic imposibil ca amicul meu să fie deja total rigid.

Îi apuc un braţ şi-l mişc. Se aude un scârţâit uşor. Muşchii unui mort nu produc nici un zgomot : dimpotrivă cei ai unui individ în stare cataleptică, da.

În loc să mă pun pe bocete sau suflat nasul, mă duc şi mă aşez pe un sicriu aproape de femeia-Kodak. În acest moment, din exterior, se aude un claxon. Trei sunete scurte. Slujbaşul specializat în uşă o culisează complet şi un Rolls de culoare închisă intră în local, condus de un tip micuţ, în uniformă bronzurile, aceeaşi culoare cu pielea sa.

Unul dintre tipii în jeans se grăbeşte să deschidă portiera din spate. Mister Sakry Spat se derollsează cu eleganţa unui taur ieşind din staulul ultimei vaci însămânţate.

Deşi e noapte, poartă tot salopeta compusă din buzunare cu fermoar şi nevinovata-i şepcuţă tenismănească.

Vine către mine, mă priveşte fără a arăta nimic din sentimentele care-l animă, cum se spune în operele doamnelor rafinate şi bine pasteurizate. Apoi se pleacă peste coşciug şi-l examinează pe Bérurier. Pune o *întrebare* fără adresă indicată pe indiferent ce cale, căreia fata îi

răspunde condifențial. Sakry Spat aprobă cu o clătinare din cap. Scoate un teanc de bancnote din buzunar și le împuținează cu trei hârtii întinse, neglijent, bătrânului. Acesta te umflă, le escamotează, după care-și unește mâinile cam în dreptul nasului și se înclină. Fără un cuvânt, se cară.

Sakry Spat îl privește plecând și murmură, pentru mine, probabil, căci în franceză :

— Eficace, nu ?

— Teribil, admit. E un hipnotizator ?

— Ceva în genul ăsta. N-am văzut pe nimeni să-i reziste.

— Acest mic talent de societate ar putea să-i aducă un venit frumușel.

„Gazda" mea adoptă o mină aproape ofensată :

— Chian-Li e un ascet. Se mulțumește cu puțin. Îl bănuiesc că acționează mai mult pentru plăcerea sportivului de performanță decât pentru câștig. Acestea fiind zise, puterile sale sunt, regretabil, limitate. De exemplu poate obliga pe cineva să-l urmeze, dar nu și să se mărturisească, dacă persoana refuză. Astfel, pentru a vă intervieva, voi face apel la alte metode.

— Nu-ți face capul calendar pentru mine domnule dragă. Nu am nimic de spus în afară de ceea ce dumneata știi deja. Sunt în căutarea unui compatriot de-al meu ; ăsta ar fi primul punct. Și presupun că ești amestecat în decesul unui oarecare Johannes Brandt, cetățean german ; ăsta-i punctul doi.

— În ce calitate te interesează germanul suscitat ?

— În calitate de protectil, domnule Sakry Spat. Era cât pe ce să fiu strivit de el azi dimineață, apropiindu-mă de piscina de la *Oriental* și unul dintre cei mai frumoși pantaloni ai mei s-a pătat cu creierii individului. Fiind

copoi prin vocație și profesie, am început un fel de anchetă. Aceasta mi-a permis să aflu că dumneata te găseai în camera neamțului în momentul căderii sale. Nu mă îndoiesc că ai pile mai lungi decât ramificațiile bulevardului *Rama IV*, dar nu cred că ar fi în interesul dumitale ca afacerea să se lățească.

Îi votez un surâs ferm ca sânii ultimei tale cuceriri, gagicuța cu care ai ieșit sâmbăta trecută, aia care folosea cârjele deși avea cocoașă.

— Contez pe dumneata să-mi trezești camaradul, zic, arătându-l pe Bérurier, catalepsia nu-i sportul său preferat.

Sakry Spat nu răspunde. Pare să mediteze.

— De fapt ce aștepți de la mine ? termină prin a mă întreba.

— Tocmai ți-am spus : să-l trezești pe acest gentleman, a trecut deja ora când trebuia să-și ia pilula anticoncepțională și chestia devine riscantă.

— Apoi ?

— Aș vrea să-ți propun o alianță.

— Adevărat ?

— Dumneata mă ajuți să-l găsesc pe omul meu iar eu uit vizita dumitale la Dl. Brandt.

— Și după dumneata, ce s-ar întâmpla dacă n-ai uita așa-zisa vizită la neamțul dumitale ?

— S-ar întâmpla că guvernul german va fi informat oficial de către al meu, iar acesta îl va informa pe al dumitale. Mă urmărești cu atenție, sper. Dacă e să cred ultimele buletine de știri internaționale, sunt pe punctul de a încheia o mare afacere cu bătaie lungă și beneficii reciproce Germania Federală și Thailanda. Bangkokul va fi deci obligat să dea satisfacție Bonnului, producându-ți oarecari neplăceri, pentru a avea aerul că face curățenie.

Or un om atât de ocupat ca dumneata nu apreciază hârţuiala, fie ea şi de complezenţă. Mă înşel ?

Îşi scoate şapca şi-şi masează fruntea. Apoi clatină capul.

— Asupra câtorva puncte, da, te înşeli, zice.

— Pot să ştiu care ?

— Mai întâi, adevărul spuselor dumitale. Inventezi că m-aş fi găsit în camera neamţului în momentul când s-a sinucis.

Apasă ironic pe cuvântul sinucis, din evidentă fanfaronadă.

— Nu domnule Sakry Spat. Azi dimineaţă încă ignoram existenţa dumitale. Martori te-au văzut ieşind din camera în chestie şi graţie lor te-am găsit.

— Va trebui să produci în justiţie aceşti martori, ripostează negustorul de ambalaje-cadou pentru mama-mare, ajustându-şi pe scăfârlie strania sa tichie.

— Îi voi chema.

Ei, aici începe distracţia : imaginează-ţi că mă apucă de braţ, familiar. Arătăm ca doi italieni care trăncănesc prietenește seara, într-o periferie din Napoli. Mă conduce către fundul antrepozitului. Dă un ordin. Un gorobete se repede să ridice capacul unui sicriu amărât de şomer.

Privesc interiorul. Cutiuţa este ocupată de corpul unuia dintre băieţii de etaj care mă informaseră azi dimineaţă. Individul ridică apoi capacul sicriului vecin şi găsesc acolo ceea ce mă aşteptam să văd : carcasa celui de-al doilea servitor.

Bun, foarte bine, îmi păstrez calmul.

Hotărât, reputaţia lui Sakry Spat nu-i exagerată. Altfel fiind spus, sunt în găleată până peste gât. Şi într-atât de adânc încât, dacă s-ar obosi cineva să mă scoată, i-ar trebui o platformă de foraj marin.

Va trebui să joc foarte strâns, compresat. Se cam împute, vremea. Şi cu toate astea nu-i încă sezonul ploilor în Thailanda !

Din curiozitate apuc încheietura băiatului de etaj.

Pârâie. E şi el în catalepsie. Dintr-odată, această constatare mă încurajează. Ea dovedeşte că sieur Sakry Spat ezită să elimine total.

— Nu, nu, nu-i încă mort, confirmă el descoperirea mea. Va muri mai târziu, mai departe şi altminteri, ca şi prietenul dumitale şi... ca şi dumneata.

Îmi reia braţul.

— Eşti isteţ franţuzule, îţi voi acorda o favoare : aceea de a-ţi alege sicriul.

Sakry Spat mă constrânge să trec în revistă cele mai bune produse ale sale.

— Ce impresie îţi face ăsta, lăcuit în negru şi auriu, domnule San-Antonio ?

— O adevărată minune, zic, dar n-aş vrea să abuzez.

— Vai dar defel : încearcă-l dacă vrei.

— Fără supărare, deşi e decapotabil, prefer, poate din obişnuinţă, un Renault.

Sakry Spat îşi pocneşte degetele şi emite un ordin strident ca un ţipăt de pasăre migratoare.

Gagica se repede asupra mea. Mă pregătesc să-i pocnesc mutra cu cotul, prea-i urâtă : dar are o eschivă pivotantă şi foarte joasă. Simt o înţepătură în burtă.

Îmi reped mâna către buric, care reprezintă centrul geografic, nu al lumii, ca pentru mulţi alţii, ci al satisfacţiei mele de a exista.

Mai apuc să văd că şobolanca ţine în labe un instrument terminat cu un ac scurt ; chestia seamănă cu o seringă foarte compactă.

Onorabilul Santandetonio ştie că a încurcat-o şi că e prea târziu să încerce indiferent ce, înţepeneala e subită

şi se propagă în mine cum se întinde cerneala pe sugetivă. Repede şi bine. Mă îngheaţă, mă pietrifică...

Doi zbiri vin să mă prindă, într-un nor polar.

Mă regăsesc la orizontală.

Levitaţie ? Etajele pline de coşciuge se întrepătrund sub ochii mei.

Sunt introdus într-un ambalaj mângâietor de mătase galbenă.

Pe curând, băieţi !

Sfârşitul primei părţi

PARTEA A DOUA

LA VÂNĂTOARE

11

Gânduri tulburi, ca după o beţie în care ai amestecat whisky falsificat în Siria cu vin falsificat în Italia şi bere tratată cu detergent specialitate românească, se spune, pentru a obţine o spumă gen Tuborg, gânduri tulburi îmi semnalează că, totuşi, nu mi-am înghiţit certificatul de naştere.

Nu v-aş putea spune de ce, dar primele chestii care-mi vin în minte sunt legate de un fost coleg de şcoală, un dobitoc pe care-l chema Victor nu-mai-ştiu-cum, unul care era capabil să povestească istorii porcoase de care s-ar fi ruşinat o crâşmă plină de camionagii flamanzi şi care-şi începea, invariabil, aiurelile cu întrebarea : „vrei să te fac să mori de râs ?" Mă gândesc deci, la boul ăsta de care uitasem de mult, la buzele lui slinoase, potrivite mai curând pentru degustarea vinurilor Côtes du Rhône decât a pisicilor domestice.

Subconştientul meu disipează treptat această evocare. Fostul amic îmi devine tot mai îndepărtat, până la a se topi total, într-un trecut incert.

Când ţi-au râncezit circumvoluţiunile cutiei craninene, te simţi abandonat celor mai buimace fantasmagorii. Devii oricine şi orice : marele Leo Ferré, tratatul de la Viena, săpun de hotel cu păr străin în spuma coagulată.

Mă agăț de marginile lădoiului tapisat cu mătase galbenă, până reușesc poziția — superbă pentru că vie — a statului în cur.

Din care poziție, constat că mă aflu într-un dormitor de morți. Nu un cimitir și nici o morgă : nu-i pot zice decât dormitor.

Patru sicrie într-o cameră zugrăvită în alb (de Pisa, bineînțeles), cu capacele corect sprijinite pe marginea fiecăruia.

Și Bérurier se trezise. Abrutizat, râgâitor, bășinos, înghițindu-și cu eforturi mucii abundenți. Probabil că ce mi-a alungat ultimele amorțeli au fost horcăielile lui. Dac-o mai ține așa, pariez că-i explodează carcasa, iubitului de el. Are ochii injectați de sânge. Mă vede, ar vrea să-mi vorbească, dar nu poate încă și-mi adresează o mimică violentă care s-ar putea traduce prin : „Cum îți place căcănăria, paștele mamelor lor de putori !"

Cât îi privește pe cei doi servitori ai hotelului, probabil că-și consumaseră rația mult înaintea noastră : ieșiseră din coșciuge și așteptau, fataliști, cu labele încrucișate în poziția croitorului, rezemați de peretele alb.

Privesc încăperea mai atent, ceea ce-mi permite să constat două lucruri : fereastra a fost zidită cu cărămizi solid betonate și poarta este prevăzută cu un blindaj. Lipsa unei clanțe pe dinăuntru mă lasă să cred că blindajul e bine garnisit cu zăvoare, pe dinafară.

Expediez un zâmbet către cei doi gagii, încă îmbrăcați în valeți de etaj : haină reiată, pantalon negru, cămașă albă (ca zăpada). Obțin, în schimb, zâmbetele lor slugarnice.

— Ce vi s-a întâmplat, dragi prieteni ? întreb.

Cel ce vorbește mai puțin prost englezește îmi explică :

— Ni s-a telefonat că coborâm urgent la călcătorie. Acolo ne aşteapta o fată. Ne-a înţepat cu o seringă. După care nu mai ştim nimic.

— Şi tu Grasule ? continuu, cum s-a operat kidnappingul tău ?

Majestatea Sa se smulge din sarcofag să se mai dezmorţească.

— Cum ieşam dân otel, îmi explică vehementul personaj, mă agăţă o surioară care-mi ghicise, parcă 'n pantaloni. Că una, că alta, cică are maşina parcată alături şi-n maşină o fătucă toată numai craci şi ţâţe, goală puşcă şi gata să facă amor la un preţ dă dumping. În starea în care eram, n-aş fi refuza' nici măca' o blenoragie. Hai să rizic o privire, mi-am zis. Mă sui în maşină, un soi dă furgonetă şi, pă post dă plăcerile cărnii, simţ că dumpingista mi-a înţepa' buca dreaptă cu ceva ascuţit şi subţire. Am adormit stantaneu ca un nea beşleagă.

— Metodă simplă şi rapidă, eşti de acord ?

Ce să-i răspund ? Tac. De undeva, de afară, la oarece depărtare, se aud împuşcături. Calibru mare. Deşi fereastra e zidită, zgomotul detunăturilor face să vibreze capacele sicrielor noastre.

— A-ncepu' războiu' ? se miră Matahala.

— Tot ce se poate.

Bubuielile sunt rare, uneori dublate de aceeaşi ţeavă, după care urmează momente de linişte.

— Asta seamănă mai degrabă a partidă de vânătoare, diagnostichez.

— Că' ţi-e ceasu' ? întrebă Alexandre-Benoît.

Întrebare de o sută douăzeci şi cinci de franci. Mă zgâiesc la elveţianul meu : îmi propune ora trei. Dar ce fel de trei ? În nocturnă sau după-amiază ?

Mă simt sfârşit în asemenea hal încât prefer să optez pentru după amiază. De altminteri nu se vânează noaptea.

Stăpânit de o stare asemănătoare, Mamutul declară :

— Șefu', am crampe, cârcei și junghiuri dân câlcâie până-n tigvă.

Constat că, deși drogurile sunt teoretic tranchilizante, posed și eu tot tacâmul pe care-l acuză distinsul meu subaltern.

Mă screm să-i povestesc ultima întrevedere cu Sakry Spat.

— Băi frate-miu, coloranții ăștia are to' felu' dă combinații contra la care noi nu 'stem armaț să luptăm, zice Grasu. Înțepăturile care te bagă-n cataplasmie, mumiile inoptizante, coștiugele ăștea dă voiaj biznesclas, ăștea ie chestii necunoscute pă malurili Senei.

Clatin capul și-mi palpez șoseta, operații necontradictorii.

Cât mi-o mai fi rămas, nealterată, din materia cenușie, pare să fie în cutiuța de origine și, în șosetă, pot pipăi cuțitul ascuțit de Grăsan. Dacă mister Sakry Spat ne-o fi perchiziționat, a făcut-o superficial. Prezența lamei tăioase mă încurajază.

Cartezian din născare, raționez că, mai devreme sau mai târziu cineva va veni să ne viziteze și că atunci va suna ceasul marilor decizii.

Timpul trece. Bubuielile au încetat.

E cald.

*

* *

Abia la șapte ușa se deschide și intră cineva

Erau doi. Doi galbeni ca două lămâi proaspete.

Primul are ûmărul strâns în breteaua unei mitraliere. Își ține arma pe lateral-dreapta cu țeava țintită către noi,

gata de tras. Celălalt strânge cu amândouă mâinile, un bici.

— Stand up ! urlă mitraliorul.

Numărul doi lansează biciul, care se deşiră pe podele ca o reptilă de piele (bravo, asta zic şi eu comparaţie !). În adevărat dresor, trosneşte biciul sbierând ceva care, pe limba lui păsărească, trebuie să însemne „Drepţi". Ascultători ca leii dresaţi, luăm poziţia verticală şi ne pregătim să sărim prin cerc.

Tipul execută o uşoară mişcare semicirculară şi acţionează biciul în direcţia mea. Cureaua se înfăşoară în jurul gâtului meu înainte să fi înţeles ce se pregăteşte. Încântător. Mi-e greu să-mi înghit saliva. Totuşi biciul nu-i strâns cât să-mi taie respiraţia.

După reuşita cow-boyască, găinarul începe să mă tragă ca pe-o mănuşă (sau, mai exact ca pe-o vacă pe care-o duci la târg). Pun o mână pe curea, încercând să mai slăbesc strânsoarea, dar derbedeul trage cu aplicaţie exersată şi mă aduce în pragul strangulării.

Aproape vânăt, sunt scos pe culoar. Tipul cu arma în bandulieră reîncuie uşa după noi.

Pe culoarul în chestiune mai văd şi alte uşi : toate sunt prevăzute cu zăvoare impozante (două de fiecare uşă). Nu numai că locul seamănă cu o temniţă, dar se poate spune şi mai mult : mi se par întrunite toate condiţiile să fie, într-adevăr, o puşcărie.

La extremitatea culoarului de care-ţi vorbesc, aşezat pe un taburet de bambus, încă o gorilă locală, (adică mic la trup dar mare-n faptă) ţine o mitralieră pe genunchi. Are o mutră de ucigaş cu vocaţie şi mestecă nu se ştie ce, poate chewing-gum : civilizaţia (mai ales yankeie), pătrunzând în colţurile cele mai îndepărtate ale lumii.

Este de neîndiguit, civilizaţia. Uitaţi-vă numai în ce manieră rapidă şi briliantă sare etapele. Trecem ca vân-

tul de la prezervativ la chewing-gum şi nimerim în pilulă. Chiar şi în cele mai prăpădite regiuni, până şi acolo unde poştaşul nu face nici măcar două distribuiri pe zi. Pilulă, penicilină, sterilet, tartine cu hormoni, totul se bălăngăne către progres.

Paznicul cu mitraliera ne priveşte trecând, cu indiferenţă. Galbenii sunt, din punct de vedere indiferenţă, mult mai impresionanţi decât englezii. Asta le vine de la ochi. Nu-i folosec decât pentru a nu-şi turna ceaiul pe lângă ceaşcă, dar au ochi. Nu poţi citi nimic în ei, însă pupilele sunt plasate la locul lor. E drept că un gentleman care respectă tradiţia british pare un manechin cu ochi de sticlă, dar tot e mai bine decât fără ochi deloc. Deşi încep să mă întreb ce-i preferabil ? Să ai ochi şi să fie goi, sau să nu-i ai dar să fie plini ? Galbenii par să nu aibă dar privirile lor sunt pline-ochi.

Van-Gogh avea ochi dar o singură ureche. Chestia era lipsită de importanţă, oricum, având în vedere că nu purta ochelari.

Constat că, laţ la gât şi mitralieră-n spate, nu mă pot împiedica să bat câmpii...

Deci părăsim culoarul şi ieşim. Văzută din exterior, închisoarea este o clădire lungă şi joasă, situată la câteva sute de metri de o superbă reşedinţă de tip colonial, ridicată în plin câmp. Terenul este mai degrabă dezolant, cu pădurici de cocotieri strâmbi şi dâmbuleţe nisipoase acoperite de plante sărace, un fel de tufişuri spinoase.

Dimpotrivă, casa stăpânilor este înconjurată de o grădină luxuriantă, udată din belşug. Aici cresc flori rarissime mai dese decât, în spatele casei tale, urzicile. Pe o esplanadă de arbori uriaşi aşteaptă mai multe *Land Roveruri*, în interiorul cărora sunt ordonat agăţate puşti de vânătoare cu lunetă. Numeroşi boy, (numiţi aşa încă de pe timpul colonialismului) vin şi pleacă. (Dacă vin trebuie

neapărat să și plece, nu ?). Par teribil de preocupați. Din interiorul casei se aud frânturi de voci, râsete și clinchete de pahare. Un biet pian obsedant, martirizat de un amator încăpățânat, tentează un fel de marș, de zece ori întrerupt și de zece ori reluat din același punct. Pianistul se tot poticnește, ca un jocheu care nu reușește să sară obstacolul, în cazul de față un si bemol galvanizant, încârligat cu un do major triumfalist.

Sunt condus, cu biciul la gât și țeava pușții mitraliere între omoplați, către o intrare laterală.

În coșmelia ultraluxoasă e hărmălaia dracului, mai ceva decât într-o crâșmă care-ar găzdui banchetul unor engrosiști de jamboane afumate care reușiseră, deja, să biberoneze cât niște popi scăpați din postul mare : tot vinul de împărtășanie pentru Paști, Crăciun și alte sărbători adiacente.

Animalul cu biciușca mă târăște către o scară garnisită cu catifea purpurie și mă obligă să urc circa unsprezece trepte. La *first floor*, trage de o draperie și mă pomenesc într-un atelier de pictor, o cameră vastă în care au fost înghesuite șevalete, pânze, borcane cu pensule și vopsele, mă rog, tot ce definește astfel de încăperi. O mare parte din plafon e din sticlă groasă, prevăzută cu storuri orientabile. În centrul atelierului, un bărbat în picioare, paletă în mână, în fața unui șevalet pe care cremaliere aurite fixează o pânză de proporții mai mult decât respectabile.

Pictorul ?

Trebuie să fi trecut cel puțin cincizeci de ani de când și-a desvirginat primul model. Părul ras nu-l recomandă drept membru al confreriei artiștilor, aceștia din urmă legitimându-se, de obicei, cu laițe lungi și nespălate. E, probabil gol, într-un halat de baie alb, proaspăt mâzgălit fără talent. Pictează scoțând limba, teribil de concentrat pe

tușa de culoare de mărimea unui găinaț de curcă flămândă cu care înobilează pânza pentru veșnicie.

Odată produs acest intens efort cerebral, se dă înapoi un pas, închide un ochi, aprobă cu un mârâit, apoi depune paleta pe o consolă.

Vizibil epuizat se trântește pe un taburet pivotant și continuă să examineze pânza.

— Cred că nu-i rău defel, zice el în germană. (Eu însumi vorbesc lamentabil acest dialect oribil, numai că trebuie să mă descurc, nu ?)

— Pot să admir ? articulez, deși cureaua biciului continuă să mă sufoce.

Situație aiuritoare : eu, prizonier tras cu lesa în preajma acestui sub-produs teutonic, ras în cap și cvasi gol la șevalet ; și tot eu cerând să văd producția plastică a energumenului.

Îmi dăruiește un surâs plin de aur 18 carate și-mi răspunde că desigur.

Mă apropii. Dresorul vrea să se interpună, dar scalpatul îi ordonă să și-o frece-n altă parte.

Descopăr o operă cu adevărat insolită, demnă de artist, de loc și circumstanțe. Treaba reprezintă un drum pe vreme furtunoasă, pe care l-ai jura un Vlaminck : casă cenușie cu acoperiș de stuf, copaci ca niște torțe, cerul foarte aproape de acoperiș, drumul prăfuit iluminat convulsiv de fulgere... Și deasupra acestui peisaj : un robinet. Un robinet mare de alamă, pimpant, strălucind din toată vopseaua proaspăt aplicată. Maschează o parte din casă, din copaci, de drum...

— Formidabil, exclam, cu deplină sinceritate, sunteți suprarealist ?

Pictorul...

Stai așa, nu ți l-am descris suficient. Ți-am spus doar că are capul ras, e prea sumar. Adaugă că este atletic. Că ore ochii de o limpezime stranie. Cu brațele împădurite de floci blonzului și pieptul idem. Pielea rozalie. Dinți de aur, cum sugeram deja mai sus. Ce-ar mai fi ? Ei nu, cred că-ți ajunge, dacă vrei detalii suplimentare scrie-mi adăugând și un plic timbrat, pe adresa ta, îți trimit fotografia personajului.

— Dacă e să fim exacți, îmi răspunde artistul, sunt inventatorul unei școli cu totul noi : post-suprasuprarealismul.

— Pe care-l definiți cum, scumpe maestre ?

— Plecând de la o lucrare impresionistă sau fauvistă, eu realizez o operă suprasuprarealistă. Munca mea e complementară. Complementară dar determinantă. Să luăm, de pildă, acest Vlaminck...

— O foarte bună reproducere, zic.

Neica halat ridică și agită brațele.

— Ești ignorant sau ești căzut în cap ? Nu-ți dai seama că e autentic ? Eu nu lucrez decât pe pânze originale, bătrâne. Cum aș putea spera o posteritate semnificativă pentru operele mele dacă m-aș realiza pe reproduceri, hai să fim serioși !

Simt că brațele-mi cad mai jos decât călcâiele. Pictează pe pânze originale ! Ai citit corect ce-am scris, tântălăule ? Ai citit cu atenție, ești în stare să realizezi enormitatea chestiei, da sau nu ?

— Și pictezi mult, maestre ?

— Foarte puțin, dar regulat. Nu mai mult de cinci, șase tușe pe zi. Te-ar interesa să vezi și alte lucrări ?

— Mai e vorbă ?

— Uite, am aici un Gauguin care mă încântă.

Se duce să întoarcă o pânză pedepsită să stea cu fața la perete. Reprezintă tahitiene, îți dai seama, cum era să

rateze bietul Gauguin asemenea subiect, el care a făcut pentru Clubul Mediteraneean, mai mult decât Dl. Trigano (1) însuși, !

Două fete încântătoare în pareo verde și galben. Deasupra, enorm, omul nostru a pictat un flacon de bronzol.

— Ce părere ai ?

— Fantastic ! răspund în franțuzește și nu în americănește, cum ar fi trebuit s-o fac, confruntat cu kitchul secolului.

— Așteaptă, așteaptă, nu mișca. Vreau să vezi acest mic Renoir.

Se agită, alege o pânză dintr-o grămadă și mi-o flutură sub ochi. E vorba de un peisaj delicat, o livadă înflorită. Creatorul post-suprasuprarealismului a pictat pe opera în chestiune o conservă de suc de tomate de mare efect, eticheta fiind redactată în caractere gotice.

— Elocvent, nu-i așa ?

— Spune totul, conviu.

În vârtejul entuziasmului său, mai am dreptul la un Cézanne agrementat cu o mașină de scris : un Sisley, malurile Senei, pe jumătate înghițit de o cască de motociclist; un Seurat băgat la grămadă, deși aparține divizionismului, pe care această Gaură-de-Cur-de-Neamț de rahat a distrus-o total împopoțonând-o cu un aparat telefonic de un roșu violent.

— Arta dumitale trebuie să te coste foarte scump ? observ.

— Adevărat, sunt obligat să consacru averi incalculabile acestei întreprinderi vizionare.

— Sper că, slavă Domnului, posezi averile necesare?

— Le câștig, amice, le câștig.

— Ți-ai făcut situația în industrie ?

---

[1] Patronul fondator al unuia din cele mai celebre cluburi de vacanțe exotice. (N.T.)

— Ferească Dumnezeu !

— În import-export ?

Chestionarul meu pare să-l amuze. Desface poala halatului și începe să-și mângâie scula, la prima vedere o chestioară neglijabilă, dar nu mă pronunț niciodată în afacerile astea dacă nu le-am dimensionat în acțiune.

Uneori ai surprize cu Mister James. Vezi câte unul ca o moluscă chircită, deloc apetisantă, dar care, luată în antrepriză de o mână expertă, devine pimpantă și agresivă ca o goeletă nouă, pregătită să pornească pe mare și să înfrunte toate furtunile. Între altele fie zis, dimensiunile bărbăției acestui geniu al post-suprasuprarealismului nu mă interesează peste măsură. Nu-i de resortul meu. Deci și-a desfăcut halatul și-a scărpinat chmilblickul și iată-l că-mi răspunde :

— Într-o oarecare măsură import produse care, fără a fi reexportate, nu sunt consumate, ca să zic așa, de populația thailandeză.

— E o șaradă ?

— Dacă te amuză, să zicem că da.

— Lasă-mă să ghicesc...

Caut, îmi concentrez potențialul de sagacitate. Când acesta ajunge la nivelul maxim, gata să dea pe dinafară, zic :

— Nu te ocupi cumva cu organizarea de safariuri ?

I-am luat maul.

— Sakry Spat ți-a vorbit de mine ?

— Nici un cuvânt ; dar am auzit o serie de detonații revelatoare. Exploatezi un teren de vânătoare ?

— Ai nimerit în plin.

— Și aduci vânat din alte țări, vietăți pe care vânătorii veniți de aiurea se amuză să-l masacreze, de unde noțiunea de export ?

— Ai pătruns admirabil miezul afacerii, bătrâne.

Își curăță pensula în terebentină (sper că se scrie așa, porcăria asta ? Oricum, te fac atent că editorul meu angajează numai corectori de mâna întâi. Sper că sunt plătiți la justa lor valoare).

— Sakry Spat mi-a spus că ești franțuz ?

— Din pivniță până în pod, domnule dragă.

— Curcan ?

— Chiar cu pene de comisar-șef.

— Deci băgător de nas în ciorbele altora ?

— Face parte din vocație.

— Care va să zică jenant.

— Depinde pentru cine. În general, oamenii pe care-i jenez eu au activități care deranjează, ele însile, contemporanii noșri.

Pictorul se duce să-și spele degetele într-o chiuvetă. Și le lustruiește cu praf Nabab. Când mâinile sale au redevenit labe de intelectual, își scoate halatul, își pune un costum de baie și se-ntoarce către mine.

— Atunci hai să mergem la domnii care ne așteaptă.

— Ce fel de domni ?

— Clienții mei momentani.

Îl urmez fără alte alea. „Fără alte alea" este o expresie obișnuită care înseamnă „fără ceremonie, simplu, fără fasoane".

*

* *

La parter, tapajul pare să se fi lățit.

Cântece, râgâieli, pianotaje...

Stăpânul locurilor descinde într-un salon mobilat sti veche colonie : fotolii de răchită cu spătare gigantice în formă de petale de orhidee, mese de bambus, tapiserii

brodate, câțiva Budha de bronz și alții de lemn aurit. Un pian (ne colonial), covoare, chestii, trestii, socoteli, restul și toate bibilurile pe care ți le mai dorești ! Ai damblaua să afli mereu mai mult decât strictul necesar. Te-ai deprins cu chestii migălite, cauți nod în papură, vrei să ți se servească totul rumegat gata. Uite unde duce : *El împinse ușa și intră.* Odată intrat, încep nenorocirile scriitorului, cumpărătorul cărții ține neapărat să copuleze cu tradiții literare : Zola cu cracul ridicat. Gorgon-Zola ! Fratele Hogo ! Balzac oo-ol. Tartină de alifie. Descriptiv, campo-fran. Spre redactare : *descrieți salonul în care a intrat acest Antonio și oaspeții care se găsesc acolo.*

Oaspeții care se găsesc acolo ?

Beți cui ca niște hamali la sfârșitul zilei. Nu-s decât trei dar zbiară cât douăzeci. Trei babalâci, sau pe aproape: să zicem câte șaizeci bătuți pe muchie, totalul vârstei șeptelului ridicându-se clar peste cota de 180. Dar, atenție, zdraveni ! Bătăioși. Ficatul, no problem ! Schnaps, bere, whisky, vin de Rin. Achtung, prosit ! În sănătatea ta, Hans ! Otto, Etienne. Mutre decise la tot și la toate.

La sosirea gazdei, se mai potolesc și salută. Dar știi cum ? N-ai să mă crezi ! Ghicești ? Ei bine, fraților : à la nazi : *Heil Hitler.* Și excrementul ăsta de vandal, pictorul post-suprasuprarealist le răspunde prompt și idem.

În epoca noastră, *Heil Hitler !* Credeam că nu se mai aude așa ceva decât în filme franțuzești de serie „B". Cu Jules Dupont în rolul generalului neamț.

— Bună vânătoarea azi, domnilor ? întreabă în nemțească gotică tunsul, adresându-se cordial întregii adunări.

— Herr Gotter a ucis doi, răspunde cel mai borțos dintre ei, un chel căruia i-a mai rămas, totuși, o coadă de păr blond-cenușiu. Cât despre mine, am nimerit cu siguranță unul, s-au găsit urme de sânge, dar mi-a scăpat, liebe Herr Hotik.

Herr Hotik, noul Magrite [1], îi adresează o privire încărcată de reproşuri amicale.

— Un ochitor ca dumneata, surprinzător... Mă mir Herr Hudy. Dar dumneavoastră, *stimate Herr Karegeme?*

— Am făcut rahatul praf, mârâie interpelatul, care se ţine cu greu pe picioare, proptit într-un Budha.

— Ei bine, mâine va fi o zi plină, promite gazda.

— Sper să fie plină într-adevăr, pentru că la preţul safariului...

Herr Hotik se preface că nu observă proasta dispoziţie a clientului său.

— Mâine vă rezerv o surpriză, domnilor, declară el cu emfază (care pare să fie o veche prietenă a casei) ; veţi avea la dispoziţie doi francezi, dintre care iată-l aici pe cel mai tânăr ; aş fi încântat să aflu părerea dumneavoastră, meinen Herren.

Cele trei capete pătrate se rotunjesc de încântare. Paharele par să fie împinse de resorturi către boturile lor rânjite.

— Wunderbar Herr Hotik ! exclamă într-un singur glas. Vranţuz sehr, sehr gut !

Pictorul mă bate amical pe umăr şi mă desemnează peonului care ne urmase.

Am dreptul la cravata de piele ţintuită.

Cu bici la gât şi şuturi în spate, sunt condus către temniţa pe care v-am mai descris-o odată.

---

[1] Celebru pictor suprarealist belgian. (N.t.)

12

Orice corp ocupă un loc în spațiu. Această parte de spațiu este volumul său...

Această definiție din prima mea carte de geometrie îmi bântuie prin minte.

De ce naiba revin insistent în memorie tot felul de aiureli în momentele cele mai neprielnice ? De fapt nici nu cred că există momente prielnice pentru reminiscențe inutile, *Orice corp ocupă un loc în spațiu...*

Evoc trupul unei arzoaice în compania căreia am petrecut ore fierbinți. Apoi pe cel al alteia și al unei a treia și încă și încă... Cohorta de ce numim în mod stupid, „cuceriri !" Ca și cum cineva ar cuceri într-adevăr pe altcineva vreodată ! Să fim serioși. Sau „altcineva" te părăsește într-o bună zi, sau vine ziua când, ineluctabil, părăsești tu respectiva „altcineva". Toate aceste trupuri de femei străbătute de fiorii poftelor, excitate, ondulatorii, lascive, gata să te strângă între pulpe mătăsoase, ofertante ; aceste frumoase corpuri în călduri, adică îndrăgostite, (în cazul de față îndrăgostite de mine) mi se îngrămădesc în minte ca sardelele în cutie. Și le evaluez „volumul", adică porțiunea de spațiu pe care o ocupă. Dumnezeule, pe toate astea le-am regulat eu ? Această colină enormă ? Acest munte de carne proaspătă ? Acest masiv de femele cu sfârcuri obraznice și cururi prodigioase ? Cu

pântece convulsive ? M-am băgat şi mi-am depus icrele în toate aceste fiinţe, în prezent dispersate ?

Mă cuprinde o melancolie de impotent. O melancolie de abandon, de renunţare definitivă.

Îmbrăţişând atâtea fete, credeam, fie şi pe termen scurt, cât dura coitul, că strâng în braţe tot universul ? Posedându-le (ce eufemism), credeam că-mi posed propria viaţă, că sunt proprietarul ei de-fi-ni-tiv şi nu un locatar nesigur, ceea ce, de fapt, suntem cu toţii, în pieile noastre, pe o durată imprecisă.

Nu mi-a rămas nici una dintre ele mie, marii lor iubiri. Au fost doar clipe, fugarele clipe fără nici o altă semnificaţie decât scurgerea lor perpetuă.

— La ce te gândeşti ? murmură Béru în liniştea stătută a nopţii.

Mi-e cald, am capul greu ; mi-e foame şi sete, pentru că bravul Herr Hotik pare să fi decis, pentru noi, dietă integrală.

— Arunc o privire în trecutul meu, răspund.

— Atenţie s' n' t-alegi c-ulcior la ochi, ricanează Grasu, ăsta-i rizicu ăl mai baban cân' te beleşti pân gaura dă cheie a memoriei.

Aud gâlgâitul lung şi lugubru care-i cutremură maţele.

— 'R-ar a dracu' dă nenorociţi, mai veninoşi decâ' pişatu' dă viperă. Să nu dea nimic dă băga'' pe jgheab. Până şi-n Peninsula Gulag are dreptu oamenii la haleală.

Respiră adânc, un fel de a-şi umfla stomacul cu aer în lipsă de altceva mai substanţial.

— Trebuia să'ncerci o lovitură dă forţă cân' ierai cu marele pleşuv, reproşează Matahala.

— E greu să faci pe cow-boyul când ai ţeava de pistol mitralieră la nivelul celei de a cincea lombară.

— Ce-i povestea astea cu partida dă vânătoare dă care ziseşi cum că participaţionăm ?

— M-aş mira să fie o chestie odihnitoare, băieţică. Probabil că ne vor face sau gonaci sau momeală pentru fiare sălbatice.

— Poa' c-ar fi o ocazie s-o ştergem ?

— Poate...

Liniştea cade peste noi ca o pânză de cort prost ancorat.

Camarazii noştri thailandezi, cei doi băieţi de etaj, soilesc liniştiţi. Dar trebuie că gândesc totuşi, nu ?

— În loc s' te zgâieşti la trecutu' tău, reia Divinul, mai bine direcţionează-ţi periscopu' către viitor, amice, că-n partea aia mergem !

Mereu pertinent, Obezul.

Viitorul ! Ce poate reprezenta acesta în conjunctura dată ?

— Ştii ce dorinţă obsedantă mă persecută ?

— Să haleşti desigur !

— Nu : să mă-nsor cu Marie-Marie.

Ridică o sprânceană, ceea ce-i descoperă un ochi mare cât hubloul cabinei comandantului pachebotului *France*, după ce l-au reparat norvegienii, pe contul lor, de la chilă până-n gabie.

— Ţi s-a defectat rotiţele în bilă ? O fată dulce care abia dac-a strâns un buchet dă nouăşpe anişori !

— E vârstă potrivită, nu ?

— Să se mărite poa', da' nu cu o pereche dă ouă clocite. Mişto bezalianţă ! Un tip care şi-a târât utilaju' pân toate atelierili dân Franţa şi Navara ; domnu nu-şi refuză nimic pen' satisfacerea lui ! Douăjdă ani dă diferenţă ! Ai citit asta în Laroussul medical, veneric anbulant ce eşti ? Ţi-o zic dă la obraz că nu vreau să-mi văd nepoata văduvă în floarea vârstii ! Să nu mai vorbim că ce fel dă material păduchios aduci în coşu matrimonial, hm ?

Această preocupare sordidă, ţinând de o tradiţie depăşită, mă întoarce pe dos. Săracul unchi Béru ! Tutore de şcoală veche, grijuliu s-o situeze pe pupila sa în sferele mirosind a parale, alături de un nume cu particulă.

— Vrei s-o măriţi cu unul din fiii contelui de Paris ? Sau te-ar mulţumi descendenţa domnului Dassault ?

— Măcar să se mărite c-un tip capab' să-i asigure cotidianu...

— O leafă de comisar special ţi se pare insuficientă ?

— Fata asta are gusturi de lucs, dom'le comisar special. Asta nu-i o copiliţă s-o-nţoleşti la preţ redus. Polovărele tre' să fie dă la minimum Galeriile Lafayette. Şi încălţările ? Dă unde scoţi biştari pentru ultimu' răcnet dă modă semnat Louis Jourdan ? Fustili dă la Ferdinand Céline. Bluzili dă la măicuţa Courège.

— În regulă, unchiule, să nu mai vorbim. Visam şi eu...

Urmează o linişte dé cu totul altă calitate decât precedenta. Seamănă cu o pauză muzicală accidentată de note false scremute în creierul bérureean.

— Toate astea zind fise, are cârlig la tine, năroada. Nu-i în stare să scoată trei vorbe făr' să te amestece în conversaţiune, constată cu voce parcă îndulcită Majestatea Sa.

— Las-o baltă, bătrâne. Florile pe mormânt nu-s genul meu !

Întoarce cu hotărâre foaia :

— Toate câte le 'sei cât priveşte deferenţa dă vârstă, nu-i calamitos. Un vlăjgan trecut prin ciururi şi dârmoane face cât şapte cârlionţaţi cu caş la gură, băgători dă puţe espres...

— Nu-mi fă găuri inutile-n cap, Béru dragă, mi se-ntâmplă şi mie câteodată să bat câmpii.

— N-ai bătut nici un câmp. Te-nșeli, dacă crez că io nu te vreau dă ginere. Nici nu puteam închipui, io și Bertha, ceva mai mișto, ca să zic așa. Ne cunoaștem. Știu dân esperiență că ieșiți un bătăios, duci la tăvăleală pă cinstitelea, plin dă asentimente. Ce-i tre' mai mult copilei ca să se scalde-n fericire ? O să aveț copii biutifuli. Parcă-i văz pă ecran lat, dăscurcăreți și mintoși, primii pă școală și la cafteală ! E urgent să treci pă la primărie, pretine, cu pisicuța noastră. Dă când a început să aibă arsuri la curișor, se păstrează pen' tine. Nici n-a trecu' o săptămână dă cân' vorbeam cu Berthy pă chestia asta...

Legănat de consimțământul eminentului meu coleg, simt că mă ia somnul.

Necazul e că suntem, deocamdată, în ghiarele unui nebun periculos și că va trebui să ieșim basma curată fără să ne lăsăm prea jumuliți, dacă vreau să-i ofer Marie-Mariei un logodnic în stare de funcționare, fără reparații capitale.

Trăncăneala ne-a potolit foamea și setea, agravându-le în același timp. Cerc vicios. Înghițim în sec. Sete, foame, căldură. Și mai parlamentăm despre căsătorie ! Adevărul e că ce ne protejează pe noi, bărbații, este inconștiența noastră.

Un soi de somn dubios ne cuprinde, până la urmă, ajutându-ne să trecem hopul prăpăstios în care ne aflăm.

* * *

Ne smulge din starea asta un zgomot de pași.

Ușa se deschide cu scârțâieli și se umple de slugoi înarmați.

Desăvârșesc trezirea noastră cu lovituri de bocanc atât în părțile moi, cât și în părțile tari. Sus ! Sus !

Ne ridicăm, pe cât de furioşi, pe atât de neputincioşi.

Herr Hotik ăsta nu duce lipsă de mână de lucru. Sunt pe puţin zece, înarmaţi cu bice plumbuite şi arme de calibre variate.

Aiuriţi de ameţeli dureroase, suntem împinşi afară. Pe culoar, caravanei noastre îi mai sunt aliniaţi doi galbeni îmbrăcaţi în şorturi zdrenţăroase şi suntem grăbiţi, cu şuturi şi pocneli, să ieşim din închisoare. Ceva în genul unui furgon celular staţionează în faţa clădirii. Un vehicul imens înzestrat cu grilaje solide între platformă şi cabină. Pictorul este aşezat pe locul şoferului, îmbrăcat într-un elegant costum de pânză maronie. Pe cap are o caschetă vagamente militară. Fumează o pipă bavareză, din porţelan pictat cu, după câte mi se pare, portretul lui Otto Bismark în mare uniformă prusacă. Din fundul marelui cancelar iese fum de Amsterdamer ; cunosc bine mirosul.

Gărzile ne fac vânt între gratiile din spatele vehiculului. Nici o bancă, nici o bară de susţinere, trebuie să faci echilibristică pe propriile picioare, dacă nu vrei să te dai cu capul de pereţi la curbe. Uşile se închid şi sunt asigurate cu un impozant sistem de încuietori. După care gorilele se bulucesc într-un *Jeep* şi pornesc în urma noastră.

Convoiul ocoleşte casa „pictorului", pe o alee care iese din grădină. În curând ajungem la un grilaj înalt în care se cască altă ieşire. Cele două vehicule trec poarta manevrată de un gardian înarmat.

Ne înscriem şi ne aşternem la drum pustiu, arid, presărat cu arbori mărunţi, cu arbuşti stufoşi şi nenumărate hârtoape. Observ că grilajul împrejmuitor proprietăţii continuă cât vezi cu ochii, pe foarte multe hectare.

Încerc să ajung, clătinându-mă pe picioare, cât mai aproape de cabina vehiculului.

— Este indiscret să vă întreb unde mergem, Herr Hotik ? chestionez printre gratii.

Se întoarce pe jumătate, își scoate mușțiucul lui Bismark din gură și-mi zâmbește.

— Ai toate drepturile unui invitat la petrecere, zice. Unde vă ducem ? Nu prea departe. Vă ducem către centrul terenului de vânătoare.

— Și tot terenul este înconjurat cu grilajul pe care-l văd ?

— Bine înțeles.

— Atunci acest teren de vânătoare e, în realitate, o rezervație, din moment ce vânatul nu poate ieși.

Inventatorul post-suprasuprarealismului îmi concede :

— Da, așa-i, e o rezervație.

— Și ce animale se vânează aici ?

Își mângâie pipa cu toată dragostea cuvenită personajului istoric care o înnobilează.

— Oameni, răspunde Hotik cu nonșalanță.

O hurducăială imprevizibilă a mașinii mă proiectează către cei doi galbeni. Încerc să reprim damful de greață care țâșnește din mațele goale și-mi alterează elocuțiunea.

Restabilesc un echilibru aproximativ și revin la interlocutorul meu.

— Oameni ? Ce înțelegeți prin asta ?

— Este vânatul idealul, visul de aur al adevăratului vânător. La noi, în Vaterland, există încă mulți nostalgici care se dau în vânt să omoare un om. Să ochești pieptul unui bărbat viguros, să reușești un glonț între ochii unuia care pricepe ce se întîmplă, mi se pare mult mai excitant decât să omori o capră sălbatică. Marketingistul meu este obligat să dea numere de ordine și termene de așteptare clienților, asaltat de cereri plătite anticipat.

Această revelație buimăcitoare îmi întunecă mințile. Dintr-odată simt concret că cineva încearcă să confecționeze o maioneză cu materia mea cenușie. Totul

mi se răvășește în tărtăcuță și devine cleios. Safari uman ! Herr Hotik organizează vânători de oameni. Și președinți de societăți cotate în bursă, directori generali respectabili, persoane bine crescute care cântă la pian în familie, fac donații pentru Crucea Roșie, votează democrat-creștin, rulează în *Mercedes 600*, domni cu părul alb, supraviețuitori ai cataclismului din anii 40, se prezintă, înarmați cu puști prețioase, dotate cu lunetă, pentru a omorî alți oameni.

— Și unde găsiți vântul ? mai reușesc să bălbăi.

— Nimic mai simplu decât asta, aici, dragul meu. În fiecare zi, din Cambodgia sau Vietnam fug tot felul de amărâți care caută refugiu în Thailanda. Autoritățile au luat și iau măsuri de refulare, migrațiile astea necontrolate au devenit o adevărată invazie. Excelentul meu amic Sakry Spat a organizat o mică echipă specializată în recuperarea unora dintre ei : oameni în perfectă stare de sănătate, capabili să fugă și să țipe pentru a stimula apetitul clienților mei vânători. Moartea lor este nulă și neavenită. Cine crezi că ține socoteala unor prăpădiți de emigranți clandestini, fără țară și fără identitate ?

— Superior gândit și organizat, complimentez.

— Nu-i așa ?

— Trebuie să înțeleg că amicul meu și cu mine facem parte din vânatul rezervat partidei de astăzi ?

— Vai, da, prietene. Nu pot refuza acest serviciu lui Sakyr Spat, care a hotărât să vă desființeze. În plus, constituiți o ofertă excepțională. Este prima dată că ofer vânat alb. Cei trei clienți ai mei nu-și mai încap în piele. Judecă și dumneata : ce albi ? Franțuji ! Îți dai seama ce baftă pe ei !

— Îmi dau perfect de bine, seama, Herr Hotik. Dacă nu exagerez cu indiscreția : e scump un safari pe terenurile dumitale ?

— O sută de mii de mărci bucata pusă jos.

Fluier.

— Nu te-ncurci cu mărunțișuri !

— Pânzele de maeștri au ajuns la prețuri vertiginoase, pledează artistul.

— Adevărat. Bănuiesc că, la prețul ăsta, vânătorul are dreptul și la o mică amintire în formă de cap împăiat ?

— Îți place umorul negru, zice Hotik, împrăștiind un norișor aromat tras din pipă. Nu, aici nu există trofee, ajung senzațiile îmbătătoare ale vânătorii.

— Nu se-ntâmplă niciodată ca vânatul să scape din rezervație ?

Izbucnește în râs.

— Cum crezi c-ar fi posibil ? Teritoriul meu este înconjurat de un gard metalic înalt de trei metri și electrificat. Voltajul care trece prin grilaj ar trăzni un elefant. Informez vânatul înainte de a-i da drumul, altminteri i-am găsi pe toți lipiți de fierăriile gardului. Unii, totuși, de regulă ușor răniții, își asumă, cu inconștiență, riscul. Se electrocutează și asta-i tot.

— Întreprinderea dumitale îmi pare impecabil concepută.

— Noi, germanii, suntem metodici : perfecționiști. Ascultă, îmi ești simpatic, așadar îți dau un sfat : când te vor găsi câinii, nu încerca să te ascunzi, ci dimpotrivă : ieși cât mai repede în teren descoperit. În felul ăsta poți fi împușcat fără suferință, clienții mei sunt trăgători excelenți.

— Mersi, fac, ești un adevărat tată pentru mine.

— Să zicem prieten, rectifică Herr Hotik. Ei bine, iată-vă ajunși. Încântat de cunoștință, domnule dragă.

Și-mi adresează, cu mâna, un mic salut cordial.

13

A fost odată ca niciodată...

Un ficat, doi rinichi, trei motive să înghiți pilule Contrex.

Am fost odată ca niciodată, Bérurier și eu. Odată ca niciodată într-o situație aiuritor de bizară, plantați în compania a patru galbeni mici, pricăjiți și uluiți, într-o savană pierdută la capătul lumii. Înconjurați de tufișuri usturătoare, pline de spini, la capătul pământului sterp, căldurii insuportabile și o pădure de cocotieri buni de pozat în pliante turistice.

După ce-am fost aruncați ca niște mărfuri depreciate din cușca pe roate, vehiculul a plecat hurducându-se și ridicând nori de praf oarecum aurii...

Iată-ne livrați sadismului a trei ultrabogătani puși pe petrecere : deveniți ținte. Nici mai mult, nici mai puțin : șase ținte. Vai de oasele noastre ! Nenorocit sfârșit de vieți și cariere ! Și când te gândești că pentru a dovedi iscusința acestor vânători pătimași, erau la fel de bune câteva sticle goale ! Ei bine, nu : domniile lor plătesc o sută de mii de mărci, deci, aproape douăzeci și cinci de milioane franci vechi, la cursul de schimb al zilei în care redactez, pentru a gusta plăcerea inefabilă de a face să explodeze mațele și restul organelor noastre, să șiroiască sângele nostru. O sută de mii de mărci pentru posibilitatea de a ne separa

sufletele de trupuri. Preț de prieten ! Pomană curată, dacă te gândești că obțin ceea ce nu încape în cifre. Au imposibilul în bătaia puștii.

Îi rezumasem cu scrupulozitate situația Grasului. Băieții de etaj pricepuseră chestia exact și o explicaseră vecinilor lor, cambodgienii.

O barieră electrificată. Câinii care vor stârni vânatul. Și trei ticăloși cu lunetă la pușcoace, cu burdihanele îndopate de un brikfest substanțial, cu țigări de foi în gură și degetul nerăbdător pe trăgaciul armei...

Se aud, încă departe de noi, premizele unei hăituieli sălbatice. Sforăitul mașinii care transportă pe seniori către dreputrile lor mârșave, lătrăturile javrelor surexcitate, râsete groase...

— Haideți ! ordon apăsat și englezește.

Atât de apăsat încât toți mă urmează, fără măcar să se-ntrebe dacă mă iubesc. Talentul unui șef veritabil constă nu atât în a comanda cât în a se face ascultat.

Fugim până la pădurica de cocotieri cea mai apropiată. Ajuns la câțiva metri de copaci, iau cuvântul :

— Băieți, zic, în împrejurarea de față, singura alternativă ca să nu fii vânat, este să devii vânător. Voi știți, prietenii mei galbeni, voi care sunteți mult mai supli decât noi, vă veți sui în copaci. Păstrați o distanță de circa trei metri de trunchiuri. Amicul meu și cu mine vă vom propulsa către cocotieri. Apucați-vă de crengi cu ghiarele și cu dinții, aburcați-vă repede și ascundeți-vă sus de tot în frunziș. Câinii nu vor adulmeca trunchiurile copacilor, pentru că voi nu veți fi călcat în preajma lor. O să alegem patru cocotieri cât mai depărtați unul de altul. Prietenul

meu și cu mine, ne vom ascunde în tufele din vârful delușorului care se vede la două sute de metri. Câinii vor trece pe sub copaci și vor da buzna automat către tufișuri, întrucât prietenul meu și cu mine vom face drumul pișându-ne, pentru a le oferi o pistă de neconfundat. Când vânătorii, urmându-și câinii, vor trece pe sub voi, va trebui să le cădeți în cap, cu orice preț, să-i dezarmați. Singura lor putere li se trage de la blestematele de puști, băgați-vă-n cap că sunt incapabili de luptă, sunt niște babalâci înecați în osânză, ramoliți de confort. Traduceți și colegilor noștri care nu înțeleg engleza !

* * *

Nu-i rău ticluită, nu ?

Bérurier e impresionat de spiritul meu de decizie.

— Bine gândit, amice, aprobă Senioria Sa.

Executăm planul meu atât de rapid improvizat. Cei patru băieți sunt supli ca maimuțele. Le facem „scaunul" unindu-ne mâinile, Borțosul și cu mine și-i expediem, pe fiecare, în direcția copacului ales. Nici unul nu ratează ținta. Se lipesc de cocotieri la peste doi metri de sol. Și să-i vezi cum escaladează aceste catarge lunecoase ! Urcă vioi, nerăbdători, cum ai trece tu pe un trotuar cu curve ; ai crede, (practică obișnuită pentru muște) că verticala devine, pentru ei, în caz de urgență, orizontală. În doi timpi și trei mișcări sunt cuibăriți în frunzișul copacului.

În ce ne privește, Bérurache și eu, ne îndreptăm executând conștiincios ce anunțasem mai sus. Bravii copoi vor avea motive să se regaleze.

* * *

Aşteptarea e întotdeauna o încercare grea ; fie că aştepţi o damă la regulat, fie chirurgul să te opereze, fie începutul unui spectacol, sau să moară soacră-ta.

Întinşi pe iarba sărăcăcioasă, cu burţile la pământ, mâinile aripi de avion, aşteptăm câinii şi nemţălăii, privind printre frunzele tufişului.

Îl aud pe Béru clefăind ceva crocant.

Nu-mi dau seama ce-ar putea fi.

— O fo' o lăcustă mare, explică. Mi-e atâ' dă foame... Să ştii că nu-i rea deloc. Are puţin gust dă rac şi dă dovlecel crud.

Apucă o a doua gânganie, enormă, verde-bronzat, cu un cap antipatic şi cu labele dindărăt ca pulpele lui Alice Sapricht. De dimensiunea degetului său gros, acest ortopter. O decapitează, aşa cum faci cu un stavrid prăjit înainte de a-l înghiţi şi se apucă să o mestece cu dinţii, (dacă mi se permite să-i numesc aşa, fiindcă cioturile Grohăitorului, ce să mai vorbim ? N-ai ce le face nici cu *Colgate).* Şi cei adevăraţi şi cei falşi au devenit de-o veşnicie cioturi, amărâţii de ei, de munci fără pauze şi neglijenţe vinovate.

— Vin ! îi suflu tremurat.

Fectiv, *jeepul* Tartarinilor teutoni apare, într-o apoteoză de pulbere luminoasă. Înaintează până unde am fost aruncaţi noi. Acolo, distinşii domni, coboară cu armele sub braţe. Îi escortează doi câini. Sunt departe de a fi nişte cockeraşi clăpăugi, nişte basseţi din Artois sau alţi specialişti în iepuri sălbatici şi sitari ; doi moloşi fioroşi, dresaţi pentru atac la om. Negri şi spumegând de căldură.

Încep imediat că cotrobăie, carnasierele Apocalipsului. Fugind de ici până colo, cu nasul la pământ, grăbiți, feroci, turbați, întorcându-se pe propriile lor urme, pentru ca brusc s-o ia iar din loc, conduși de ordinele misterioase ale instinctului.

Nu le trebuie mult pentru a țâșni către tufișurile noastre. Ah ! scârnăviile... Nici un lătrat. Doar gâfâiala lor aspră și sacadată. Se învârt printre copaci, umblă din trunchi în trunchi, pretutindeni pe unde am circulat noi.

— Zi că facem ce, cân' vin cățelușii ăștia ? se îngrijorează Grasu.

Extirpez cuțitul, ascuțit prin grija sa, din șoseta mea dreaptă și din teaca sa improvizată.

— Vom încerca să ne apărăm, răspund.

— Vorbești dă tine : da mandea ? Ia zi-i, artistule, ma' ai piperu' ?

Sfinte ! O idee de milioane ! Mă inventariez. Bine înțeles că-l am ! Depun pachetul pe iarbă, îl deschid delicat. Ne ajunge fiecăruia câte o rație zdravănă.

— Nu tre' să ne ambalăm, recomandă Matahala. Chiar dacă ne lăsăm mușcați tre' să le plasăm piperu fix în bot, să strănute pe crăpatelea, bestiile dracului.

Urmăresc cu atenție desfășurarea operațiunilor. Cele două dihănii părăsesc păduricea pentru că au descoperit mirosul urinelor noastre. Vin către noi ca două mici tractoare teleghidate. Din păcate, cei trei împuțiți de safariști nu intră în pădurice, conform speranțelor mele, rămân la marginea ei.

Dintr-odată ăl mai gras ridică capul și vede pe unul din cambodgienii de vânătoare. Fără nici o ezitare, acest sac de varză cu cârnați pune pușca la ochi și trage.

— Ploffzimmmm ! face glonțul.

Îi răspunde un țipăt.

Apoi micul nostru camarad de mizerie cade de pe craca sa. Amorsează o încercare de a se prinde de ramuri ; dar tentativa sa disperată e derizorie și cade rotindu-se.

Știi ce urmează ? Să îndrăznesc să-ți spun ? Trăgătorul se apropie de el, își smulge un șiș din centură și-l înfinge în gâtul omulețului, în chip de lovitură de grație.

— Hip, hip, hip, ura ! clămpănesc ceilalți doi amici.

* * *

Vederea sângelui supraexcită adunătura de gunoaie. Cei trei își spun, poate, că și alți galbeni l-au imitat pe tipul împușcat și s-au refugiat în cocotieri. Avansează în pădurice. Văd pe unul din băieții de etaj, cocoțat foarte sus și el, ceea ce-i logic pentru un băiat de etaj ! și-l iau în cătare.

De pe craca sa, nenorocitul începe să urle :

— No ! No !

Trei gloanțe îl trimet pe lumea cealaltă. Băiatul cade fără probleme, dintr-o bucată, fulgerat !

Are capul pulverizat : de comun acord, acești fini vânători au vizat tărtăcuța.

Dar să abandonăm o clipă teutonii, reamintiți-vă că javrele vin către noi în linie dreaptă, cu nasu-n pământ și coada rectilinie zbârlită. După felul în care nu se opresc o clipă măcar, nici când ne văd, intențiile lor funeste sunt clare.

— Păzea, recomandă Gravosul.

E de un calm bulversant. Nu-i este teamă nici de cald, nici de frig ; nici de câini, nici de pisici ; nici de Dumnezeu, nici de diavol.

Fixează apropierea celor două javre blestemate. Nici aici nu iese după socotelile noastre : cei doi câini l-au votat, în unanimitate, victimă, pe Grasu. L-au ales martir de onoare. Onoarea de a fi lichidat primul.

Javrele sunt, însă, dresate. Au fost învățate să nu omoare vânatul ; să-l pună pe fugă doar. Își înfig colții în ţoalele Teribilului și începe o zdrenţuială care nu-i pune cărnurile în pericol.

Dolofanul își plasează piperul în felinarele unuia din moloși. Urlet oribil al animalului. Care o șterge în zig-zag, înnebunit de durere.

Fac un salt cu șișul în mână și înfig lama în pieptul celui de-al doilea câine. Fiara este atât de ocupată să-l oblige la strip-tease pe Béru încât pare să nici nu simtă durerea. Îi operez o a doua lovitură de bisturiu în gât. De rândul acesta încetează să mai sfârtece și mârâie a suferință. Béru profită pentru a-l înșfăca de grumaz, cu amândouă mâinile, mânjindu-se abundent cu sângele care țâșnește din răni. E superb, amicul meu. Grandissimo, strangulatorul de fiare ; formidabil. Cîienele agită tot mai puţin vivace labele.

Supraterestrul încleștează, de efort, dinţii, cască și mai mult ochii și dă drumul unei băşini mai sonore decât bubuitura unui puşcoi corsican din vremea vendetelor de odinioară.

Câteva secunde, încă un zvâcnet și câinele defunctează.

* * *

Acestea fiind povestite, să ne întoarcem la vânătorii veseli.

Tocmai reuşiseră să descopere şi să-l doboare pe al treilea tip. Atunci al patrulea, cel de-al doilea cambodgian, ultimul supravieţuitor, riscă *the all for the all* cum zic anglo-saxonii şi se aruncă în direcţia vânătorului care îi venea mai la îndemână. Dar supravieţuitorul de la Stalingrad a auzit foşnetul frunzelor şi sare în lături, drept care cambodgianul meu îşi frânge gâtul ca un cur pictat : fără nici un folos. Sper că v-aţi prins la farmecul literaturii mele ? Am mereu cuvântul cur la îndemâna gurii şi stiloului pentru că e de neînlocuit şi atât de încărcat de sensuri încât, dacă m-aş asculta, l-aş psalmodia cu un şirag de mătănii în mână.

Scurt pe doi : operaţia a sărit în aer. Recunosc lipsa ei de realism, disperarea din concept, atâta doar că, pricepeţi şi voi, nu ? calul de dar nu se caută la dinţi şi doar cineva care s-a aflat într-o situaţie mai nasoală şi mai încurcată ar avea dreptul să-mi arunce prima piatră, a două, a treia, eventual a patra.

Bun, am cacarisit-o.

Repet, pentru timpanele Grasului :

— Am cacarisit-o !

— Tre' văzut ce s' vede, îmi replică el.

Fruntea sa taurină e frumoasă ca un platou de brânzeturi. Clară, hotărâtă.

— Pasează-mi scula tăioasă !

— Ce vrei să faci ?

— S-o gâdil pe sor-ta la bijboacă. Pasează scula şi lasă întrebările, paştele mă-sii !

Şucărit până la Dumnezeu, îmi smulge cuţitul şiroind de sânge, apoi saltă cadavrul javrei şi-l potriveşte pe umărul său stâng.

— Nu mişca d-acilea tipule. Aşteaptă să-ţ trimet o carte poştală.

Şi, cu mersul unuia care are treburi de neamânat, iese din spatele tufişului cărând câinele mort, ocolind fiara cealaltă, tăvălită în iarbă, care-şi freacă ochii cu labele încercând să se despipăreze.

— Eşti zdruli ! strig.

Nu-i pasă de mine nici cât unui preot răspopit de fosta-i parohie.

Ei bine, nu-i deloc nebun, heruvimul meu gras şi roz !

Un extraordinar psiholog !

E dotat cu simţul profund a tot ce este omenesc, Umflatul !

Îi dezamorsează pe vânători, comportându-se astfel. De obicei vânatul fuge.

El, din contra, se îndreaptă către ei şi le vorbeşte. Le adresează semne mari ţipând :

— Hep ! Hello, my herrs ! Kome-ici, kome-colo, schnell ! Rapidos, my lords ! The dog ist kaput, kome-ici, kome-colea !

Urlând, se apropie de sinistrul trio. Un vânat care vine nesilit către tine, îţi repet, este deconcertant. Şi ideea genială, detaliul care desăvârşeşte opera : să cari cadavrul câinelui.

Ceilalţi au rămas cu gurile căscate. Nici unul n-are reflexul să-l ochească. Un grăsălan care strigă cât îl ţin bojocii, rotofei şi murdar, îţi strigă chestii bolmojite, cărând un animal mierlit. Bun, deci ce vrei să faci ? Să-l omori ? Oricât ar fi de sadic, *n-ai chef ;* cu atât mai mult cu cât şi-au mai astâmpărat poftele cu galbenii. Bérurier,

țăran șiret, a simțit asta, el cu tărtăcuța lui de belea. A intuit că cei trei nemți nu vor avea *chef* să-l țintească. Continuă să meargă către ei, cu pasul greu al țăranului călcându-și liniștit pământurile mănoase.

Îl privesc din tufișul meu îndreptându-se și am gâtul sugrumat, de teamă — desigur — dar mai ales de admirație.

Vedeți voi, ce contemplu eu în acest moment, este un Béru de zile mari, de zile foare mari.

14

Deci se îndreaptă către ei ; purtând pe umăr un cadavru de molos strangulat și înjunghiat, a cărui limbă violetă atârnă în spatele Grasului. Avansează către trioul groazei. Bérurier-Somptuosul ; înaintează sigur de sine, sigur că are universul la picioare, că circumstanțele îi vor fi favorabile și că evenimentele își vor îndoi șira spinării sub mâna sa de bărbat.

Tot apropiindu-se de vânători, continuă să trăncăne pentru amorțirea pornirilor ucigașe ale acestor trei borâturi ticăloase, acestor bipezi mizerabili, ucigași puși pe isprăvi monstruoase. Bokassiști înnăscuți, Amindadaiști din înalta societate, buboaie purulente, gunoaie a căror existență e o insulă pentru natură în întregul ei.

Le lansează :

— The two men au killit your javre, mein herri ; aveț puțintică răbdare. I vă voi explica to you, schnell. But eu know unde sunt nemernicii. Pum ! Pum, kaput ! Well make for feet ale lor ! Don't mișcați, mein herri ; don't mișcați, eu cominge !

Și iată-l între cele trei butoiașe de bere ; aiuriți apostolii crimei, de către acest personaj ieșit din comun, din normalitate ; liniștit, masiv, zâmbăreț, cumsecade peste poate, mult desupra normelor unanim acceptate.

Trebuie să-ţi precizez poziţiile lor, ale acestor notabili de valută liber convertibiliă (o sută de mii de mărci capul de pipă).

Doi îşi ţin arma la picior, în poziţia soldatului care se trage-n poză. Capete de ulani, de vite încălţate. Capete care cer palme. Doar unul şi-a păstrat puşca-n mâini, dar o ţine „în" braţe, de-a curmezişul pieptului. Matahala l-a ales pe acesta. Îi depune cuţu mort la picioare.

— Priviţi this poor animăluţ, mein herr ! zice, îngenunchind alături de animalul defunct ; mângâindu-l cu compasiune.

Şi ceilalţi continuă să privească.

Unul din cei cu arma la picior întreabă ce s-a întâmplat.

În loc să răspundă, Béru acţionează.

Tot îngenunchiat, expediază fulgerător o labă groasă cât o crosă de episcop în organele dintre picioarele bătrânului care strângea puşca la piept. Tăicuţa teutonul scapă un „Aaaaahhh" strident. Amicul meu n-are decât să culeagă arma. Ceilalţi doi se grăbesc să le ridice pe ale lor. Dar Alexandr-Bennoît a şi tras în pântecul celui mai apropiat din ei, ceea ce provacă o gaură cât o pâlnie prin care maţele pot curge ca lăturile dintr-un hârdău. Fratele Alexandru-Pâlnie-de-Aur s-a hotărât pentru lichidări în serie. Cu o lovitură de crosă (care nu-i deloc episcopală), deghizează craniul celuilalt interlocutor în pastă de modelat. După care, cum vânătorul-cu-ouşoarele-făcute-scrob, trage de la brâu cuţitul de vânătoare (pe care-l folosise deja la înjunghierea primei victime) Matahala ridică arma la ochi şi-i ordonă să arunce şişul, ceea ce boşorogul se resemnează să-l, palid ca moartea.

— Fă-te-ncoace, am făcut menaju' ! mă strigă Majestatea Sa Dantescă.

Uşor ruşinat de inacţiunea mea, mă alătur Gravosului.

Păduricea de palmieri este ticsită de morţi. Şase cadavre etalate pe solul steril, obligă muştele să treacă la organizarea unui amplu miting în sector.

— Mişto treabă, apreciez ; Grasule, iscăleşti acum una din cele mai măreţe fapte de arme.

Dânsul modestizează :

— Nu tre' să egsagerezi, artistule. Trei saci vechi de varză şi bere nemţească, n-ai dă ce să poavazezi ! Dar au meritat-o, cân' văz ce măcel făcură dân micuţi noşt' canari : scârnăvii fără pereche ! După tine ce tre' să fa' cu al treilea vânător (îl numesc treilea pentru că-i ultimul în viaţă). Palid, sub încrengătura de vinişoare vineţii. Părul alb şi puţin i s-a lipit de vârful craniului plat. Are ochelari cu rame de aur. Ne fixează cu o privire lichefiată, înnebunită de spaimă. Aşteaptă.

— Nu-l arunca imediat, Fiule, preconizez, ar putea să mai servească.

În timp mă aplec şi culeg una din puştile morţilor. După care, apuc pălăriile lor verzi-cârtiţă, ornate cu pene de fazan. Împodobesc cu cea mai mare capul lui Béru şi mi-o ofer mie pe cealaltă.

— Ascultă, Herr Tartarin, îi zic prizonierului, du-te şi caută-ne *jeepul* pe care l-aţi lăsat în câmp deschis, acolo. Nu încerca s-o ştergi cu el, dacă nu-ţi doreşti o crăpătură definitivă în cap. Uite de ce sunt capabil. Vezi floarea de cactus din vârful tufei de colo ?

Ochesc, trag. Floarea dispare.

— O.K., boss ? Bun, deci adu-mi *jeepul* fuga-fuguța. Dacă totul se petrece bine, îți fac cadou pielea ta puturoasă, fără găuri de aerisire. Go !

Scumpul de el se duce să recupereze *jeepul.*

Dacă-l parcuge cumva tentația să nu se supună, știe să-și frâneze pornirile. Îl aduce, știi cum ? Fără dificultate.

— Rămâi la volan ! comand.

Deși am și uitat când mi-am făcut stagiul militar, nimeni nu știe să ordone mai bine decât mine. Sunt comandantul-tip. Mi se-ntâmplă chiar, când sunt în formă, să fac o ordine de zi, să fiu adesea la ordinea zilei ; și, lubric cum mă știți, chem deseori gagicile la ordine.

Dar trecem peste.

Bravul verișor german pilotând, Béru și eu camuflându-ne sub cipilicile tiroleze, pușca pregătită pentru manevrele de primăvară, ieșim din rezervă.

Mitraliorul de la poartă o deschide larg, văzându-ne. Fără nici o dificultate.

Uf, iată-ne în exteriorul incintei electrificate. Pista conduce către casă.

— Ocolește, reordon, ia-o peste câmp !

Neamțul se supune. Tremură tot. Se aude clănțănitul ghiulului său de aur masiv pe plasticul volanului.

Depășim închisoarea care ne găzduise. Iată-ne într-un imens spațiu descoperit, limitat, în depărtare, de un lanț de coline aride.

Jeepul geme din toate arcurile, numărând hârtoapele.

— Accelerează ! prescriu.

Nemțoteiul se supune și vechiculul sforăie furios în aerul înțepenit de căldura în creștere.

— Crez că p'tem merge așa până-n pânzele albe ? suspină Gravosul.

— Până-n pânzele albe poate că nu, dar în afara bătăii armamentului lui Hotik cu siguranță. Bele̦ște ochii în urma noastră, Grăsane : nimeni nu ne urmărește, o frecangim ca pe bulevard în luna august.

Efectiv, în spatele ca și în fața noastră, totul e de o liniște infinită.

Prezentul ne aparține.

Poate că și viitorul, dacă-i dăm o mână de ajutor.

15

Numai că, vezi tu, bătrân canibal pe rotile, în jobul meu nu trebuie să te lași, niciodată, cucerit de optimism. Euforia e un defect care cere permanent reparații curente.

În loc să fi fluierat ca un mierloi, sub pretext că am putut părăsi rezervația de vânătoare a lui Herr Hotik ca pe o prăpădită de vespasiană, mai bine aș fi supraveghiat șoferul.

Îl consideram neutralizat, docil, la picioarele mele. Dar un neamț, din generația păcătoasă căreia-i aparține ăsta, e mai periculos decât un cuib de vipere (cu ochelari, în cazul de față).

El, bun, pilotează. Se face uitat... *Mergi, mergi, tren al nefericirii*, cum cânta tata.

Dacă închiriam un șofer cu plată, nu eram mai încrezător. În cât îl privește pe ăsta, nu-mi făceam nici o grijă.

Și cu toate astea !

Fii atent, trebuie să-ți povestesc totul în detaliu, bucată cu bucată, *achtung !*

Iată că tot înghițind kilometri, ajungem undeva, ca întotdeauna, ca de fiecare dată. Îți semnalez că, după opinia mea, stând imobil și reflectând ajungi mai departe.

Ajungem la un drum ; foarte frumos, pe onoarea mea, gudronat la fix și care șerpuiește printre cocotieri. Ici și chiar colo, locuințe. Se văd autohtoni deghizați în locuitori de la fața locului, care-și văd de treburi. Și alții care nu-și văd. Culoare locală la discreție.

Cum nu sunt un romancier de trei parale, capabil să scornesc doar povestioare de țâțe-craci, trebuie să-ți desăvârșesc educațiunea explicându-ți că nuca de cocos are, în Thailanda, un loc tot atât de important cât au, pentru mine, nucile mele personale pe care le protejez, luxos, în slipuri *Eminence*. Nuca de cocos e folosită de thailandezi, băieți deștepți, pentru zahăr și ulei. Zahăr când este în floare, ulei când a devenit tot atât de răscoaptă ca nevastă-ta. Și thailandezii cocotieri, știi cum își culeg fructul arborelui național, incultule ? Ei bine nu-l culeg ei înșiși, ci recurg la maimuțe dresate. Sunt dresori care trec prin plantațiile de cocotieri cu echipe de giboni. „Culegem domnu ?“ Da, culegem. Sau mai degrabă lansăm. Maimuțele se cocoață sus și desfac nucile de pe crengi ; dacă nu ești atent, ți le aruncă-n cap. Asta-i la ele culmea amuzamentului. Haios nu ?

Iată-ne deci, cocotând printre cocotieri, a căror umbră ne reconfortează.

Herr Karegeme, șoferul nostru de ocazie, ridică piciorul de pe accelerație, ca un bancher libanez doritor să profite de bunăstarea momentului.

Ne destindem și noi, Béru și eu.

Este *very good*. Grasu nu întârzie să moțăie. Pe marginea drumului, tinere fete ne adresează semne amicale, cu râsete pline de speranțe pe care este regretabil că nu le satisfacem pe loc.

Când iată că, în fața noastră, se manifestă un camion verzuliu încărcat cu soldați. Acest vehicul merge cu vi-

teză mică. Pifanii, în ținută leopard, hăhăie așezați pe bănci. Motorul trebuie că are un necaz la supapă (cum se spune la Curia romană) : degajă un nor de fumăraie gri și groasă cât un elefant.

— Depășește-l ! comand.

Herr Kareagemut (1) semnalizează și accelerează. Ne îndepărtăm de traiectoria camionului pentru a-l depăși, numai că, în ultimul moment (în engleză : *the last moment)* ticălosul de porc teuton nedenazificat, virează și bușește fundul camionului. Logic, după felul în care a procedat, ar fi trebuit să fim decapitați, Maiestatea Sa și subsemnatul. Din fericire, la acest vehicul al armatei, un *Kamasutra 69*, roțile din spate sunt foarte în spate, astfel încât capota noastră intră în coliziune cu cauciucurile *Kamasutrei* fără a fi angajată sub lădoiul cu pifani mai mult decât până la parbriz, pricepi ? Vânătorul voia să rămână pe partea stângă a drumului, el. Deloc nebun, cârnațul afumat ! Șocul ne proiectează în șanț. Cu toate patru cataligele în sus. *Jeepul* începe să zigzagheze derutat. până când țâșnește hotărât spre stânga, traversează șoseaua fără probleme și se rostogolește peste rambleul care domină un teren mlăștinos.

Plonjeu general.

Camionul oprește. Soldații decamionează și ne înconjoară.

Murdăria de Harr Kareagemut le zbiară din plinul bojocilor că suntem niște gangsteri periculoși, ucigași, adevărate animale sălbatice.

Mitraliere se țintesc spre noi. Ieșim din șanțul noroios cu brațele-n sus, ceea cu nu-i comod.

---

[1] Se-ntâmplă ca San-An, să schimbe numele unora dintre personajele secundare în timpul povestirii, dar o face de asemenea manieră că orice confuzie este imposibilă. Astfel, acest Karegeme a devenit Kareagemut.

Aş vrea să strecor o vorbă, dar am bătături pe limbă. De altfel, sacul-de-cârnaţi nu m-ar lăsa nici să scuip. Urlă sus şi tare că este german (chestie de care ar trebui să-i fie ruşine) Preşedinte-Director-Feld General al Uzinelor Bucigroase din Il-ucid-pe-tip (pe nemţeşte : Stuttgart) şi că are o reşedinţă cu doisprezece servitori pe Kurvestrasse, că e abonat la Operă, că adoră să mănânce Rehrücken cu Preiselbeeren ; decorat cu Crucea de Fier şi membru al coralei Micii Cântăreţi ai Crucii de Fier ; patruzeci de ani de căsătorie, patru copii dintre care unul anticar şi altul tot pederast ; toată lumea are dreptul la tot curriculumul lui Herr Kareagemut, anunţat cu emoţie. Nu-şi ascunde nici o calitate, arborează toate titlurile. Se rezumă : german, bogat, adult ; şi noi, franţuji sugrumători de galbeni, că doar nu Wehrmachtul a torturat în bătrâna Indochină. Arată către armele noastre ! Clamează nelegiuirile noastre : patru galbeni omorâţi în proprietatea prietenului său, Herr Hotik, plus doi buni prieteni de-ai săi care vroiau, curajos, să se interpună : Herr Gotter, fabricant de hârţi la Bremen, Herr Hudy, mare maestru la *Laboratoarele Kârnat* din Frankfurt. Lume bună, lume aleasă ! Iată ce-au omorât aceşti abominabili sub-francezi, despre care nu se poate afirma cu certitudine că nu sunt evrei ; să ni se privească puţin puţa, pentru verificare. Poate paria că rabinul Deboha a trecut pe acolo cu secatorul muzical.

Un subofiţer care înţelege englezeşte, înţelege de asemenea că trebuie să ne îmbastilieze.

Strigă ce trebuie şi gorobeţii lui ne leagă mâinile la spate şi ne suie în camion.

— I-o chestie care m' esplic greu, murmură posomorât Alexandre-Benoît : dă ce-ai cocoţat la volan pă ümflatu' ăsta ? Lu' vita asta, trebuia, cum am ieşit dân

electrocutări, să-i fi aerisit creierii c-un glonţişor drăguţ în tâmplă ; da' nu, musiu s-a mascat în buna Samariteană ; un gogoman ca tine, tre' să răsfeţe toate jigodiile, ie-n temperamentu' tău, ţ' fu frică că răceşte şi face guturai. Acu' tre' să ne facem iar o s'tuaţie ca lumea ; şi cu certificatili pă care le avem în gaura asta, crez că s'tem la şomaj pă multă vreme.

16

Contrar tuturor așteptărilor, nu mergem prea departe : cel mult zece kilometri. Și nici măcar kilometri pătrați, ci simpli kilometri lineari, d-ăia, care se târăsc de la un punct la altul fără să dea bătăi de cap școlarilor cu înmulțirile. Băgați de seamă, școlarii se vor lăsa din ce în ce bai puțin bătuți la cap, grație electronicii. Toți, sau aproape, posedă deja micul lor calculator. În curând, asta-i profeția mea, va veni rândul computerului de buzunar să învețe și să facă lecțiile, pentru ca, într-un viitor care se profilează deja, să se ajungă la buchetul final : microprocesorul universal.

La zece ani, când îți vei alege cariera, ți se va băga-n cur, sau altundeva, nu sunt sectar (numai scatologic), o chestioară minusculă, nu mai mare decât un bob de năut, care va echivala cu treisprezece ani de studii dintr-un singur foc. Tu alegi doar orientarea : științe-politice, înalte studii comerciale, medicină, politehnică etc.

O grefușoară mai mică decât un găinat, racordată în doi timpi și trei mișcări la câtă minte ai. Și trosc : iată-te prevăzut cu un solid bagaj în domeniul ales. Ai să vezi, ai să vezi, nu te hlizi, suntem pe cale, ți-o pregătim, copiilor tăi nu li se va mai *infuza* știință, li se va *grefa* știință. Nu vor ieși de la ASE ci ASE-ul va intra în ei.

În fine, să revenim la noi ăştia, din camion. Nu uit niciodată, vezi ? Bat câmpii, mănânc ce ştii, vagabondez, disertez, pisălogesc şi, la momentul optim, stop ! Pe aici baroane ! Recade pe platfusul povestirii sale, iubitul nostru Antonio.

Militarii opresc în faţa unei clădiri a poliţiei. Trebuie să înţelegem : ei nu sunt caralii. Dau o puşcă, două, de ajutor, la nevoie, dar nimic mai mult. Bun, ofiţerul care ne-a preluat intră în anticamera puşcăriei. O căsuţă de cantonier, nu mai mare şi încă de linie secundară. Parlamentează câteva minute şi apoi iese însoţit de doi jandarmi cu moace late, ochi bridaţi şi veseli foc că au ceva nou şi interesant de făcut.

Ne preiau cu semnătură şi ne grăbesc către bojdeuca lor oficială cu pumni şi genunchi aplicaţi părţilor sensibile, înjurându-ne birjăreşte. Asta-i damblaua, de o stupiditate nemărginită, a tuturor curcanilor din lume : să înjure oamenii pe care-i sancţionează. Un motociclist te opreşte pe şosea, pentru exces de viteză ; imediat şi-n toate limbile pământului, începe să ragă la tine ca şi cum ai fi călcat zarzavatul grădinii lui proprii, sau i-ar fi regulat nevasta, sau i-ai fi plesnit peste boturi copiii lui nevinovaţi. Absolut de neînţeles. Bun, sunt de acord că-i plătit pentru a face să domnească legea. O.K., dar s-o aplice cu tot ce scrie în hârţoagele lor, în coduri, în regulamente, nu cu urlete. Nu de mult, la noi acasă, pe o autostradă, mă fluieră un motard. Recunosc că depăşisem doza prescrisă pentru viteză, dar să-mi adreseze un pomelnic încheiat cu „asasinule", asta depăşeşte măsura.

Infracţiunile, în general, nu se comit la adresa persoanei lor, nu ? Nu le-am spus în faţă că-s nişte piei de vacă stearpă. Nu-i ofensăm, le asigurăm locuri de muncă. Îi justificăm ! Dacă nimeni n-ar mai călca în strâchini, idioţii ar culege cartofi sau ar desfunda haznale, sau ar fi

benzinari, mă rog, o meserie pe măsura minții lor. Să termine o dată cu sictireala ! Stilul ăsta de a zbiera la oamenii care te fac să trăiești, este totalmente deplasat. Nu-i corect. Mă revolt. N-am nimic împotriva lor, îi găsesc necesari, vezi tu, îndrăznesc s-o spun. Sunt, probabil, printre ultimii tipi care mai au curajul să scrie că poliția este necesară. Ne-ce-sa-ră ! Chiar așa sclivisiți, înfipți pe caii lor de foc, bioutifuli cu bătături la fundurile groase. Dar să termine cu urlatul !

Cei doi polițiai galbeni fac exact ce-ar face caralii de la noi : ne propulsează, cu șuturi și răcnete, în postul de poliție. Herr Kareagemut urmează, foarte demn, sigur de el. Explică că suntem bandiți periculoși : șase morți pe conștiință. Franțuji, deci comuniști. Ei confirmă o părere de care acești doi domni în uniformă nu par să se îndoiască : TOȚI franțujii sunt comunarzi. Le va spune el, Herr ăsta, ca între prieteni, culmea culmilor, dar îi roagă să nu mai repete și altora : până și Giscard e în partid. Recomandă să fim supravegheați îndeaproape. Achtung : very dangerous !

Cei doi majuri ne îmbrâncesc într-un fel de celulă care comunică, printre gratii, cu birourile lor. Cu mare deferență îi propun un scaun lui Herr Kutare. Cel mai gradat dintre ei se repede la bigofon pentru a telefona instanțelor superioare.

— Suntem cu boturile'n rahat, nu-i așa, dom-le duce ? suspină Alexandre-Benoît așezându-se pe jos.

— Da și? fac eu pe resemnatul.

— Pă' at' cea tre' să ieșim, nu ?

— Corect, răspund, ai proteza la tine ?

— Este, domnu, este...

— Vreau să spun : în gură ?

— Prezent ! clamează Umflatul rânjindu-și labialele.

— Bine, atunci încearcă să mă dezlegi pe șest.

Mă așez în postura necesară.

Neînfricoșatul activează cu toate cariile, plus proteza. Inutil să-ți spun că în scurt timp sunt dezlegat, nu numai de păcatele acestei lumi, dar și de sforile absurde care-mi răneau încheieturile.

Deci, recuperez uzul mâinilor mele ; ceea ce-mi permite să-i acord Mamutului același avanaj.

Numai că, acum s-ar cuveni să facem să ni se *openească the door* înaintea sosirii vasului amiral, moment în care riscăm să fie prea târziu, pricepi ?

— Ai vreo idee ? îl întreb pe Gras.

— Mda, răspunde, cu o remarcabilă concizie.

— Care ?

— Lasă !

Trebuie să-i dai mână liberă, acestei șunci ambulante. Dacă și când pune la cale un plan, îl desăvârșește singur. Ei bine, să-și urmeze destinul !

Ce credeți că face Grasul ? Înaintează către grilaj și prinde cu fiecare mână câte o bară, pentru a arăta clar că s-a liberat de legături.

— Will you execusate-me, gentlementi, apostrofează Blajinul, but I have nevoie to go the căcăstoare ; it is veridic urgent. Fac pe mine, you can listen...

Și unind gestul cu vorba, dacă se poate spune (și ai să vezi, se poate !) trage o bășină care ar scula din somn un azil de surdomuți.

Polițiștii se interoghează unul pe altul. Încearcă să se descurce cu engleza nefericită a Malacului. Dar pârțul (numindu-l așa îi diminuez nedrept proporțiile sonore și importanța olfactivă), a fost mult mai elocvent decât vocabularul său franglez. Mijloacele de exprimare cele mai simple sunt și cele mai eficicente.

Atunci Herr... Cum dracu l-am botezat ? A, da : Kareagemut, Herr Kareagemut, deci, ticălos de prim ordin, remarcă lipsa legăturilor lui Béru. Semnalează faptul celor doi vardiști, care răspund că în închisoare nu contează că avem mâinile desfăcute sau nu.

— Let me go the căcăstoare, pliiz ! imploră Grasu.

Punctează totul cu o mimică potrivită, își masează abdomeniul (public) sărind de pe un picior pe celălalt, curbându-se în față, repetând, protestând, simulând un rău în stare de criză acută, iminența expulzării fecalelor în debandadă, lăcrimând pe bune, ca s-o scurtez, livrându-se unei comedii grotești, categoric jenante pentru specia umană căreia avem slăbiciunea să-i aparținem cu toții, atât alții cât și mandea, cu titluri diferit cotate-n bursă.

Neobținând ceea ce a cerut, Grasu optează pentru mijloace de urgență și-și dă jos nădragii, marcând prin această acțiune decisivă că nu se va opri, că-și va ține promisiunile.

Deodată, cei doi jandari se îngrijorează.

Unul dintre ei urlă „stooop ! „Își scoate pistolul și deschide ușa ordonându-i Petomanului" să vină.

Ceea ce interpelatul se și grăbește.

Cu pantalonii în vine, mergând cu pași mici, ca o cucoană inexperimentată, care s-a regulat fără să-și scoată complet slipul.

Iese.

Și totul se petrece după cum prespui, după cum știam, după cum trebuia să se petreacă. Tataia se pleacă, ca și cum ar vrea să-și ridice izmenele căzute. Cu trunchiul în echer, țintește pântecul jandarmului. O rachetă cosmică compusă din Béru de la cap până la izmene, îl lipește pe gorobete de perete, asfixiindu-l cu aceeași ocazie. Pricepi

bine evoluţia peripeţiilor periferice ? În ordine ! Bérurier culege suflătoarea de plumbi scăpată din lăbuţa tipului. Pe scurt, e o repetiţie a scenei cu Herr Kareagemut ; înlocuiţi-l doar pe bătrânul găozar ochelarist cu un tinerel vioi şi pușca de vânătoare cu un vechi *Robinson swiss* 9 m/m lăţime pe 180 lungime, cu dejecţie globulară. În ordine ? Bun.

În birou, neamţul sare opărit, precipitându-se să-i ardă Grasului o puternică lovitură la cupolă. Drama teutonului este că-i mai aproape de şaptezeci de ani decât de anul când a recrutat în armata Kaiserului. La vârsta asta nu se mai face impactul. I-ar trebui de şase ori şi jumătate mai puţini ca să-l deranjeze pe Formidabil !

— Ah ! mortăciune, zice el. Ah, gestapistul meu drag, de rândul ăsta ţi-ai făcut-o cu mâna ta.

Se ridică şi pum ! pum ! lipeşte câte o prună în fiecare din lentilele lui Herr Rahatscremut. Nu mă îndoiesc că Béru a vrut să-i spargă doar ochelarii, dar gloanţele merg mult mai departe, cu Herr Kareagemut cu tot.

Îi pulverizează sticlele, de acord, dar continuă traiectoria pentru a se înfige în osânza râncedă care-i ţine loc de creier. Şi P.D.G-ul de dincolo de Rin (cum se zicea pe când Rinul nu era secat şi înlocuit cu autostrada Saint-Gothard-Marea-Nordului) este, pur şi simplu, enucleat Ciudat, ochelarii săi fără lentile nu i-au căzut de pe trompă. El rămâne o secundă drept, cu două cascade roşii în dosul monturilor de aur, înainte de a se prăbuşi ca un castel de cărţi de joc.

Béru se şi ocupă de al doilea jandarm, care ridică sus de tot braţele fără să-i facă dificultăţi.

Maiestuosul mă eliberează complet, fără să neglijeze pistolul îndreptat spre caralii. După cum ai fi făcut şi tu, dacă ai fi scris cartea asta, îi închidem pe cei doi arcaşi în colivia de păsări.

Când sunt acolo, resemnaţi şi tăcuţi, suspin :

— Acuma că l-ai lichidat pe ticălosul de nemţoi de faţă cu martori oficiali, nu mai avem nici o şansă să scăpăm, băiete. Dacă vom părăsi într-o zi această ţară minunată, o vom face în două urne mici, sub formă de cenuşă.

Privirile Bolidului mă transformă în hârtie igienică repetat folosită.

— Ui' cin-se-nfige să-mi fie ginere, bodogăne. Musiu zoaie dă bideu, pă care tre's'l scot dân cele mai negre cufureli cu propriili meli sindicate dă iniţiativă !

O ridicare din umeri, zdrobitoare prin dispreţul suveran conţinut, îi încoronează declaraţia.

— Crez că-s ceasurili să constatăm starea vremii şi pân alte locuri.

Mă iau pe urmele lui.

În ciuda optimismului său dezlănţuit, nu mă simt deloc euforic.

Nu ştiu ce gândeşte lectoratul meu, dar situaţia e într-adevăr atât de sumbră, încât, pentru a reuşi s-o luminezi întrucâtva, ar trebui transportată într-un studio tele.

Ieşim.

Dar unde mama dracului să ne ducem ?

N-a fost să fie să hotărâm noi.

Cum coboram scările postului de poliţie, un *Land Rover* de culoare verde migdală frânează în trombă.

Poliţiştii aşteptaţi ?

Ar fi fost mai convenabil !

În locul lor, însă, din bolid ţâşnesc Herr Hotik şi patru peoni, înarmaţi până-n dinţi.

Asta-i bafta noastră !

Să gonească moartea după noi şi să ne găsească fix când schimbăm domiciliul.

Ceasul rău...

Îmi iau picioarele la Moscova, în timp ca Grasu trage în grămadă.

Dar nu mai rămăseseră decât două bomboane în bătrâna pârțâitoare a jandarmului ; și mă îndoiesc că Majestatea Sa a provocat mari ravagii.

Ne lansăm în plantația de cocotieri vecină.

O ploaie de gloanțe ne împroașcă spațiul vital, fără a ne devitaliza, din fericire.

Imposibil să mai rămânem în sector.

— Pe aici Grasule !

Zărisem un fel de hangar. Cu viteza unor supersonice fără frâne la aterizare, ne năpustim în hangar.

Trântesc ușa după noi.

Închizătoarea e precară : un zăvor de lemn, ca la bunicuța putoriștii ăleia de Scufiță Red.

Mă grăbesc să inventariez lăcașul. Conține instrumente de știi ce ? Gricole. Instrumente agricole, între care o veche grapă triunghiulară, plus o șaretă dezmembrată.

— Ajută-mă, Amigo !

Ridicăm grapa, proțăpind-o de ușă, cu dinții în lemnul putred. Apoi împingem șareta în spatele grapei. Cam derizorii fleoștificațiile noastre à la Maginot. De unde nu-i, nici Dumnezeu nu cere !

Au încetat să tragă.

Nici o îndoială că pregătesc asaltul.

Mă apropii de fundul hangarului și strecor o privire printre două scânduri. Un tip păzește, cu mitraliera pregătită.

Pe fiecare din părțile laterale idem.

Atunci mă zgâiesc în partea din față a scenei operaționale. Hotik a păstrat pe cel mai atletic dintre zbiri cu el. Cei doi țin un mic conciliabul. Solidul încuviințează din căpățână. S-a decis : vor conjuga în comun verbul a forța și eforturile.

Cei doi plăvani se dau înapoi, au nevoie de luft pentru a lua viteză, se așază de profil, își pun armele de-a latul piepturilor.

Spectacol să-ți dea fiori.

Scumpul de Bérurier urmărește ca și mine printr-una din numeroasele crăpături ale peretelui.

— Sper s' nu reziste ușa, șoptește, ie mai putrezită ca cariili mele...

Nu răspund, acaparat de suspens.

Chipurile celor doi gagii sunt crispate de voință și energie. Vor băga tot gazul. Găsesc că e frumos, din partea lui Herr Hotik, să se preteze fără mofturi la munci subalterne.

Acum nu mai e Magritte, ci Taurul furios.

— Ein, zwei, drei ! silabisește el.

Zi-i și tu, nu-i haios ca ultimul cuvânt pronunțat de un om de măreția lui spirituală, să fie cifra trei ?

Și iată-i porniți la asalt, uniți frățește în dorința comună de a face praf această biată ușă arhaică.

Ceea ce se și întâmplă.

Lemnul pulverizat produce un zgomot modest.

Cât privește cele două personaje, acestea se trag în țeapă în cea mai desăvârșită liniște.

17

Ce le-a dăunat cel mai mult celor doi tembeli a fost propriul lor efort. Șarja intempestivă, gen taur — olé.

Pentru mușchii lor încordați, ar fi fost suficientă o simplă îmbrânceală ca să facă praf și surcele lemnul putred. Mare păcat de ei. Căci acest obstacol minor odată pulverizat, avântul lor devastator i-a pus în contact cu dinții ruginiți ai grapei ; asta a fost altă gâscă în altă traistă. Fiecare din ei s-a ales cu câte un vârf adânc intrat în umărul drept (sunt dreptaci atât unul cât și celălalt și stăpânul și sclavul, ceea ce mi se pare de o morală democratică) ; cum însă o grapă are mai mulți colți, pe mai multe nivele, rugina superioară le-a pătruns și tâmplele, chestie mult mai nasoală, din punctul lor vedere. Ai prins mișcarea ? Când au întâlnit adevărata rezistență, capetele lor au descris o mișcare violentă de înapoi-înainte care le-a fost fatală.

În tâmplă : amândoi. Impresionant ! Sau film de groază. Net, impecabil, curat, dacă exceptăm șiroaiele de sânge. S-au auto tras în țeapă și-au rămas țintuiți într-o impecabilă ținută verticală. Singurul detaliu oribil este că n-au murit pe loc ; Herr Hotik cel puțin, a cărui privire de agonizant continuă să ne măsoare din profil.

— Vezi ce-nseamnă să nu-ți păstrezi calmul, dragă prietene ? îi zic, pe post de discurs pre-funebru.

Odată achitați de obligația acestui ultim accent umanitar, ne fofilăm prin brești făcută de ei, culegem discret cele două mitraliere scăpate din mâinile lor și rereintrăm, cum zice Béru, pentru a desăvârși treaba.

— Începem cu cei doi din părțile laterale, îi șoptesc Mister Borțosului. Îi pipărăm prin interstiții. Ia-l pe cel din stânga, eu îl operez pe celălalt. Îmi faci semn când ești gata.

Totul se petrece admirabil, conform instrucțiunilor mele laice și obligatorii.

O rafală dublă îi ia din scurt pe doi din cei trei pămpălăi rămași, care se apucă să moară subit, săracii, numai că n-aveau decât să-și aleagă alte ocupații în afara banditismului, nu sunteți de părerea mea ? Sunt câte unii care-și caută necazul cu lumânarea.

A mai rămas al patrulea, cel care păzea spatele hangarului. Se grăbește să vină după noutăți : îi servim. Proaspete, ediție integral pariziană. Nu-i cad bine la stomac.

Dar toate astea n-au rezolvat decât partea întâia a problemei noastre. Unde ne escamotăm acuma, ce gaură de șarpe ne poate ascunde ? Personal aș intra și-ntr-o gaură de cur, numai să pot evita întrevederile cu autoritățile care fac legea pe aici. Morți grămadă ! Această hecatombă ! Cum să te justifici ? Chiar și vinovații vor fi lipsă la apel, cine ne-ar putea inocenta ?

Fugim la tărăboanța fostului geniu al plasticei ultramoderne.

Plantația de cocotieri e plină de galbeni la pândă. Alertați de rafalele recent distribuite, ne observă temători. Privirile lor ascuțite îmi înțeapă ceafa.

Sărim în mașină.

Demarăm în trombă (de elefant).

La patru sute cincizeci și șase de metri mai jos, încrucișăm o mașină de poliție, cu toate sirenele funcționânde ; cu siguranță ajutoarele cerute telefonic de curcănimea locală, înaintea pântecăraiei simulate de Béru.

— N-o să călătorim nici prea departe, nici prea comod, mă asigură Béru. Până o să vază sticleții tablou' ș-află că cum s-a-ntâmpla' și or anclanșa dispozitivu' număru uane, bigofoane, baraje și mă-sa știe dacă n-au licoptere.

Bine spus, trebuie să conviu.

Dar ce-am putea face ?

Deocamdată drumul e liber. Apăs *Land Roverul* pe coadă. Ginind o pistă laterală, oblicesc brutal. Ochesc de departe un drum lateral. Dacă tot fugim în necunoscut, măcar să n-o facem pe un drum principal și supravegheat. Învârt brutal volanul și, din șoseaua relativ asfaltată, intrăm pe un drum presărat cu gropi cât Tranșeea Baionetelor. Accelerez în continuare, ignorând zdruncinăturile care ne fac bășici la buci și cucuie-n cap.

— Noroc c' mi-a trecu' criza de emoroizi dă s'tămâna trec'tă, apreciază Bayard-ul meu.

Cu mațele croșetate de tensiune, continuu să măresc viteza. Nimic mai nasol decât o câmpie goală, când vrei să te ascunzi. Și care nu se mai termină.

Dintr-odată, însă, solul pare să nu mai prezinte siguranță, devine moale.

Țintesc, drept înaintea noastră, piramide albe.

Beleaua naibii ! Ne-am băgat în mlaștinile sărate. Cuprins de elan (cum zic laponii), bag hârbul într-un imens pătrat acoperit de o crustă gri care se tot albește în soare.

— Fainã treabã ! suspinã Béru ; afar' d-asta ce mai ştii s' faci c-un *Land Rover*, tipule ?

Mã extrag din cabinã. Capota şi cabina sunt al dracului de înclinate cãtre sol, roţile faţã gãsindu-se înfundate pânã la osie. Pentru a smulge vehiculul nostru din acest teren de sare ar trebui o macara.

Mã uit în depãrtãri. Cred cã suntem la trei borne de naţionalã, deci imposibil sã fim vãzuţi.

În jur preponderează liniştea.

Şi totuşi se aude un zgomot puternic, ca şi cum cineva ar fi pornit o batozã într-un cavou. Analiza fenomenului indicã burta Grasului, care ghiorţãie.

— Îţi atrag atenţia cã n-am ciugulit cevaşilea dân timpuri imateriale, bombãne Umflatul. Douã lãcuste pã zi nu-i nici o scofalã !

În timp ce el îşi compãtimeşte burta, eu inspectez portbagajul maşinii. Gãsesc acolo o ploscã cu alcool şi o cutie de bomboane cu mentã.

— La masã ! zic împãrţind bomboanele în douã pãrţi perfect egale. Halim dulciurile astea, bem o gurã de rachiu, pe urmã ne culcãm, în aşteptarea nopţii.

— Şi mai departe, fãtul meu ? rânjeşte Redundanţa Sa. Hai, dupã aia, zice-mi totu' : cu deştu' sau cu puţa.

Rad un gât formidabil de arde-maţe : alcool de orez cu pronunţat gust de cãcat. Aceasta fãcând, pentru a biberona, sunt obligat sã ridic capul. Ceea ce mã conduce la observarea unui vehicul care vine în direcţia noastrã.

— Vine lume ! zic.

Grasu-mi smulge plosca pentru a se alãpta la rândul sãu.

— Ei bine, n-are decâ' sã, rãspunde.

Şi-şi bate uşor cu plama mitraliera atârnatã de umãr.

* * *

E vorba de un camion.

Vehicul zdrăngănind din toate articulaţiile lipsă şi sforăind mizerabil sub soarele puternic al câmpiei.

Din câte pot să disting : sunt două persoane în cabina din faţă, alte două în picioare pe platforma goală, ţinându-se de acoperişul cabinei.

Muncitori veniţi să lucreze la salină, după siestă, probabil.

Personaje inofensive. Îi privesc apropiindu-se. Salopetele le sunt acoperite cu o crustă de sare, ca şi şepcile lor zdrenţuite.

Mai puţin gogomani decât mine, opresc camionul pe o sfoară de teren ferm şi coboară. Ne-au văzut şi se agită către noi.

— Ascunde-ţi seringa, Grasule, recomand, inutil să le dăm palpitaţii.

Deci cei patru muncitori vin către noi, îngreunaţi de uneltele proprii muncii lor.

Ni se adresează în thai. Poţi să te pişi, la alegere : într-un pian, într-o vioară, un contrabas, o ghitară, o mandolină, un banjo şi ce încă ? n-ai decât să adaugi, eu am obosit.

Nici unul dintre ei nu vorbeşte : englezeşte, nemţeşte, franţuzeşte, spaniolă, italiană sau ceva care să semene cu un dialect convenabil, potrivit schimbului de idei, de banalităţi sau de înjurături.

Ne arată *Land Roverul* papagalizând care mai de care.

Eu le mimez confirmarea a ceea ce ei presupun : „Ei bine da, am venit să ne împotmolim în rahat sărat. Oh, nu, nu-i chip să ne desăreze manual, chiar dacă am munci pe brânci toţi şase ; nici vorbă : un *Land Rover* de greu-

tatea asta, înfundat acum până la buşonul radiatorului ! Salut ! La anu ! Poate să-ncercăm cu ajutorul camionului lor"...

Amabili, găsesc un cablu. Pun *Morrishka Diesel* în poziţia potrivită. Bietul vehicul, bun de câţiva ani pentru fiare vechi, se împotriveşte. Patinează pe loc. Fumează negru. Tuşeşte, se bâţâie, dar nu clinteşte nimic.

Îi fac semn şoferului să-m lase locul lui la volan, ceea ce interpelatul consimte cu dragă inimă.

— Desfă cablul, Grasule şi sari pe platformă din spate, o ştergem ! avertizez.

Drăguţii de sărari se întreabă ce vrem să facem. După mintea lor, noi vrem să întreprindem o manevră de alt gen, ceea ce nu-i prea departe de adevăr.

De abia când văd piesa de muzeu decolând, cu Béru aşezat în spate, cu picioarele atârnate şi trimeţându-le bezele, realizează amărâţii, că suntem puşi pe zulă.

Încep să galopeze după noi.

Ei fug atât de iute şi camionul atât de încet, că ne-ar fi ajuns cu siguranţă, dacă Matahala n-ar fi avut prezenţa de spirit să le arate mitraliera.

Se opresc imediat şi încep să discute, spunându-şi probabil că pocinogul care li s-a întîmplat nu-i lipsit de sare.

18

Nimic mai dificil pe lume — în afară de ceea ce știi și tu — decât să faci viteză cu ajutorul unui vehicul care nu avansează.

Epavă de la cap la coadă și de la coadă la cap, camionul ăsta ! Sper că-și va găsi locul meritat, în galeria minunilor inexplicabile ! Nu stă pe cele patru roți decât din obișnuință. Motorul și șasiul nu se înțeleg între ele, din toată caroseria mai subzistă o adunătură de flenduri legate cu sfori și sârme. Fost metalice, jenţile deformate permit cauciucurilor să scrie, extrem de caligrafic, 8888 în praful drumului. Fumegă ca bijboaca unei fufe înghesuite de o clientelă mult prea numeroasă și produce un zgomot de crătiți azvârlite pe scări. Și totuși rulează încă, asta-i esențialul.

În încercarea de a ne despotmoli, thailandezul care mă precedase la volan întorsese camionul cu botul către șoseaua asfaltată. Când ajungem în sfârșit la națională, virez la dreapta ghidat de naso-metru, fără să știu unde ne vom trezi ; după poziția soarelui, vârsta arterelor mele și direcția indicată de tufele de păr țâșnind din urechile lui Bérurier, consider că ne digerăm spre Bangkok. Am vrut să spun „ne dirijăm", dar foamea îmi tulbură min-

ţile. Şi cum tot voiam să ajungem la Bangkok până la următoarea mea pagină albă, e bine să spun că suntem pe drumul către Bangkok, înţelegeţi şi voi meandrele inspiraţiei unui romancier de talie mea, ce dracu !

Continuăm.

Dar nu multă vreme.

Pentru că, după ce depăşim un sat, la prima intersecţie de drumuri ce credeţi că vedem agitându-se ?

O foşcăială de sticleţi cu şepci albe, o furgonetă cu o antenă în vârf şi maşini pe care scrie „police", în occidentală pe o parte şi în orientală pe alta.

Ce-i de făcut ?

Pe unde scoţi cămaşa când eşti alb, cu ochi de culoare deschisă şi nasul acvilin, într-o ţară în care toată lumea e mică, galbenă cu privirea îngustă, neagră şi nasul turtit. Îţi vine, pur şi simplu, să-ţi bagi cămaşa în gaura pe care ţi-am mai citat-o, când ştii că toată această desfăşurare în forţe poliţieneşti a fost executată în onoarea ta.

Vehicule de toate calibrele sunt oprite în şir indian (deşi ne aflăm în Thailanda).

Copilul Béru se posomorăşte.

— Nu crez că-i caz dă forţă majoră să ne-ntoarcem ? murmură.

— Şi cum ai vrea să fac o asemenea manevră cu hardughia asta, fără să atrag atenţia şi să declanşez urmărirea ?

— Muşcă-ţi dracu limba ! Şi-un ţânc cu muci la gură ne-ar ajunge p-o tricicletă !

— Ştiu !

Liniște desăvârșită. Abia tulburată de ciripitul zburătoarelor, libere sub cerul albastru, ca-n Auvergne și rateurile mașinilor la punctul mort.

— Ar tre's' coborâm, preconizează Înălțimea Sa ; și dup'aia s' ne luăm picioarele la spinare pă câmpuri.

Încep prin a executa prima parte a planului său ; mă ejectez din cabina răsparadită. Dar în loc să-mi iau tălpășița, ridic capota camionului și, punându-mi la contribuție, a doua oară în aceeași zi, vezica, îmi lansez produsele lichide pe motor. Se degajă o fumăraie de furnal. Fac semn mașinilor oprite în spatele meu să ne depășească. Se supun.

Are aerul că suntem în pană, opriți pe marginea drumului, cu capota ridicată și motorul vomitând.

Matahală, coborât o dată cu mine, pricepe și aprobă manevra.

— 'N regulă, zice, dac-am fi chinezuți, am avea o șansă s' nu să prinză caralii. Da' cu moacele noastre greu s' te dai matzedungist. Albii ie mai rari p-acilea decâ' fetele mari la Paris.

Abia-și termină panseul, acest om de bun simț, că, efectiv, un motard apare lângă noi, să verifice ce se-ntâmplă.

Pune un picior pe pământ și ne interpelează. Curios mai ales să știe cine suntem.

— Ai mitraliera Grasule ? mă interesez printre dinți.

— La purtător, 'nălțimea voastră, răspunde Bazu I.

Se duce să ia scula de pe banchetă. Revine arătând-o elocvent polițistului. Acesta-și duce mâna la teaca revolverului.

— Nu ! strig.

Şi, iute, Mamutului :

— Mai presus de orice, nu trage !

— Hei ! pă ce-s io, asasin ? protestează Alexandre-Benoît.

Restul episodului se reglează urgent. Cu ţeava armei lui Béru gâdilându-i nasul, motardul renunţă s-o extirpe pe-a sa.

— Coboară, îi zic.

Îşi propteşte bolidul în pedală şi descalecă.

— Desfă centura şi arunc-o, fără să atingi pistolul.

Băiatul pare serviabil. Imediat ! Gata.

— Pe cai, Grasule !

Luăm loc pe maşinărie. Cu o lovitură de călcâi, accelerez motorul. Cu o lovitură de cot, Béru expediază excălăreţul demotorizat să facă cercetări în şanţ.

Ţâşnesc ca din puşcă în direcţia din care venisem.

— Bună treabă ! îmi spune camaradul meu în timpanul stâng.

Dar nu trec decât câteva momente până când aud, în dreptul, pe un ton mult mai măsurat :

— Arhanghelii mă-sii, reacţionează repede, feciorii ăştia de căţea. S-au şi pus pă urmele noast'. Doi motarzi ş-un jeep. Bagă cărbuni !

Bag. Atâta doar că noi suntem patru bărbaţi pe o motocicletă, (ţinând cont de greutatea pasagerului meu), iar ceilalţi motociclişti sunt cel mult unu şi jumătate (ţinând seama de greutatea lor). Ne vor ajunge, inexorabil.

Gloanţe încep să şuiere pe la clăpăugele noastre. Ştiu cât de greu e să ţinteşti în plină viteză şi ţinând c-o mână ghidonul unei Nagasaki, totuşi spatele Majestăţii Sale

constituie o țintă planturoasă. A nu știu câta oară, pe ziua de azi, afacerea se reîmpute. Cu atât mai vârtos cu cât ceilalți se apropie. Atunci ?

Presimt, mai mult decât văd, o porțiune de taluz joasă.

Trag disperat de ghidon (spre dreapta), reușim ca prin minune să trecem cascadoreşte șanțul și iată-ne, iar, în plină câmpie.

Urmăritorii, surprinși, trebuie să frâneze brusc, pentru a se reconverti la noua noastră direcție.

Profit de scurtul răgaz și impun motocicletei un regim infernal.

Ajungem la o plantație de cocotieri. Încep să șerpuiesc printre copaci. Cel puțin *jeepul* nu poate trece pe aici.

Ei bine, unde crezi că ajungem ? Pe malul unui klong. Cum știu că stai prost cu memoria, că n-ai minte nici cât o căpușă strivită de un compresor, îți amintesc că klongul, în această țară de klonguri, înseamnă canal. Încerc o manevră savantă pentru a evita apa. Dar derapăm. Și, vei vedea : asta ne va salva, câteva paragrafe mai jos.

Ne rostogolim împreună. Picaj în cap într-un stufăriș mâlos, garnisit cu broaște, în timp ce motocicleta poliției țării gazdă plonjază în apă și se duce la fund.

Câteva clipe după, cei doi polițiști lansați pe urmele noastre, se desfășoară ca două tunete evitând malul și pun cap compas către continuarea pădurii de cocotieri. Sunt atât de supravoltați că nici n-au avut timpul să observe urmele accidentului. Propriile lor pârțâituri nu le permit să înțeleagă că bolidul nostru a încetat să pârțâie. Noi ne bălăcim în stufăriș, ne scuturăm de mormoloci, ne dezmocirlim felinarele, tușim ca un sanatoriu de ofticoși pe timp ploios de toamnă. Totul redevine pașnic, infinit de pașnic.

Eminentul meu camarad, şi eu însumi recuperăm. Mocirloşi, lipicioşi, algoşi, apoşi, semănăm cu Montand şi Vanel în „Salariul Groazei."

Ne examinăm unul pe altul.

Fraţilor, mă credeţi sau nu, dar ne umflă un râs mai ceva decât puteţi voi să vă imaginaţi, chiar mai ceva decât pot eu să-mi imaginez pentru voi, deşi intră în obligaţiile meseriei mele. Râdem de soarta bezmetică, de mutrele noastre, de toată tărăşenia. Râdem de viaţă. Râdem !

Sforăiala motoarelor celor doi caralii se estompează, o alta se naşte. Mai măsurată, mai paşnică.

De după un cot al klongului, apare o bătrână thailandeză cuviincioasă, îmbrăcată în negru, cu o pălărie largă şi ascuţită. Este la cârma unei bărcuţe lungi şi înguste, cu motorul acţionând, cum ţi-am mai descris cu alt prilej, un arbore de elice interminabil. Ambarcaţia ei este plină de varză. Simpatice verzele, când nu fermentează într-un stomac teuton. Nimic mai drăguţ, mai puţin contrariant. Dintre toate legumele domestice, varza este preferata mea. Jur că dacă voi mai îmbrăca vreodată smoking, îmi voi înfige o varză la butonieră.

— Hei, madam ! îi lansez.

Ne vede mâloşi, uzi fleaşcă, mizeri. I se face milă. Îşi pune morişca la ralanti şi se opropie de mal. Sar la bordul pirogii sale, reuşind performanţa să n-o răstorn. Întind mâna Grasului, care mi se alătură cu delicateţe. Îi dăm de înţeles doamnei Verzişoară că trebuie să debarce, având în vedere că, noi înşine, avem proiecte care n-o privesc. Întârzie să înţeleagă. Cum ea s-a dovedit miloasă, în loc s-o azvârl în apă, cum ar fi făcut oricine, o apuc cu amândouă mâinile de fundul slăbănog şi îi fac vânt pe mal.

Bătrâna guiță, nu-mi dau seama dacă de plăcere. Mă întind și-i umflu atât baticul cât și pălăria cu diametru de umbrelă englezească larg deschisă.

— Bagă-te sub verze, Grasule ! Varza se călește cu multă grăsime.

Personal, mă înfășor cu baticul la gât, îmi pun pălăria pe cap și îndoi cât pot borul pe față. Apoi mă chircesc în spatele gondolei și trag de sfoara demarorului.

* * *

Este idilic.

Malurile străjuite de copaci gen salcie plângătoare, flori vii și infinite în diversitatea lor, colibe consacrate lui Budha pictate în culori vii, țipătoare chiar, cu, în interior, luminițe tremurătoare ! Încântător. Într-o ocazie mai puțin tensionată m-aș simți ca la Veneția cea nebună. M-aș instala comod, cu o gagicuță în brațe, murmurând-i în urechiuși programul a ce va urma la întoarcere : cu degetele, cu limba, pe sfârcuri, buric și la subțiori, înaintea asaltului final cu de neînlocuita sculă cutezătoare, aspră și fudulă.

Îmi trebuie câtva timp pentru a mă familiariza cu manevra acestei ambarcații ciudate. Nu-i de glumit cu ea ! Comit mai mult stângăcii.

Nu reușesc să pricep de ce, pe canale atât de înguste, pe klonguri, mă rog, se navighează la bordul unor bărcuțe atât de lungi și prelungite, în plus, cu un arbore elice de cel puțin trei metri ! Nu-i nici întâia oară și nici întâiul colț de lume în care constat că se inventează chestiile cele mai aiurite, incomode, dezagreabile chiar. Lucruri care

complică viaţa în loc să o simplifice. Sigur, au fost şi multe găselniţe fericite, indiscutabil : roaba, prezervativul, penicilina, patul, chiloţii cu fermoar, bideul, de exemplu. Dar şi multe altele inutile, cum ar fi Turnul Eiffel impozitul pe venit, bridgeul, steakul tartar, a cărui vedere mă face să borăsc ca un foc de artificii ; apropo, dacă tot am ajuns la el : focul, de artificii ! Ce poate fi mai idiot ? De câte ori în nopţi de vară, mă sâcâie un d-ăsta, îmi zic că-l voi folosi ca termen de comparaţie, că voi scrie în poliţistele mele : „Idiot ca un foc de artificii". Toată pirotehnia asta s-a inventat pentru idioţi. Să ridice capetele, să bealească ochii, să caşte gura." Oh ! uite la ăla albastru". Le-aş băga în cur, dobitocilor, artificiile astea ! Să devină focuri de artifese, toţi nătăfleţii. Spectacol pentru încornoraţi, focul ăsta de artifisc. În timp ce tu faci torticoli zgâindu-te după iluminaţii în norii care se mişcă, gagica-ţi este pipăită, smecherași descurcăreţi îi filează mâna la reşou, drăgălaşei de ea. Vedea-o-aş servită, lângă tine, iepureşte, pe la spate, pe Doamna nevastă-ta. Să-i înfigă unul o aia majestuoasă, solidă, în covata de pâine, cât eşti tu ocupat să exalezi „Aaaahh"-uri şi „Oooh"-uri, lungi ca orgasmele.

Încerc, totuşi să mă familiarizez cu bărcuţa. Béru nu a urmat *ad litteram* indicaţiile mle : în loc să se ascundă în varză, o halește.

Rumegă vorace, ierbivor accidental, nevoia face legea, chiar dacă nu te îngrașă. Nu contează.

Brusc, la un viraj al canalului, descoperim una din vestitele pieţe flotante, atât de îmbietoare în afişele turistice. Thailanda şi pieţele flotante cunoşti, cine n-a văzut aşa ceva la tele-publicitate ? Trebuie să-ţi spun că este colorat, pitoresc, pe scurt, clitoresc şi viermuitor.

Klongul se lărgeşte. Pe unul din maluri s-a improvizat o vastă hală de bambus. Un pod cocoşat traversează klongul. Pe apă îmbulzeală de ambarcaţii, bord la bord (ca Borabora). În fiecare dintre ele, femei cu marfă de vânzare : ici legume, colo carne sângerândă, dincolo orez, mai departe păsări sau fructe. Unele propun cafea, cele mai multe vând nuci de cocos.

Hala este concepută pentru articole de bazar. E mai cu ştaif. Se găsesc tot felul de obiecte evazive, capabile să atâţe poftele turiştilor, eternii cărători de trofee imbecile ale căror criterii dominante sunt inutilitatea şi prostul gust.

Descoperind această mulţime vociferând, pestriţă (în toate descrierile de mulţimi trebuie plasat cuvântul pestriţ dacă eşti un adevărat scriitor), mă cuprinde o dorinţă nebună să fac stânga-nprejur. Cu atât mai abitir cu cât — nu râdeţi de mine că nu-i momentul — cu cât pe arcul podului îi ginesc pe motarzii noştri pândind conştiincios.

Aoleo, măicuţă ! Iar se nasuleşte vremea ! Pe unde şi cum o mai răsucesc ? Cum or fi manevrând barcagii autohtoni pentru a se întoarce acasă la ei ? Bărcuţele sunt mult mai lungi decât lăţimea canalelor. Ce fac ? Traversează Marea Chinei, apoi Pacificul, o iau prin canalul Panama, trec prin Atlantic salutând Capul Bunei Speranţe şi pătrund finalmente în golful Bengal ? Nu văd nici o altă cale posibilă...

Cum era de aşteptat, cei doi motociclişti ne văd cât ai zice peşte. Teribili gălbiorii ăştia mititei ! Privirea abia vizibilă, dar nu le scapă o muscă ! Îşi descalecă japonezele şi scot pistoalele. Eu fac ce n-am încetat să fac de azi dimineaţă : bag cărbuni ! Solicitată ca-n fostele-i tinereţi,

piroga se înfige în piața flotantă ca un camion într-o prăvălie de veselă. Carambolajul secolului ! Orăcăieli generalizate ! Confuzie neagră ! Colică galbenă ! Ambarcațiile telescopte se răstoarnă, negustorii cu cracii-n sus și marfa peste ei. Legumele plutesc pe apa verde. Pălăriile de paie idem ! Rațele, încântate de chilipir, înoată scremut, cu țurloaiele legate.

În tumultul, în bulibășeala asta, polițiștii nu pot trage. Béru a încetat să halească varză pentru a ne croi drum de-a lungul pieței scufundate. Îndepărtează bărcile, lovește peste mâinile negustoreselor în imersie, care încearcă să se agațe de ambarcațiunea noastră. Tună și fulgeră. Master Béru, mai tare decât toată cacofonia ambiantă.

Ajungem să ne degajăm de epave, mărfuri și negustorese înecate. Ajungem la klongul liber, băiete, înainte cu mânie. O bifurcare : două canale de apă. Optez pentru cel a cărui scurgere pare umbrită de o luxuriantă vegetație semiacvatică.

Stufăriș de cinci metri șaizeci ! Manglieri ! (de la mangă cum zicea un prieten de-al meu care e la mititica pentru câțiva anișori). Arbori plângăreți și când spun plângăreți vreau să vă asigur că-s inconsolabili !

Bag cărbuni cu încredere. Motarzii nu ne pot urmări prin jungla de pe maluri.

Localizez curând o imensă proprietate înconjurată de grilaj, ca a răposatului Herr Hotik. Sper că nu-i vorba de o nouă rezervație de vânătoare ? Pentru că, altminteri, locșorul mi se pare potrivit.

Acostez.

După care leg bara cârmei astfel încât să se mențină dreaptă, reglez motorul la ralanti și anclanșez pe mers înainte.

Sar pe uscat urmat de Gravos.

Urmăresc cu ochii bărcuța care pleacă singură spre orizont, pe klongul rectiliniu și gol.

Ducă-se cât mai departe posibil !

In circumstanțe periculoase, trebuie să știi să trăiești momentele de respiro. Minut cu minut... Să nu-ți faci sânge rău pentru viitor.

De altminteri și viitorul ăsta, ce este el ? Prezentul care se precipită în întâmpinarea ta, nu ?

Deci trăiește-ți prezentul, fătul meu ! Și trăiește-l cum se cuvine !

19

Bérurier îmi face scară ca să pot escalada grilajul.

Apoi încearcă să se aburce de unul singur. Nu reuşeşte, lucru care mă obligă la vicleşuguri. Sunt simple. Îţi dau reţeta :

Pentru două persoane : se iau două bastoane solide. Se introduce unul la aproximativ un metru douăzeci de sol, printr-un ochi al grilajului şi se susţine aşezându-te de-a-ncălarelea pe extremitatea rămasă în îngrădire (a se plasa cu mare grijă testiculele într-o parte, pentru a nu le face scrob). .

Se angajează al doilea baston la un metru de primul şi se ţine ferm, cu mâinile deasupra capului. Se sfătuieşte cealaltă persoană să practice escaladarea folosind cele două trepte astfel improvizate. A se ţine bine între picioare şi cu cele două labe. Se servesc partenerului încurajări în timpul execuţiei.

Şi iată-l pe Gravos alături de mine.

Puternice şi neaşteptate acorduri muzicale ne ghidează paşii.

Ele ne atrag aşa cum un cur gol în soare atrage homosexualii obosiţi.

Traversăm o admirabilă plantaţie de trandafiri.

Muzica devne stridentă. Destul de stridentă cât să regreți că ai două urechi cu timpane, pavilioane (de vânătoare) și restul instalațiilor auditive în stare de funcționare.

La capătul plantației de trandafiri, descoperim o vastă întindere heterocevreitu, plantată cu arbori și cu construcții extremorientale : unele mici și una, cea din care se aude zdrăngăneala menționată mai sus, foarte mare. Ne apropiem. Este vorba de un soi de circ. Plin de turiști internaționali : blonzi, bruni, albi, negri, nelipsiții japonezi, recongnoscibili nu atâta după moacele turtite cât datorită celor șaisprezece aparate foto, cu care fiecare este înhămat, plus materialul adiacent : transfocator, trepied, celulă, scăpărătoare de lungă durată, grand angular, grand unghiar, grand încoțopenit, totul și tot restul ! Că-ți trebuie o forță her cur leeană, pentru a trambala marafeturile astea peste tot, paisprezece ore pe zi, inclusiv zilele de sărbătoare ; manie de sub-încuiați ! Să bagi viața în conservă. S-o decupezi în imagini. Cu ce-o fi rimând asta în mințile lor avortate ?

O să-mi paradesc pitpalacul cu câte damfuri de adrenalină îmi dezlănțuie prostia universală. Tot înfuriindu-te de idioțeniile altora, îți faci praf propria sănătate.

Dar să revenim. Știți unde este spectacolul, în acest circ thailandez ? La apogeu ! În acest moment, dansatoare cu unghii false, lungi de cincizeci de centimetri, tremură lent din buric, cu brațele încrucișate pe țâțele plăpânde, având grijă să nu-și descumpănească coafurile piramidale. Seamănă între ele, cu același zâmbet de porțelan tras la xerox.

Ne fofilăm printre spectatori. Încercăm să ne pierdem în mulțime, absorbiți de ea, mijloc verificat pentru a trece neobservat. Anonimatul aproape garantat, aici alibii reprezintă o cantitate majoritară față de galbeni.

Ne strecurăm în public și ne interesăm exclusiv de spectacol.

Very pasionant.

Mastodonul este fascinat de unduitoarele făpturi.

— Ui', îmi șoptește, cu fărașe d-astea [1] nu m-aș lăsa gâdilat în pantaloni d-o gălbioară d-asta ! Are cu ce să-ți smulgă surorile Brontée.

După dansuri thailandeze, avem dreptul la o luptă de cocoși. Spectacol de o sălbăticie mult mai intensă decât la corida, după mine ; câștigă cocoșul cu pene închise. Apoi se produce dresoarea de crocodili.

Noutate absolută !

Maginează-ți o muiere de un metru cincizeci, în care sunt înghesuite o sută treizeci de kilograme. O imensă sferă cu membre peste care se suprapune altă sferă, ceva mai mică, prefigurând foarte puțin convingător capul. Lăptăria ei are o circumferință de nouăzeci de centimetri (precizează programul). O apariție capabilă să-ți transforme dinții în castagnete foarte active.

Poartă un maiou-garsonieră, adică dintr-o singură piesă, din piele de leopard cusută manual.

Asistenții-circari aduc un hârdău uriaș, conținând doi crocodili care n-ar fi încăput nici în dormeza generalului De Gaulle.

Dama, dacă-i putem spune așa, intră în bazin. Se apleacă, apucă unul din aceste grațioase animale ca pe o halteră și-l ridică în stilul smuls.

— Poșetă asortată pă măsură, admiră Grasu.

După ce-a ridicat enormitatea care dă din coadă și clămpăne din bot, adorabila creatură o aruncă la picioarele sale, grămadă de rufe murdare și se drăgălește cu al doilea trident, cum zice Béru. Crocodachele-și deschide

[1] Unghii, în limbaj Bérureean.

fleanca vorace. Ce se vede prin crăpătura asta cosmică, ştiinţifico-fantastică, îţi taie pofta de mâncare, amice. O membrană alb-portocalie, ca interiorul unei portocale proaspăt curăţate, numai că membrana asta-i prevăzută cu nişte colţi fioroşi. Nu-i numai dezgustător, e şi înfricoşător. Femeia obeză îngenunchează, se culcă şi-şi bagă căpăţâna între formidabilele fălci ale reptilei. Animalul nu mişcă. Dresoarea revine la orizontală, teafără şi veselă. Trece la un număr de schi pedestru, cu pensionarii ei, punând pe fiecare bestie câte un picior şi ordonându-le să avanseze, lucru la care aceştia consimt.

— Persoana 'sta are-ntre craci o fofoloancă pă calibru' meu, constată Admirabilul. Ezact capcana cu ventuze ! Îţ halește manivela ca p-o scobitoare gresată. Intri-n ea ca-tr-o moară, în trap inglăzesc...

Brav Béru ! Faţa lui iradiază pofte. Salivează.

După dama cu saurienii, urmează meci de box thailandez. Să nu-ţi închipui că-ţi povestesc spectacolul ca să trag de timp şi să umplu pagina. Dimpotrivă, ţinând seama de câte mai am să-ţi povestesc ar trebui să merg pe economie. E departe de a fi gata, povestioara asta. Şi cota mea de hârtie este limitată. O sută optzeci şi cinci de pagini fix şi descurcă-te, Sanantonio ! Îndeasă ! Tasează bine, să intre totul ! Scrie mărunt ! De ce crezi că stau aşezat pe literatura mea ? Numai şi numai ca s-o compresez. Meandrele acţiunii, previzibile şi imprevizibile, descrieri deochiate, episoade cu ramificaţii, personaje care se impun sau nu. Editorii şi tipografii se şterg la cur cu ele. Înainte de orice, calibrajul ! Prioritate absolută. În cariera mea, ceea ce-i interesează nu-i să fie o carte preţioasă, ci preţul de cost al cărţii. Premiul Nobel şi alte premii literare, sunt pentru scriitorii care n-au vânzare. Tirajele pe hârtie fină de asemeni. Calibrajul şi ambalajul sunt cele două mamele cu care mă hrăneşte, editorul.

Scriu la mașină, sunt vândut cu mașina, sunt citit mașinal. Mașinalitatea operei mele sare-n ochi. M-am mașinalizat din cap până-n picioare ! Trebuia să iscălesc Mașinistul, dacă aș fi putut prevedea că voi primi cecuri în loc de lauri. Mie nu mi se fac complimente ci viramente. M-am obișnuit. Ferească Dumnezeu de mai rău. Toată această digresiune pentru a-ți spune că, dacă îți descriu detaliat spectacolul din acest centru de sport și cultură, este pentru că-i profesional indispensabil să trecem prin asta. O vei constata, fără a contesta.

Deci urmează boxul.

Ai asistat, probabil, la acest gen de fantezie, fie la tembelizor fie la cinema, nu ?

Cei doi boxeri își fac apariția. Foarte bine. În nădragi clasici. Sunt desculți și labele lor, poți să mă crezi, n-au cunoscut niciodată produsele Palmolive. Cei doi vajnici combatanți, au fruntea încinsă cu o coroană de stofă, în spatele căreia se ridică un moț de pene.

Se prosternează în țărână înaintea urcării în ring. Apoi escaladează treptele. Pantomima se continuă și între corzi, îngenunchiază și se roagă nu se știe cui. Când se ridică, întreprind, fiecare pentru sine, un dans bizar, după ritmurile sincopate ale unei orchestre care, de altfel, ne va călca pe nervi tot timpul luptei. După terminarea abluțiunilor spirituale (arbitrul se rugase la unison cu ei), boxerii își scot coroanele și, gong ! lupta începe. Atunci să vezi distracție. Țurloaiele funcționează mult mai des decât pumnii, ca-n boxul francez. Care din doi reușește o pocneală, schițează câțiva pași de dans.

Foarte joyce. Dar monoton. Devine obositor de privit. Plus muzica de rahat, care-ți macină stomacul.

Lentoarea, ritualul pașilor de dans, îl agasează pe Grăsan.

La un schimb de picioare, se ridică și vociferează :

— Cu pumnii ! Cu pumnii, bandă de ologi !

Un șut cu piciorul, mai bine administrat (sau mai bine primit) decât precedentele, îl face să se împleticească pe cel mai mic dintre boxeri. Majestatea Sa se extrage din rândul nostru pentru a se duce să „manageregze" posibilul învingător.

— Termină-l putoare ! îi lansează printre corzi. Arde-l la moacă, bă gioală ! Profită dă avantaj, cur dă șobolan ! Nu vezi că tipu-i terminat ! Suflă-n el și cade lat ! Fi-ț-ar Budha-l dracu, pune-l jos ! Pocnește-l, vită adormită, că nu-i tac-tu !

Celălalt nu urmează directivele Grasului, oricât de judicioase ar fi ele, din mai multe motive, dintre care primul mă va scuti să enumăr următoarele : nu pricepe o iotă din ce-i spune Béru.

Al de se clătinase recuperează și înfige un călcâi al lui Achile în pântecul lui pișpirică, protejatul lui Béru. Urmează alți pași de dans, la capătul cărora arbitrul îl declară învingător pe autorul loviturii de călcâi. Sala urlă. Ne mai stăpânindu-se, amicul meu supra-voltat escaladează treptele ringului, uitând orice prudență și, fără ca cineva să-i fi putut prevedea gestul, plasează un croșeu în botul arbitrului, care saltă, planează un metru și cade fleașcă pe podea, sângerând, cu brațele în cruce, deși fundamentul budist.

Turiștii prezenți cred că e un număr de program și aplaudă știi cum ? De să-și rupă palmele. Grasu ridică brațele și se auto-felicită triumfal. Un triumf care declanșează reîmputirea situației. Închipuie-ți că diavolii de motarzi care ne filau intraseră în sală. Iată doi care-și câștigă pâinea cu sudoare ! Bandă adezivă, nu curcani normali ! Încăpățânați : pe jos, cu motocicleta, pe cal, pe elefant, ei urmăresc. Până-n Patagonia ! Ce dracu le-am făcut noi lor, personal ? S-a pus un premiu pe hoiturile

noastre ? Lacomi de câştig ? Ori s-au promis avansări, ceea ce-i tot un fel de şperţ.

Arată distins pe ring, Bérurier, cu cei doi boxangii aiuriţi în corzi şi arbitrul k.o. la picioare ! Ah, umflatul ! Inconştient în elanurile sale. Spontan până la temeritate. Răspunde cu temeneli vesele ovaţiilor mulţimii. Cred chiar că-l aud, peste vacarmul sălii, băşindu-se de bucurie. Da : a căpiat de satisfacţie sublimă, Heruvimul.

Iar cei doi motarzi îl văd şi năvălesc.

Sunt obligat să intervin.

In felul următor : (două puncte şi de la capăt).

Voltijez până la picioarele practicabilului. Mă reechilibrez şi aplic un pumn bine simţit în ultimul din cei doi curcani. Efect imediat şi colosal. Cade cu nasul pe trepte.

Primul scosese arma şi-l ameninţa pe Béru printre corzi. Îl apuc de o glaznă şi trag vârtos. Îşi telescopează mutra de estradă, hip, hip, hulalalalala.

— O ştergem ! îi strig camaradului meu.

Partea agreabilă cu Publicul este că ia de bun tot ce i se propune. Crede mereu, Publicul, în infailibilitatea programului. Un actor în scenă poate să-şi scoată pantalonii, să defecheze în pian sau alte oale, Publicul, el, continuă să aplaude. Bravo, bonno ! Încă !

Nu se îndoieşte că nu-i din text, nici o clipă n-are îndoieli, very serious. Nu : aclamă. Viva ! La ţanc, supergagurile ! Încă ! Again ! Again !

Dispărem sub ovaţii.

O furcăm, o bifurcăm. Dar vedem o dubă plină ochi de poliţişti. Ne întoarcem, ne destoarcem. Trebuie să găsim o ascunzătoare iute, iutissimo !

— P-aci îmi strigă Matahala.

A zărit-o pe dresoarea de crocodili aşezată în pragul unei rulote automobil, planturoasă, într-un capot de mătase decorat cu ramuri pe care ciripesc păsările exotice.

Amicul meu se prezintă ceremonios :

— Good după amiază, my bioutiful Mistress ! îi păsărește. You permite-me să-ntrăm o clipuță ?

Intră.

Idem și eu.

— Să-nchidem ușa, zice, e prea multe muște.

Obeza pute a rânced, a mosc, a cârnățăraie țărănească. Intruziunea noastră o deconcertează.

Béru mă arată, apoi se arată cu pieptul bombat, bătându-și-l cu pumnul.

— Nuoi are turiști, pretty ! Your numerous is very superbus. Canne you ne iscălești un ortograf for my collection ?

Chestie impetuoasă (am vrut să scriu de negândit, dar mi-a venit cuvântul impetuos și-mi respect întotdeauna întâiul împuls al inspirației) : scumpa de ea înțelege cererea Mamutului.

Ia un bloc de corespondență, o pensulă chinezească (nu există pix în Extremul Orient) și se apucă să traseze : o mică pagodă, o sanie, o sperietoare de ciori stilizată, un steag de procesiune, un panou semnalând drum cu polei, chestii cu moț deseori admirate în closetele publice, un hipocamp, o altă pagodă, mai spațioasă decât prima, un post de tele cu antenă cu tot, un cort cu steag în vârf, o bicicletă fără roți, o baghetă magică, un șliț de vrăjitor, o tavă încărcată cu sosuri și semnul pi.

Cu un zâmbet fermecător, asemănător borții curului văzută pe orizontală, îi întinde textul Grasului.

— Sanchi very muci, mulțumește poliglotul. Nu verific dacă ie greșeli dă ortografie, inimioară.

Se apropie de subiect și-l ia de braț. Femeia este într-atât de surprinsă încât reușește să ridice, rând pe rând, sprîncenele și pleoapele. O secundă avem privilegiul să-i

vedem ochii : doi sâmburi de măsline negre într-o compotieră plină de cremă de vanilie.

— Ştii că eşti genul meu, inimioară ? susură Calinul.

Mâinile lui o iau razna. Le repartizează pe toate accidentele conturului îmblânzitoarei de poşete Hermes. Una pe crupă, alta pe ţâţe, a treia între coapse, a patra pe gât...

— Presimţ că destinu' ne-a destinat, păpuşico, continuă Masivul. Sana, fi genteleman, băiete, 'ntoarce-te, s' n-o intimidezi : poa' e încă fată mare, vaca asta, poţi să ştii ?

Îl ascult şi mă ascund după perdeluţa micuţei ferestruici a rulotei.

Urmăresc desfăşurarea unei operaţiuni de mare anvergură. Dubele poliţiei nu încetează să curgă şi să frâneze în centrul parcului.

Curcanii mişună ca furnicile. Patrule cu efectiv complet explorează împrejurimile, vecinătăţile, dimprejurările, metru pătrat cu metru pătrat. Când vor trece la detalii, riscăm să fim cam înghesuiţi în pagoda rulantă a miss-ei Croco.

Din fericire Bérurier este pe punctul de a o cuceri pentru cauza noastră.

20

Suflă greu și sacadat, Amicul.

Își descheie nasturii, prohabul și scoate la lumina zilei mașina de străpuns virtuți și transportat gagicile în paradis.

La vederea toroipanului berureean, osânza dresoarei e apucată de tremurici... Prezentatoarea de crocodili își comprimă și exprimă emoția într-un strigăt prelung. Ce-i prezintă, prezentatoarei, Matahala, este mai mult decât un saurian, o reptilă jucăușă sau un zimbru adult, este elementul cheie al virilității, esența vieții.

Primit, cum vă spuneam mai sus, cu un strigăt, cum nu cred să mai fi auzit de la al doilea război mondial, când Stukassurile se prăbușeau în picaj asupra trupelor anglo-franco-engleze [1] bulucite la Dunkerque.

Dresoarea cade în genunchi, băgând rulota în tangaj. Gravosul atribuie îngenuncherea unor intenții franțuzești, dar ceea ce urmează este, pur și simplu, o rugăciune. Prezentatoarea de crocodili aparține sectei Yasu Lah și venerează cu fervoare scula scoasă din brăcinari. De altfel, într-un colț al casei sale rulante, există amenajat un fel de altar consacrat unui falus de lemn. Beculețe multicolore îi compun un arc de triumf luminos.

[1] Spun anglo-franco-engleze, având în vedere că englezii au șters-o primii.

Chestia de care vorbesc e din arbore de cauciuc şi de dimensiunea antebraţului meu, cu un cap frumos, pimpant, protejat de ceva asemănător unei căşti helvetico-pontificale.

Acest obiect de cult e un flecuşteţ în comparaţie cu chestia Majestăţii Sale. Îmblânzitoarea cade într-o stare semi-cataleptică descoperind ce posedă Mister Bigpuţă în izmene.

Se tot prosternează bolborosind litanii Doctorului Sisoe. Apoi riscă s-o pipăie cu două degete de la mijlocul mâinii, cele ale căror simţ tactil e mai puţin dezvoltat, din respect pentru miracolul care se oferă. Se reprosternează şi recită cu pioşenie încă o serie de oraţii.

Aceste demonstraţii nu-l satisfac pe Rotofei, carele aspiră să se uşureze fără marafeturi. Poruncitor, obligă micuţa adoratoare să se ridice şi-i indică direcţia pat. Finalmente, cu autoritatea unui mascul obişnuit să fie copleşit, o întinde şi-i ia picioarele pe umeri, deschizând astfel cele două batante ale porţii către fericire. Jale şi nenorocire ! Enormă din călcâie până-n cap, scumpa de ea are centrul de găzduire de o îngustime tipic thailandeză. Ca şi la începuturile acestei cărţi, lui Béru nu-i rămâne decât să găsească o cârpă pentru a-şi şterge eşecul. Dar tentativa sa generoasă a ridicat la pătrat fervoarea spirituală a Madamei. Reia poziţia în genunchi, invocă, psalmodiază, bolmojeşte cuvinte şi priviri, mângâie onctuos boaşele zeului, recită, afirmă veşnică şi umilită credinţă.

Bérurier suspină :

— Atunci, dacă nu ieşti bună dă reg'lat, dă-ne măcar s'halim, copilă !

Traduce în engleză, apoi în gesticulaţie modernă. Păpuşa gonflabilă se grăbeşte să scoată din dulapuri câteva preparate foarte dubioase, foarte feculente, care miros

urât, după părerea mea, dar asupra cărora ne năpustim, aflaţi, cum suntem, la limita epuizării.

Ea continuă să ne considere mesageri ai zeului Yasu Lah coborâţi pe pământ. Se revarsă în vivaturi rectale, după metoda Kan : trei pârţuri scurte, unul prelung.

Ne lăsăm divinizaţi şi-i ordonăm să ne ascundă şi să afirme că nu ne-a văzut, când vor veni patrulele de caralii să se informeze despre noi.

Scurt timp după toate astea, se aşază cuminte la volanul circus-carului ei şi ne drivează către Bangkok, aflat, după spusele ei, la o distanţă de şaizeci de kilometri.

*
* *

Mai multe baraje pe drum.

De fiecare dată, marea Dodoloaţă le trece fără să trebuiască să parlamenteze. Curcănimea, văzând balena la volan, nu manifestă suspiciuni. E probabil cunoscută măicuţa, ca un cal breaz. Plus că sunt chestii scrise pe marginile vehiculului său, care proclamă în mai multe limbi, inclusiv păsărească locală, cum că ea este miss Bibendum, celebra dresoare de crocodili.

Vârâţi sub pat, înghiţim cu poftă kilometrii.

— O'at' ajunşi la Bangoguţ, ce-o s- facem ? întrebă Prodigiosul.

Nu-i îngrijorat. Pur şi simplu curios. Curios de cum ne vom folosi timpul ; curios, de asemenea, să ştie ce şmecherii voi scoate din mânecă pentru ieşirea din impas.

Întrebarea sa nu trezeşte nimic precis în mine, în afara unui sentiment confuz de angoasă. Am indicat direcţia Bangkok cu gândul la aeroport, dar poate aş face mai bine

să încerc să trec frontiera birmană ? Sau pe cea a Malaieziei. Cu ce o să ne avantajeze sosirea la Bangkok ? Să tragem unde ? La cine ?

În afară de poliţişti şi de Sakry Spat, nu cunosc pe nimeni. Poate...

Dar desigur ! Sigur : micuţa Yami Tzukalu care m-a tras în piept când cu restaurantul şi telefonul... Aş putea încerca să capăt adresa ei, de la jurnalul unde e angajată. Întrebarea-i dacă Sakry Spat a lăsat-o în viaţă, sau măcar în libertate ? Şi dacă yes, va consimţi să intre la apă pentru noi, ea pe care o durea în cot de mine ?

S-a înnoptat. Intrăm în interminabilele şi minabilele suburbii ale capitalei. Cred că recunosc un pod de mare circulaţie. Apoi o piaţă unde, straniu dar adevărat, a fost instalat un balansoar gigantic, foarte înalt, foarte formidabil, care a şi cauzat moartea mai multor temerari, pare-se. Să te balansezi la douăzeci şi cinci metri de sol, înseamnă să nu te temi de ameţeli !

Nu, hotărât, fătuca Yami Tzukalu nu-i o frecventare recomandabilă. Admiţând că o descoperim, riscăm să ne livreze negustorului de sicrie.

Femeia-tun mi se adresează. Monosilabică din naştere.

— Where ?

„Unde ?"

Laconismul ei mă face şi mai indecis.

— Hotel *Oriental* ! mă aud răspunzând.

— Nu, da' eşti într-o dungă, tresare Grasu.

Asta-i tot. Protestele sale se limitează la asta.

Sigur că-s într-o dungă ! Altminteri n-aş avea haz. Congenital într-o dungă. Într-o dungă, din vocaţia profundă.

Crocodil-womana manevrează vehiculul greoi pe arterele delirant înşiruite, care cacofonizează de-ţi smulg trompele lui Eustache.

Găsim relativ uşor strada care duce la *Oriental*. O stradă liniştită la început, dacă o compari cu altele.

— Stop !

Scumpa grăsălană se opreşte. Privesc prin geamurile rulotei. Totul e în ordine, calm, banal..

— Mersi, păpuşă !

Matahala îi onorează, cu o labă delicată, lăptăria. Amabil îşi evidenţiază, strângând stofa cu cealaltă, instalaţiile din nădragi. Rezultă un pacheţel considerabil, a cărui importanţă e elocventă. Mastodoanta îşi împreună mâinile, le ridică la nivelul nasului şi se pierde în rugăciuni către Yasu Lah. Grasul, mărinimos, îi vindecă scrofulele, glanda tiroidă şi marele zigomatic lăsând-o, o ultimă oară, să-i palpeze bărbăţia.

Miraculos vindecata mulţumeşte. Dacă ar avea ochi adevăraţi, probabil ar plânge ; dar neposedând, pe post de priviri, decât nişte umflături incizate, drăgălaşa femeie, al cărei nume l-am ignorat de la un capăt la celălalt al relaţiilor noastre, rămâne uscată.

*
* *

Căldură sufocantă. De pe fluviu ne parvin tot soiul de rumori, îmbinate cu altele, din centrul oraşului. Hotelul *Oriental* îşi proiectează masa luminată ca un altar. Aripa veche, colonială, în care a dormit Somerset Maugham, pare să se refugieze la picioarele aripei noi, bloc vertical şi sclipitor. O armată de slujbaşi îmbrăcaţi în alb se agită în faţa intrării. Caruselul maşinilor, plecăciunile portarului şef, gargariselile tipilor mărunţi din spatele contorului volant, unde se dispecerizează taxiurile, ne apropie de normalitate.

Mă simt, inexplicabil, cuprins de bucuria de a trăi liniştit. Parcă toate pericolele s-ar fi volatilizat pe deasupra scumpelor noastre capete. Suntem aici, turişti inocenţi, doritori să descoperim maximum de folclor în minimum de timp...

Bérurier s-a proţăpit ca în faţa unui bistrou de pe strada Chemin-Vert, cu mâinile în buzunare şi zâmbetul în colţul gurii. Ce bine mă cunoaşte, individul ! Ştie că am cerut să fim depuşi aici fără nici o idee preconcepută, din instinct, ce mai !

Şi cum are o încredere oarbă în mine, aşteaptă ca acest instinct să traseze soluţiile. Dar ceaţa se ridică greu şi indecizia mea îl amuză.

— Vine, sau e pă vine ? termină prin a mă întreba.

Inspir o gură de aer pentru a-mi oxigena meningele ; pentru a aerisi miasmele. Totul s-a petrecut atât de repede. S-au înlănţuit atâtea şi atâtea evenimente dramatice că sunt, încă, buimăcit.

— Vine, vine.

Îi întorc spatele.

— Fă-te-ncoa !

Mă urmează. Nu-i un efort prea mare : o apuc pe aleea care duce la apartamentul lui miss Suzy Wrong.

De fapt nici nu mă îndoiam că instinctul meu avea ceva în cap.

* * *

Gongul vibrează, catifelat, într-o linişte măsurată. Vremea trece.

Atunci remarc un bileţel discret, atârnat alături de uşă. E scris în thailandeză, dar n-are importanţă, având în

vedere traducerea britanică existentă dedesubt :

„*Casa este provizoriu închisă din motive de restaurare*".

Reparații înseamnă, vezi bine, restaurare, nu ?

— Am împopistrat-o ! oftez.

— Biscotte ?

— E închis.

— Cu atât mai bine, răspunde Infamul.

— Explică-te baroane ?

— Dă fapt noi căutăm ce, acu pă loco ? Un locşor să ne grijim oasili, nu ? Păi ui' unu' liber la vânzare. Ai scula ta, Gagiule ?

Nu-şi termină fraza că am deja, în mână sesamul meu legendar.

Îl introduc în broască.

21

Apartamentul este cocheţel.

Nu-i cunoscusem decât atelierul „de lucru".

Încăperile private, garsoniera şi bucătăria, separate de rest printr-un vestibul, sunt mult mai primitoare.

Intimă, agreabilă, odihnitoare, mica vizuină a frumoasei Suzy. Locul în care decretează relaş, odată terminate muncile grele ale zilelor şi nopţilor ei laborioase. Cu fofoloanca spălată şi gura clătită, îţi pui un halat de casă şi te cuibăreşti în „privat" ; care garsonieră e copios prevăzută cu bibelouri, pomponele, perniţe, lampioane, statuete, toate frumuşele, perfect orientale, mirosind a nişte parfumuri vomitive pentru nările noastre franţuzeşti, cu un Budha aşezat în fund, o canapea joasă, păpuşi de stofă cu mutre asiatice, ceainice cutii lăcuite, foşnete, fâşâieli, flecuşteţe de tot felul şi, poze de familie : tata, mama, fratele mai mare, sora mai mică, sub manglieri roz, în trăsurele, pe biciclete, cuminţi şi zâmbitori.

Singura notă falsă este cadavrul lui Suzy. Asta, crede-mă, distruge armonia. De-fi-ni-tiv.

Ar fi fost mai bine pentru sărăcuţa de ea să fi rămas în spitalul în care-o băgase teribilul membru burureean. Din păcate n-a făcut decât un scurt sejur, strict necesarul colmatării rupturilor provocate de temerara sa tentativă,

biata fată curajoasă, însetată de perfecţiune. O Jehanna d'Arc a curului ! Doamna Curry ! Peripateticiană eroică, doritoare să meargă până la capătul misiunii sale ! Până-n fundul ei ! Care şi-a sfârtecat sfincterul (Tracy) vrând să-şi probeze bunele intenţii.

Ei bine asta-i ! E decedată, acolo, pe sofaua sa profundă ca un mormânt. Culcată pe burtă, un picior în afara culcuşului, capul dat pe spate pentru a arăta, fără echivoc, un obraz albit de moarte. Crimă de sadic ! A fost minuţios împunsă cu pumnalul ; un pumnal cu lamă curbată, cu mâner incrustat, care se găseşte lângă cadavru şi care, probabil, îi ornase peretele. Se poate citi pe el „Suvenir din Manilla". Crimă de sadic, da, pentru că între picioare, în cel mai intim şi fierbinte centru de primire, i-a fost infipt receptorul telefonului. Da : a primit un telefon în păsărică, nefericita. Ciomagul Grasului n-a fost decât un prealabil al destinului, un fel de antrenament ! A încasat tot receptorul — sau aproape. Abia se mai zăreşte ceva din emiţător. Firul se răsuceşte până în soclu. E branşată la reţea Suzy. *Tiiit tiiitul* aparatului adaugă un surplus de grozăvie acestei imagini ; o dramatizează suplimentar.

Deşi, moartă, are ton. Închideţi, aţi format greşit !

Rămânem, provizoriu, muţi ; dar firescul îşi reia drepturile şi sfârşesc prin a suspina :

— Ei bine, ce porcărie !

La care Grasu adaugă :

— Chiar e cazu' s-o zici...

După care declară :

— Ca cum n-am avea destui mierliţi pă cap.

Când mă gândesc câţi indivizi fac scandal că li se întârzie instalarea telefonului !

Biata fetişoară galbenă, atât de drăgălaşă, expertă, vrednică la muncă. De ce oare am sentimentul că ab-

jecția se dublează c-o înscenare ? Au vrut să lase să se creadă că-i o crimă de sadic, dar de fapt este o execuție cu sânge rece (și fața-i rece), iscălită Sakry Spat, pariem ?

Nu-i mare brânză să ghicești... Fata se găsea în camera lui Johannes Brandt. Sakry Spat i-a lichidat pe băieții de etaj, susceptibili să-i semnaleze prezența în momentul pseudo „sinuciderii" neamțului, cu atât mai mult era prudent să neutralizeze cucerirea de o noapte a acestuia.

— Vezi Grasule, cred că Sakry Spat l-a omorât pe neamț la o ceartă imprevizibilă. Aveau întâlnire pentru un safari la Herr Hotik, pușca din camera acestuia e o dovadă elocventă. După care lucrurile s-au încurcat. Teutonul l-o fi amenințat pe Sakry Spat că-l toarnă și ăsta l-a săltat peste balustradă. Apoi a trebuit să curețe urmele.

— Igzact ce z'ceam și io, aprobă Vehementul.

Evacuăm garsoniera. Iată-ne într-un apartament-plasă. Ieșind, ar însemna să mergem în întâmpinarea celor mai mari calamități. Rămânând, așteptăm inevitabilul. Mă fac bine înțeles, în ciuda limbajului meu oarecum sibilin ? Da ? Ești sigur ? Mersi.

Acesta-i momentul când se sună la ușă.

Altcineva decât mine, unul din autorii complezenți, grijulii să respecte tabuurile genului, s-ar grăbi să schimbe capitolul.

Gândește : o sonerie în acest punct dramatic al acțiunii, ce naiba ! Suntem aici, noi doi, Umflatul și Mandea, urmăriți de polițiii, acuzați de tot atâtea crime câte a făcut Adolf Hitler, încolțiți într-un mini-bordel în compania unui cadavru devenit cadavru prin sălbăticie sadică ; ai de ce să ți-o badijonezi cu mercurocrom și să ți-o pui în vânzare la solduri, nu crezi ?

Ei bine nu, eu nu schimb capitolul, eu anșenez.

Ba chiar mai mult, știi ce fac ? Ei, acum te voi obliga să tresari : deschid ușa.

Dintr-o mișcare ! Fără să tergi și fără să versez ! Intrați, simțiți-vă ca acasă !

Viața-i o continuă luare de la capăt. Mă mir că mai am putere să mă mir.

Cine oare a sunat aici, în timpul primei noastre vizite la Suzy ? Îți amintești ? Englezul de la *Oriental* ? Bravo ! Ai o memorie de elefant !

Ei bine, acum, tot el. British din cap până-n picioare, pus la patru ace, cu cărarea impecabil pieptănată și briantinată, îmbrăcat în albastru închis, cămașă albă, cravată în culorile clubului său oxfordian, încălțări lustruite oglindă.

Nici măcar o tresărire când ne vede, nerași, prăfuiți, sanghinolenți, cu hainele ude, boțite și puturoase. Dacă i-ar fi deschis Zabeth II și-ar fi păstrat selful, artistul. Intact. Ar fi spus doar „Respectele mele, Majestate", fără să-și caște ocheanele a surpriză. Cu cât lucrurile sunt mai îmbârligate, cu atât genul ăsta de oameni afișează mai apăsat normalitatea.

— Ai picat la țanc, my dear, îi zic. Intră.

— Miss Wrong nu-i aici ? întreabă britishul.

— E la telefon, răspund.

Ceea ce, într-un fel, este purul adevăr. Ne instalăm în salon.

Englezul murmură :

— *Lovely night indeed !*

Aprob.

El adaugă, cu cea mai desăvârșită bună creștere :

— *Well, well, well, well.*

Ceea ce-i tipic rosbif. Conversația, la ei, invariabil „Frumoasă vreme, nu-i așa ?“ și pentru tot restul sejurului : „Well, well, well, well“. Totdeauna în salve de câte patru. Patru *well* dintr-o singură expirație.

— Sunteți în vacanță ? întreb.

Clătinare de cap indicând negativul.

— Afaceri.

— Import-export ?

— Exact.

— Și merge ?

— Au fost și zile mai bune.

— Dar vor fi și mai rele.

— Mă tem că riscăm și asta...

Edificator dialog.

Hotărăsc brusc că e timpul să folosesc un limbaj pozitiv.

— Ei bine, eu, îi zic, sunt de la poliția pariziană, ca și prietenul meu aici prezent.

— Știu, zice celălalt, reprimându-și un căscat ; v-am recunoscut.

— Recunoscut ?

— Eu sunt de la I.S. Numele meu e Brandson. Maiorul Timothee Brandson.

La flegmă britanică, self-control franțuzesc.

— Sunteți primul, răspund.

Se abține să întrebe, dar cum nu-i spun nimic, murmură :

— Primul maior din I.S. pe care l-ați cunoscut ?

—Nu : primul meu Thimothee. Credeam că acest prenume nu există decât în polițistele Agathei Christie.

— Figurează și pe certificatul meu de naștere, mă asigură interlocutorul.

Mă uit după Béru. Dispăruse. Dar aromele provenite din bucătărie mă lămuresc. Fără îndoială, haleala oferită de Femeia-Balenă nu-i colmatase eternele goluri din pântec.

— Vino cu mine, colega !

Îl conduc pe eminentul coleg până la garsoniera privată a regretatei miss Wrong.

— Am descoperit-o aşa, explic, arătându-i moarta.

Se apropie şi priveşte netulburat, cu aerul că cercetează o vitrină la Cartier.

Inevitabil, urmează o nouă rafală de „well, well, well, well."

— Nasol, nu eşti de aceeaşi părere ?

— Mai curând, da.

— Te interesai de ea ?

— Ca şi dumneata.

— Din aceleaşi motive ?

— Probabil.

— Văzuseşi ceva în legătură cu sinuciderea, la hotel ?

— Am văzut că nu era vorba de o sinucidere. Am văzut că cineva l-a făcut să basculeze, dar n-am distins persoana în chestie. Speram precizări de la această tânără. Am mai fost o dată, n-a putut să mă primească. Celelalte tentative ale mele s-au lovit de uşa ei închisă.

— Pentru că Sakry Spat a fost mai prompt decât dumneata.

— Aha, el, da, aşa crezi ?

— Îl cunoşti ?

— După reputaţie. Care reputaţie este a unei persoane amestecate în prea multe afaceri ilicite pentru a spera să bată recordul lui Mathusalem.

— Am să-ți rezum capitolele precedente, dragă maiorule, vei putea măsura până unde merg afacerile lui Sakry Spat.

— Cine-i amator dă crab cu curry, orez cu creveți sau porc cu germeni dă soia și rață prăjită ? întreabă Béru, din bucătărie.

Are deja gura plină de toate astea.

A mea nu conține decât cuvinte.

22

Domneşte încrederea.

Ca să vezi, sună ca un titlu valabil pentru una din tâmpeniile mele, nu găseşti ?

Ce mă apucă cel mai des sunt titlurile... Îmi zic. : „Uite o găselniţă" ! Şi pe urmă elanul dispare. La o reconsiderare, le găsesc prea moi, ca acest „Domneşte încrederea." Nu-i suficient de percutant. Altele, dimpotrivă, sunt prea dure. Ca unul pe care-l ador şi de care nu m-am servit niciodată : „Cât vor fi pe lume sule". Editorul ar refuza. Lui îi place limita justă „...Descalecă şi du-te !", asta-i lungimea lui de undă maximă. Scabros dar acceptabil. Îl înţeleg. E silit să vegheze la pâinea noastră cea de toate zilele, editorul. Dumnezeu Tatăl. Nu fac un pas, nu scriu un rând, fără permisiunea lui. Uneori mi-o acordă, fără entuziasm. De cele mai multe ori, face fiţe, îşi vidanjază cu zgomot mucoasele, ca şi cum ar avea de gând să scuipe pe podea. „Ahhhr, nu cred că-i o idee bună". Când nu crede el că-i o idee bună înseamnă în traducere liberă, că pot să mi-o bag unde ţi-am mai spus. Nu se poate trata cu el. Vin unii la mine cu propuneri mirifice : „Dom'le Antonio, v-ar place să scriu (place nu plăcea) o carte despre dumneavoastră ?" Într-o zi m-a căutat însuşi profesorul Sauvy, unul dintre puţinele spirite remarcabile ale epocii noastre. Avea chef să scrie o carte despre mine. Ei bine ! editorul meu i-a retezat profesorului Sauvy veleităţile. Politicos. „Nu mersi, nu ţin. Sau

îmi arăți textul dumitale în prealabil : voi hotărî ulterior." Bonjur, Alfred, cu alte cuvinte ! O mână de fier într-o mănușă de fier, editorul meu ! Managerul grand-stil. Omul tuturor momementelor, al tuturor circumstanțelor. Consilierul-plătitor. De neînblânzit. Vigilentează fără pauze. *Să nu scrii cu gura plină !* Îmi zice. Sau „Pune-ți un maiou, vremea se răcește" ; sau „Mergi prea repede cu Daimlerul tău" ; toate astea și apoi cec și mat. Este al doilea meu tată. Îl iubesc. Și el pe mine, n-aș vrea să facă guturai. *Ne avem nevoie, el și eu.* În doi viața e mai ușoară.

Domnește încrederea, începusem să-ți povestesc.

Între Timothee și mine, complectez.

Jucăm cinstit, în timp ce Grasu lichidează toate proviziile disponibile în apartamentul decedatei.

I-am plasat toată tărășania amicului de la I.S., punct cu punct, oră cu oră, dinte pentru dinte. Pe gratis. Încurcăturile mele cu Sakry Spat ; încâlcelile mele cu organizatorul safariului și clienții săi. Poliția care ne urmărește...

Merg pe mâna lui. Nu ne-a mai salvat el *the life* o dată ? Plus că mă cunoaște din reputație. Santonio, asul așilor. Cel fără de care Franța n-ar fi ceea ce este.

Câte aventuri într-un lapsus de timp atât de scurt !

Numai nouă ni se puteau întâmpla toate astea : iute, tumultos ! Bang, trosc, pleosc ! Mitralieră, cursă pe klonguri, crocodili, femeie-tun, receptorul unde v-am scris ! Bună seara, doanelor, bună seara domlor ! Semnat San-Antonio.

Uriaș, nu ? O să facă-n pantaloni editorul, când i se va povesti cum se galopează prin acest polițist. Că nu se tărăgănează, că nu facem lectorul să caște, că-i aruncăm peripețiile cu excavatorul. Nu-i vina mea dacă am multe de spus, presimt că voi ajunge să scriu cărți groase. Ți le vor vinde mai scump, trebuie să-nțelegi, dar îți vor ocupa tot vikendul.

Impecabilul rosbif, maiorul Brandson, ascultă ca și cum i-aș citit cursul bursei. Și nu pe cel al bursei din Londra, ci pe cel din Phirtzlatont. Când termin, oftează :

— Grea situație, my friend. Dificilă situație.

— Mersi, observasem.

— N-aveți nici o șansă la o sută de milioane să obțineți înțelegerea autorităților autohtone.

— Nu păcătui prin exces de optimism, maiorule.

Își mângâie tâmplele brune, în care înfloresc câteva tufișoare cenușii.

— Crezi în Dumnezeu, mister comisar ?

— Mă prefac, mărturisesc și sper c-o fac atât de convingător încât Dumenezeu crede că eu cred în el, spre satisfacția noastră reciprocă.

În acest caz, sunt în măsură să-ți spun că el însuși m-a scos în calea dumitale.

— Am acest presentiment.

— Sunt omul de care aveți nevoie.

— Deci ai putea să ne ajuți ?

— Probabil.

— În ce fel ?

— Am nevoie de mână de lucru calificată.

— Pentru ?

Clatină capul, scoate din buzunarul său o tabacheră care, deși aparține unui tip de la Intelligence Service, nu trage gloanțe, nu proiectează gaze asfixiante și nici nu emite-recepționează cifrat. Conține, pur și simplu, țigări al căror miros, consumându-se, pare să fie de Camel (1).

— Vă voi face și eu niște confidențe, my dear (am adăugat my dear, pentru a face cât mai britanic, el mi-a spus „dragul meu", dar în engleză).

[1] Nu e un apel la consum pentru casa *Cămilă ;* eu nu fumez decât *Davidoff number one.*

— Încrederea dumitale, răspunzând încrederii mele, dovedește că suntem legați printr-o simpatie reciprocă, i-o întorc.

— Contez, firește, pe discreția dumitale ?

— Totală.

— Superiorii mei m-au trimis aici pentru că au fost informați de pregătirea unei lovituri extraordinare.

— Complotează să-și detroneze regele ?

Are un zâmbet lugubru, genul condoleanță îndurerată.

— Țintesc mai sus decât regele.

— Ei, fir-ar al dracului, pe cine ?

— Pe Dumnezeu.

— Ceeee ?

Timothee își scotocește buzunarele și termină prin a descoperi un pliant turistic consacrat minunăților Bangkokului. Îl depliază (dacă tot e vorba de un pliant de ce să ne jenăm ?) și se oprește la o rubrică răsbifată și răssubliniată. Rubrica descrie templul *Wat Trimit* care adăpostește celebrul *Budha de aur,* faimoasa statuie înaltă de 3 metri, cântărind 5 tone și jumătate, evaluată la circa 20 de milioane dolari. Această prețioasă mărturie de credință a fost descoperită de un bonz, în cursul nu știu căror lucrări întreprinse pe malul fluviului. Era acoperit cu un strat gros de ipsos, destinat să-l apere de lăcomia necredincioșilor. Din tâmpenie, din neatenție (pliantul scrie inspirație divină), bonzul a spart o bucată de ipsos. Și a descoperit aur, aur curat, stând în fund cu brațele încrucișate ! Divina statuie a fost debarasată de camuflajul profan și instalată în templul *Wat Trimit,* în plin cartier chinezesc, alături de crematoriu, morgă seminarul de bonzi Pillat și alte chestii sfinte...

Returnez broșurica onorabilului ccleg și aștept explicații suplimentare.

— Un grup de. şmecheraşi a hotărât să-l îmbarce pe Budha de aur, confirmă el.

— Haios dar incomod, zic. Cinci tone şi jumătate, astea nu se iau la subţioară, învelite în Bangkok Times ! Trei metri înălţime.

— Au găsit un vicleşug diabolic...

— Trebuie să fii diavolul, ca să subtilizezi un Budha.

Timothee îmi acordă un zâmbet reflectând esenţialmente convingerile sale laice şi distanţarea sa de aproximaţii misticoide.

— Ce fel de oameni s-ar apuca de o acţiune atât de evident imposibilă ?

— Franţuji, dragul meu, deşi n-aş vrea să-ţi displac, asociaţi cu câţiva macaronari şi un turc. Au calculat ştiinţific lovitura, au organizat-o şi o realizează cu ajutorul inevitabilului Sakry Spat.

— Şi cum au ajuns, toate astea, la urechile Intelligence Serviceului ?

— Unul din marii pungaşi londonezi, specialist în case de bani, a fost contactat de creierul bandei, un tip numit Numerrge. Omul nostru aceptase să participe la serata dansantă, când a fost arestat pentru altă afacere, care valora şapte ani de temniţă. Cum tipul suferă de claustrofobie, a negociat informaţia, ceea ce mi se pare omenesc.

— Şi de ce s-a încredinţat Intelligence Serviceului mai degrabă decât Yardului ?

— S-a destănuit Yardului ; afacerea ne-a fost transmisă nouă şi eu m-am pricopsit cu ea fiind specialist pentru regiunea asta. Să zicem că e în fieful meu.

Béru apare inopinat, cu buzele grase, gura plină şi pantalonul descheiat.

Auzise ultima replică a maiorului şi-l interpelează :

— Dac' s'teţ specialistru, pân locuriue d'acia, puteţ să-mi ziceţ un' ţin ăştia căcăstorile ?

— Este foarte probabid că le veţi găsi la parter, informează Brandson.

Béru îi mulţumeşte cu câteva pârţuri, a căror extremă prudenţă vorbeşte despre urgenţa problemei şi iese, desfăcându-şi cureaua în vederea sublimului abandon.

— Aveţi un colaborartor mai curând neobişnuit, nu-i aşa ? emite Timothee.

— Putem zice că-i un caz, supralicitez eu. Dar are şi părţi predominant pozitive. Aşadar, *dear friend*, să revenim la operaţiunea „Budha de aur".

Brandson îşi aprinde o nouă Camel cu aceeaşi dezinvoltură totalmente britanică. Manierele unui gentleman sunt ce admir eu cel mai mult pe această planetă, după conţinutul chiloţilor feminini.

— Îţi pun o problemă, comisare : dacă ai fi hoţ şi ai pune la cale furtul unei statui de aur de cinci tone şi jumătate, înfiptă într-un soclu .şi încuiată într-un templu drastic păzit, în ce fel ai proceda.

Ridic din ştii ce ? Ai ghicit ? Ridic umerii şi răspund :

— Să mă ia naiba, neputând dispune de o macara, aş tăia-o în bucăţele transportabile.

— Bravo. Atâta doar că trebuie mult timp pentru a fărâmiţa un monument ca acesta. Or, templul *Wat Trimit* este în inima unui complex religios forfotind de credincioşi şi turişti toată ziua şi păzit fanatic noaptea.

— Atunci ?

— Atunci au trebuit să dea dovadă de geniu şi pungaşii ăştia au destul cât să împrumute şi altora. Acţionează în etape mici, noaptea. Antrepriza-i pusă-n operă de o lună, deja. Ai fost să vizitezi „Budha de aur" ?

— N-am avut încă timp.

— Statuia se găsește într-un fel de capelă, dacă pot să utilizez acest cuvânt, la care se ajunge urcând câteva trepte. Sakry Spat și-a oferit serviciile pentru lucrări de renovare exterioară. Este obiceiul locului. Îți cumperi locul în paradis restaurând statui sacre sau oferind obiecte de cult. În timpul lucrărilor, s-a străpuns o gaură, în exterior, numai aparent închisă ulterior, încât accesul să nu prezinte dificultăți. Această gaură se transformă într-o subterană care ajunge până sub formidabilul soclu al statuii. Mă urmărești ?

— Târâș-grăpiș, dar urmăresc !

— Deci micii noștri meseriași pot pătrunde *în statuie* ca s-o decupeze *din interior.*

— Formidabil, dar ce schimbă asta ?

— Totul.

— Care totul, maiorule, finalmente aurul dispare sau nu ?

— Da și nu, pentru că au avut ideea secolului, bătrâne.

— Nu mă mai fierbe fără apă Timothee, dragostea mea.

— Într-o noapte doi specialiști s-au lăsat închiși în templu și, inspirându-se din șiretenia care a servit la neutralizarea cupidității invadatorilor birmani de odinioară, au turnat pe deasupra lui Budha un strat de plastic aurit, conceput să se solidifice semi-instantaneu. Ei sunt deci pe punctul de a decupa statuia *sub această carapace care, ea, nu se mișcă*, înțelegi ? Muncă migăloasă, desigur, dar grandioasă ca stil, gândire și efect. Vor trece ani până să se descopere escrocheria.

Rămân mut. Tăcerea mea este o ridicare admirativă de pălărie la adresa tertipului literalmente diabolic al jefuitorilor.

— Bine ticluit ?

— Admirabil. Ce nu înțeleg este de ce s-a înhămat I.S. la corvada asta ? De ce nu puneți la curent guvernul thailandez cu ceea ce se petrece ?

Bradson pare să fi căzut în reverie :

— Lumea are tendința să considere că Regatul Unit și instituțiile sale sunt în plin declin... Am mai păstrat, totuși, câteva resturi remarcabile.

— Știu, zic cu gravitate. Am făcut și voi mai face multe bancuri pe seama țării tale dar știu că este unică în felul ei și că nu va deveni niciodată Principatul de Monaco, cum prezic unii.

Îl privesc în fundul ochilor înainte de a continua :

— V-ați hotărât să-i lăsați să scoată castanele din foc, nu-i așa ? Și apoi să puneți mâna pe Budha ? Douăzeci de milioane de dolari nu-s de disprețuit nici la o casă mare.

Timothee emite un zgomot sec și reprobator.

— N-am ajuns încă să răspăluim lăzile de gunoi ale criminalilor, amice. Dar știi că British Museum-ul găzduiește cele mai frumoase opere de artă veche ale lumii ?

— Găzduiește nu-i termenul cel mai potrivit. E drept c-ați jefuit tot pământul pe vremea când soarele nu apunea niciodată în vastul vostru imperiu. Deci Budha de aur este destinat *British Museumului* ?

— Încomai.

— Și-l veți instala la rubrica „Obiecte găsite" sau „Donația unei bande de spărgători anonimi" ?

— Copie a faimosului Budha de aur din Bangkok, pur și simplu ; știm să fim modești ; plecăm de la principiul că-i mai bine să ai în salonul tău un Rembrandt ade-

vărat care trece drept fals, decât unul fals care trece drept adevărat.

Încuviințez.

— Zi-i, Bradson, nu ți se pare puțintel dezgustător să privezi de una din comorile ei o țară în care doar Budha se lăfăie în aur ?

Izbucnește în râs.

— Dacă n-am fi aflat noi de afacere, această operă de artă ar fi fost topită în loc să rămână în starea de operă de artă...

— Și cum vor evacua bucățile băieții ?

— În sicriele lui Sakry Spat, morga fiind vecină cu capela lui Budha.

— Hotărât lucru, coșciugul este cel mai comod mijloc de transport în orașul ăsta. Spune-mi, te temi de justiția divină, colega ? Am citit în *Ghidul Bleu* că nici o statuie a lui Budha nu poate fi smulsă teritoriului de origine.

Bradson clatină capul.

— Sunt creștin comisare, nu budist. Și dacă n-aș fi creștin, ajunge să fiu englez pentru a realiza această misiune !

Îi fac o reverență de mușchetar, salutând cu pălăria pe care n-am purtat-o niciodată.

— Acum, explică-mi în ce fel îți vom putea fi de folos...

— În momentul interceptării. Dispun de prea puțini oameni : trei. Desigur, vom beneficia de elementul surpriză, dar ceilalți sunt dublul nostru, chiar fărăr efectivele lui Sakry Spat, a căror importanță mi-e imposibil s-o prevăd.

— Înțeleg.

Aceasta foarte british : „I see". Văd, deci sunt.

Îmi place sau nu, sunt omul lui. Nici o plăcere.

— Încurcătura este că nu vor aştepta să decupeze toată statuia pentru a o evacua din capelă. O vor scoate în loturi de câte o sută de kilograme fiecare, presupun, ceea ce reprezintă mai multe călătorii. Aceste bucăţi vor fi depozitate undeva, nu ştiu unde.

— Cred că ştiu eu, bunul meu Timothee.

— Indeed !

— Yes. Dacă Sakry Spat e amestecat în afacere, dacă evacuarea se petrece în containere-sicriu, sus-zisele sicrie vor fi depuse cucernic în depozitul individului. Altceva nu ştiu : odată venerabilul *Budha de aur* şterpelit, cum îl vor scoate din Thailanda ?

— Cu vaporul ; un yacht particular, sub pavilion olandez, aşteaptă la ancoră nu departe de aici, pe fluviu.

Gongul de la uşă lansează o scurtă melodie dulceagă, care are darul să-l cabreze pe Brandson.

— Colegul meu s-a uşurat şi revine proaspăt, îi spun gentlemanului.

Mă duc să deschid.

Niciodată nu mi-am apreciat reflexele mai mult decât în acest moment decisiv. O miime de secundă şi realizez situaţia. Un ticălos în tea-shirt bleu, cu şapcă bleumarin, ţinteşte un pistol-mitralieră către uşă. Lângă el : o pârlită de cutie de carton din care şi-a scos arma, nu se putea plimba cu seringa la vedere pe street. Mă arunc într-o parte. El împroaşcă în evantai. Tot ce pot face este să reped, din ancadrament, turloiul. Turloiul încălţat cu pantoful la extremitatea căruia meşterise Béru cu fieroteniile, specialitatea casei. Tipului ni-i place ce încasează. Geamăt scurt, urmat de scârţâielile scării şi de o a doua salvă. Apare Béru, cu mitralierea fumegândă într-o mână şi cu pantalonii în alta.

— Gata treaba, anunță și nu știu dacă vorbește despre neutralizarea antagonistului nostru sau despre cufureală. Presupun că ambele performanțe au fost reușite.

Într-adevăr, agresorul nostru este lungit definitiv, cu o gaură mare cât un cadran telefonic în mijlocul frunții.

— Ce baftă că căcăstorile ăstora ie pe-afara, partamentului', apreciază Bérurier.

Depune arma lângă perete, și-și trage solemn izmenele după ce înfășurase fantasticul său castravete în pulpanele zdrențuite ale cămășii.

Îl privește pe amicul nostru Thimothee cu un ochi trist.

— Hei, ian te ui' ; pare că nu-i cum tre', rosbifu' tău. Tipii ăștia dăgeaba halesc chestii dă necrezut, nu po' s-asimileze și plumbi.

De fapt Brandson încasese cea mai mare parte din salvă în pântec.

Agonizează în fața noastră, fără ostentație, cu gura strânsă și moare fără să fi proferat o silabă.

Mirosul de praf de pușcă umple camera. Amețitor, la început, dar într-atât de acid că nu întârziem să începem să tușim.

— Gagiu' cine fu ? întrebă Grasu, arătând către galbenul cu fruntea găurită.

Nu așteaptă răspuns ; se întrebase pe sine însuți.

— Un boy-scout al lui Sakry Spat, explic totuși. Îți dai seama că, tot scormonind prin sector, Timothee a atras atenția. Sakry Spat a decis să fie urmărit. Când i s-a spus că se îndrepta către apartamentul micuței Suzy, de care negustorul nostru de coșciuge tocmai se debarasase, a ordonat curățenie generală.

— Nu ne rămâne decât s-o întindem, nu ? Clar că nu 'stem în cel mai bun pătrar de lună, suspină Umflatul, chiar acu' cân' britișu' era poa' să ne salveze fața...

— Ne-a salvat, deja, corectez.

— Făcân' ce, dășteptule ?

— Murind. Ceea ce ne lasă mână liberă.

— Nu-nțeleg.

— Nu te-ngrijora, pricep eu totdeauna și cu jumătăți de cuvânt. Hai, go !

— Un' ne refugiem ?

— Păi... la *Oriental,* bravul meu Zorro, nu avem acolo două camere excelente și toate bagajele noastre ?

23

— Puțină șampanie, dragă prietene ?

Șeful poliției, excelentul Shirdeku Ruri, mă privește cu suspiciune. Se uită piezîș și la auxiliarul său, drăguțul de Pishe The.

Fără să aștept răspunsul, cer room-serviceului să ne aducă o frapieră cu Dom Perignon și patru pahare.

Forța acestor asiatici este self-controlul. Înaltul șef suprem al poliției thailandeze n-a ezitat, nici măcar o clipă, să dea curs invitației mele. A apărut punctual, flancat de Pishe The și patru curcani înarmați. L-am primit cu măsurată cordialitate. A ordonat zbirilor săi să aștepte pe culoar. Hăituiți de importante forțe ale poliției subordonate lui Ruri, iată-ne, totuși, beneficiind de oarecare considerație din partea sa.

I-am făcut o relatare amănunțită a incredibilelor noastre aventuri, fără a omite nici un detaliu.

— Dragul meu coleg, reiau, am depus la Ambasada Franței o comunicare scrisă conținând toate faptele pe care ți le-am înșiruit și dumitale. Dacă nu garantați repatrierea noastră în condiții onorabile, vă expuneți unui scandal care va fi mondial cunoscut și te las pe dumneata să-i apreciezi consecințele. Înainte de orice însă, cer să puneți capăt activităților lui Sakry Spat, viu sau mort. Nu-ți ascund că sunt partizanul ultimei variante, ar fi o

nedreptate ca acest individ să mai facă umbră pământului. Crimele sale împotriva umanității și religiei îl fac intolerabil. Cum este de presups că, de-a lungul execuției lor, a trebuit să corupă unele personalități din acest respectabil regat, mi se pare că urgentarea acțiunii de închidere definitivă a gurii lui va fi extrem de utilă pentru multă lume. În locul dumitale aș provoca, în chiar seara asta, o reuniune la cel mai înalt nivel și aș determina decizia ca negustorul dumneavoastră de sicrie s-o termine într-unul din produsele sale de lux. Cunosc marile principii ale religiei dumitale. Sacrilegiul relativ la divinul Budha de aur este de neiertat. În cât mă privește, am făcut câte ceva pentru el, va face și el, cu siguranță, ceva pentru mine, este în tradiția zeilor să trimeată înapoi ascensorul.

Shirdeku Ruri meditează adânc.

Ni se aduce șampanie și o servesc eu însumi, cu eleganța cea mai pariziană.

— Crezi că Dl. Sakry Spat l-a ucis personal pe acest neamț ? termină prin a murmura terlocutorul meu.

— Indiscutabil. Avea întâlnire cu el. Pentru un motiv X, Brandt și-a sărit din pepeni, terminând prin a amenința că deconspiră toată tărășenia cu safariurile umane. Celălalt s-a panicat și s-a debarasat pe loc de acest client incomod.

— Dar de ce să se fi înfuriat germanul ?

— Nu știu. Și fiindcă tot veni vorba de teuton, strângea ceva în căușul palmei chiar și după aterizare. Colaboratorul meu zelos, aici prezent...

Plecăciune, asortată cu o bășină, a colaboratorului, căruia bucătăria locală îi ocazionează reacții incontrolabile.

— ...a văzut acest mic obiect...

Îmi golesc buzunarele și găsesc micul disc de jad (vă amintiți de el, uitucilor ? Mi l-a dat Béru când îmi curățam pantalonii de creierii neamțului zburător). Îl-l întind lui Shirdeku Ruri.

Care nu-l atinge.

Sper că ce urmează este surpriza finală.

Cu care îți iau maul....

La vederea rondelei de jad, Shirdeku Ruri se aruncă-n genunchi în fața mea și începe să bată mătănii cu o viteză ametitoare.

Auxiliarul său se grăbește să-l imite.

Cum manevra lor, pe lângă parplexitate, îmi provoacă și ameteli, decid să-i pun capăt.

— Gata, ordon, repaus ! Șampania se va încălzi !

Mai continuă circa un minut să se frângă ca două păpuși stricate, dar sfârșesc prin a relua poziția verticală, apoi pe cea așezată.

Shirdeku Ruri scoate de la piept o batistă de mătase și, desfășurând-o, o depune delicat pe discul din palma mea. Îmi obligă încheietura la o mișcare rotativă astfel încât să culeagă obiectul de jad.

— Despre ce-i vorba, patroane ? întreb, nedumerit de sus până jos.

Se bâlbâie :

— Este cheia sfântă a sanctuarului lui Budha de Smaragd de la Wat Phra Keo. Cu ea se deschide încăperea unde se păstrează veșmintele de aur încrustate cu diamante care înveșmântează statuia în funcție de anotimp. Sacrilegiu, o divine Budha ! Se organiza furtul tuturor bogățiilor religioase ale țării mele ! Neamțul nu era vânător de oameni — asta era pentru el o preocupare

ocazională — ci vânător de bijuterii ! Blestematul Sakry Spat livra patrimoniul thailandez străinătății ! Îți mulțumim din adâncul inimilor, glorios comisar San-Antonio. Maiestatea Sa va fi informată despre acțiunea dumitale eroică și, fără îndoială, te va decora cu Ordinul Blehé Nô Ragi pentru serviciile aduse națiunii noastre.

Mă îmbrățișează, în chip de aconto, și iese, urmat de Pishe The, ținând la capătul brațului întins discul de jad în batista de mătase.

*
* *

Citesc ediția englezească a *Bangkokului Liberat*, sorbind pe marginea piscinei un suc de cocos. Very good. Fructul este în cojile sale verzi, i s-au făcut două împunsături, iar eu sorb băutura dulceagă cu ajutorul unui pai.

Pe scaunul alăturat, Béru face același lucru, numai că el l-a rugat pe barman să injecteze cincizeci de centrilitri de calvados în laptele de cocos pentru a-i diversifica aromele.

— Știri proaspete ? întreabă Grasu, fără să manifeste prea mult interes.

— Proaspete și calde, Grasule !

Îi prezint pagina întâia a ziarului, pe care se poate vedea fotografia unei mașini, arzând cu roțile-n sus. Titlu : „Tragic accident de circulație : binecunoscutul industriaș Sakry Spat moare carbonizat în legendarul său Rolls".

Mi se fâlfâie de articolul care urmează. Literatură. Ceea ce fac eu însumi de dimineață până seara. Dar constat că totul e *well* când se sfârșește cu *well*, cum ar fi zis nefericitul de Timothee.

În acest moment, megafonul hotelului :

— Domnul San-Antonio este căutat la recepție.

Ce mama dracului mai vor ? Mă vor sâcâi până la plecarea avionului ?

Bodogănind, mă duc în hol. Și pe cine credeți că văd, gigantică, masivă, cu pipa-n gură, la doi pași de casierie ? Cred că ai ghicit *in extremis*, cu istețimea ta latină : Mrs. Goodyeard, exact. Înțolită în ofițer de comando din timpul războiului Pacificului : totul kaki, cu epoleți, buzunare la piept și fără piept dedesubt.

— Hello ! îmi lansează.

Concesiv, răspund tot „hello".

— Nu erai ieri aici ! mă anunță fecioara cu mustăți.

— Adevărat, zic, am fost invitat la o partidă de vânătoare.

— Ce oroare ! Vânătorii ar trebui uciși !

— Este exact ceea ce am făcut, certific. Doriți să-mi spuneți ceva, scumpă doamnă ?

Își desface ranița scorțoasă cere-i ține loc de poșetă. Scoate din ea o tăietură de jurnal.

— În legătură cu anunțul din *Bangkok Soir*, referitor la tipul cu care am călătorit de două ori împreună... L-am găsit datorită pozei.

— Ah, da ! deci ? [1]

Inima mi se oprește-n gât. Gâtul îmi ia foc.

— Sunteți sigură că e vorba de el ?

— Ascultă, prietene, eu am ochi.

— Și unde rătăcește, după părerea dumitale, această pasăre migratoare ?

[1] Te rog să admiri originalitatea acestei replici, să remarci concizia care mă carcaterizează. După fraze de felul ăsta se recunoaște un adevărat stilist. Mersi.

Își ia pipa-n mână, își raclează bine gâtlejul și se duce să scuipe la baza soclului de aramă al unui rastel de umbrele.

— Vino cu mine, ți-l voi arăta !

*
* *

Pilotează cu măiestrie *jeepul* prin bordelul ambulant (am numit circulația bangkokiană), neezitând să „muște" din trotuare, să basculeze bicicliștii, să tamponeze taxiuri instabile și nici să cotonogească pietonii aventuroși.

Nu mai vorbește. Încerc să-i pun câteva întrebări, dar mă cheamă, printre dinți, la ordine :

— Ai răbdare, mister sticlete ! Bagă-ți în cap că n-am obiceiul să torn la poliție. Fac, doar, un efort să disipez suspiciunile pe care, Dumnezeu știe de ce, le simt apăsându-mă, de când cu vizita dumitale.

Părăsim orașul.

Parcurgem, într-un ritm infernal, drumuri înghesuite de camioane care seamănă cu barăci de târg, atât sunt de înzorzonate cu abțibilduri glorificând universul lui Walt Disney, farafastâcuri, fanioane. Șoferii thailandezi se dau în vânt după gadgeturile modei de acum treizeci de ani.

În sfârșit ajungem în junglă, în jungla adevărată, indiscutabilă...

Ei bine, în plină junglă, întâlnim terenuri cultivate cu grijă, îngrădite de copaci înscriși ambientului, printre care se remarcă construcții efectiv luxoase.

Îmi privesc ceasul cu oarecare neliniște.

— Grăbit ? îmi aruncă printre două pufăieli de lulea.

— Mai am trei ore până la decolarea avionului de Paris...

— Ne vom întoarce în timp util.

Ghida mea direcționează mașina către o platformă de pământ mărginită de o barieră — frontieră, pe care un bătrân chior o ridică rapidos, zărindu-ne.

Mrs. Goodyeard frânează în parcarea puțin aglomerată la această oră a zilei. Ia un binoclu din torpedoul jeepului și mă târăște după ea până la terasa a ceea ce este, după toate aparențele, un club de golf. Urcată pe o bancă înaltă cercetează terenul în lung și-n lat. Cu binoclul înfipt în ochi, ai zice că-i amiralul Nelson în bătălia de la Trafalgar Square, înainte de a fi împușcat ca un răcan de rând. Notez, în paranteză, că Nelson, acest imbecil fericit, ar fi putut supraviețui fără probleme în castelul strămoșilor săi. Eu, personal, am detestat și voi continua să detest marota asta a unora de a vrea să intre în dicționare cu capul sub braț !

Fără a-și asuma aceleași riscuri, femeia-pipă sondează terenul, cu ochi de vultur, prelungiți de lentile care măresc.

Scoate un rânjet.

— Iată omul !

Îmi fâlfâie binoclul arătându-mi doi tipi, aproape de gaura 12 : un jucător cu părul alb, îmbrăcat într-un pulovăr roșu și un băiat de mingi cu părul negru îmbrăcat într-un bluzon albastru.

Iau binoclul, potrivesc șarful și mă zgâiesc cu atenție. Nici o îndoială : e Victor Héatravaire conform tuturor pozelor și descrierilor de care dispun, un Victor Héatravaire pe punctul de a ajusta o minge, cu crosa ridicată și picioarele în căutarea poziției ideale.

Joacă golf cu aplicație și pasiune în vreme ce, la Paris, toată lumea e-ngrijorată de soarta sa.

Furios, îi dau binoclul colonelului de dragoni și mă lansez de-a lungul greenului.

*

* *

Mingea albă, dură și gofrată, se prelinge încetișor, ca o picătură de spermă și termină prin a intra în gaură.

Pentru mine golful prezintă tot atâta interes cât sexul îngerilor. Se pare că solicită multă mișcare ceea ce ce-i bine pentru sănătate. De acord ; dar nu văd necesitatea să faci pași la iarbă verde, pocnind un rahat mic, de culoare albă, pentru a-l băga într-o găurică nenorocită. După foc, piatra șlefuită și roata, omul a inventat sfera. Și de atunci viața s-a mumificat (pardon : modificat) teribil. Există, pe o sferă, omul. Are, în general, încă două care-i atârnă de cur. În plus a mai inventat câteva sfere ca să se distreze.

Aplaud.

— Bravo, Dle. Héatravaire, Thailanda vă reușește, iată o lovitură bună !

Tresare și se uită la mine.

— Mă cunoști ?

— Până acum, doar din poză.

Îi arăt legitimația mea, pe care bine c-au băgat-o în plastic, prea trebuie s-o mângâi des.

— Oh ! Oh ! Poliția ?

— Foarte oficioasă : o inițiativă a prietenului dumneavoastră Achile, la cererea fiului dumneavoastră. Sunt în-

grijorați, la Paris, fără veşti de la dumneavoastră. V-aţi schimbat identitatea ?

Victor Héatravaire îi dă bastonul boyului şi-mi pune o mână grea pe umăr. E un tip simpatic, un fel de copil bătrân, răzvrătit, cu pielea aspră şi poroasă. Ochi de om solid care ştie să privească viitorul graţie lor.

— Da, da, îmi închipuiam eu că n-o să fie fără probleme şi că ăştia vor încerca să mă sugă, dacă pot, până la os.

— Care ăştia ?

— Păi toţi... Ceilalţi, dumneata, ei, fiul meu, pielea aia de vacă de Clarisse ! P-asta o cunoşti ?

— Am întrevăzut-o.

— E suficient pentru a-ţi face o idee, nu ?

— Totalmente.

— Şi ce părere ai ?

— Că-i o cotoroanţă pisăloagă.

Izbucneşte în râs.

— Bravo ! Îmi placi, băiete. Într-adevăr, o ticăloasă bătrână şi plină de molii, în stare să-ţi facă găuri în cap. L-ai văzut şi pe fiul meu ?

— L-am văzut.

— Părerea ta ?

— Un căcăcios incapabil.

— Zece din zece ! Înţelegi că, ajuns la vârsta mea, înconjurat de oameni acri, leneşi, sau tâmpiţi şi constatând că afacerile se prăbuşesc, îţi vine cheful să-ţi retragi miza din joc şi să crăpi liniştit sub alte ceruri ?

— Înţeleg perfect domnule Héatravaire.

— Înseamnă că eşti prea deştept ca să rămâi poliţist. Vezi, puştiule, am început să-mi pun întrebări din ziua în care am agăţat o gagicuţă la drug-storul Saint-Germain şi-am constatat că nu purta nici chiloţi nici sutien. Mi-am

zis : „S-a dus dracului Victore, nu mai ești în circuit cu manufactura ta de lenjerie intimă, va trebui să te reconverteşti. Dar să mă reconvertesc pentru cine ? Pentru o bătrână japiță de care n-am avut curajul să mă debarasez ? Pentru pămpălăul puturos care-mi tăvălește numele prin baruri ? Rahat ! Rahat ! Rahat ! Am început să-mi organizez ieșirea : să realizez cea mai mare sumă de bani care-mi era accesibilă, s-o convertesc în franci elveţieni și să-mi procur o identitate falsă. Știi cum mă numesc acum ?

— Alphonse Dadet ? sugerez.

Marchez un număr sporit de puncte în stima sa.

— La naiba ! Cum ai ghicit ?

— Nu sunteți omul care să caute acte false în bistrourile din Montmartre. Pur și simplu ați luat identitatea unui tip care trăia cu dumneavoastră, care avea vârsta dumneavoastră și care era născut în țara dumneavoastră. Idee genială prin simplitatea ei : lumea îl va căuta pe Victor Héatravaire, nici o clipă pe Alphonse Dadet !

— Ei bine puștiule, îți merge mintea !

— Da de unde, mă prefac doar.

— Nu-ți poți da seama ce delicii m-au încercat când, ajuns la Bangkok, mi-am rupt pașaportul adevărat și-am tras apa după el, la aeroport !

— Îmi imaginez. Și acum ce proiecte aveți ?

— Să trăiesc. Am reînceput bine. Vezi tu, dacă pun la socoteală încă douăzeci de ani de existență, asta-mi dă treizeci de milioane de franci vechi pe an, pentru nevoile mele. Pentru un tip singur, e corect. Mă voi duce în jurul lumii să cunosc bucătăria și curvele tuturor țărilor, voi juca golf, marota mea, ca să mă țin în formă, pe scurt, voi trăi. Spune, puștiule, n-ai să mă dai de gol ? Îi vei spune acestui nătăfleț de Achile că ai eșuat... Contez pe tine ?

Mă uit la el. De ce oare o undă de emoţie mă ia de gât, aşa, dintr-odată ? De ce oare mă simt fratele acestui bărbat ? Atât de apropiat lui ; într-un acord nesfârşit cu el ! Victor Héatravaire a avut marea revelaţie a solitudinii umane, a ştiut s-o accepte, să şi-o asume. Continuă să se bată, dar altminteri. Să se bată pocnind mingea lui de golf, regulând gagici şi halind languste, căutând, pe ţărmuri inedite, să vadă dacă nu-i cumva pe-acolo ! A avut marele curaj să taie toate punţile care-l legau de trecut şi de cotidian. Găsesc că-i un bărbat frumos şi sigur, pe aceste hectare de peluză bine întreţinută, un îndrăzneţ. Puternic, cu pumnii goi şi părul său cărunt, proptit pe bălegarul amintirilor.

— Puteţi conta pe mine domnule... Dadet, îi şoptesc. Iertaţi-mă că v-am deranjat.

OCLUZIE

Mă duc la barul Jumbo-jetului 747, căpiat de sforăielile lui Bérurier.

Găsesc acolo un bătrânel simpatic, cu smocuri de păr în urechi și un nas cum Dl Alfred Fabre-Luce visează că are, în coșmarele sale.

Bătrânelul conversează singurel cu o sticlă de Bordeaux. Îmi surâde. Mă invită. Îmi mărturisește că a șters-o de la locul său în timp ce nevastă-sa vizitează W.C.-ul, căci ea și doctorii îi interzic alcoolul pe motiv de tensiune jucăușă.

Se prezintă : Samuel Goldenberg-Levy, bijutier în Marais.

Continuăm conversația. Mă întreabă dacă mi-a plăcut Bangkokul. Eu răspund că așa și așa...

Îl simt că vrea să dea din cap, negând sau afirmând, dar este impiedicat de sechelele reumatismului articular cronic.

— Exagerat, exagerat ! Îmi spune. Templele lor ? fără valoare. Și vrei să-ți revelez o chestie ? Budha lor de aur din sanctuarul Wat Trimit ? Aiurea, propagandă turistică. Am verificat discret : nu-i de aur !

SFÂRȘIT

ÎN COLECȚIA EXBRAYAT

(DISTINS CU MARELE PREMIU AL ROMANULUI DE AVENTURI)

AU APĂRUT ROMANELE :

SCRISORILE ANONIME

Comisarul de poliție Darius Méjean, certat cu șeful său — până nu demult amic — din cauza neînțelegerilor culinare dintre neveste, trebuie să investigheze o crimă aparent absurdă, fiind mereu împiedicat să afle adevărul, pe de o parte de martorii crimei, pe de altă parte de șeful său. Oricum, surpriza descoperirii făptașului duce la împăcarea nevestelor gurmande — și ca urmare — a dibaciului comisar cu șeful său.

SERIA : IMOGÉNE

Imogéne, este unul din cele mai îndrăgiste personaje feminine din toate romanele polițiste scrise până acum. De un pitoresc și un umor inegalat însă, această femeie polițist sparge toate canoanele în materie. Motiv pentru care autorul (Exbrayat) o poartă prin șase din cele mai captivante romane ale sale.

IMOGÉNE ȘI BANDA DE SPIONI

Ieșită la pensie, Imogéne se întoarse în orașul său natal, spre disperarea polițiștilor care presimt că, în liniștita provincie scoțiană, vor fi semănate pretutindeni cadavre. Bătăi la cârciumă, familii în pragul destrămării și, evident, cadavre, marchează revenirea în oraș a roșcatei Imogéne, care, în final, primește mulțumirile direcției superioare de poliție, spre spaima tuturor celor care o detestau și doreau să-i facă bucata.